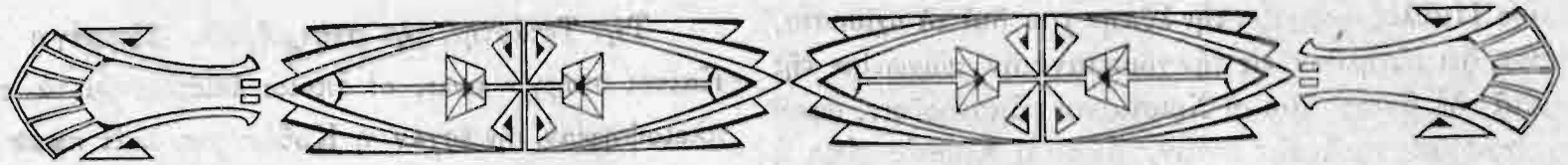

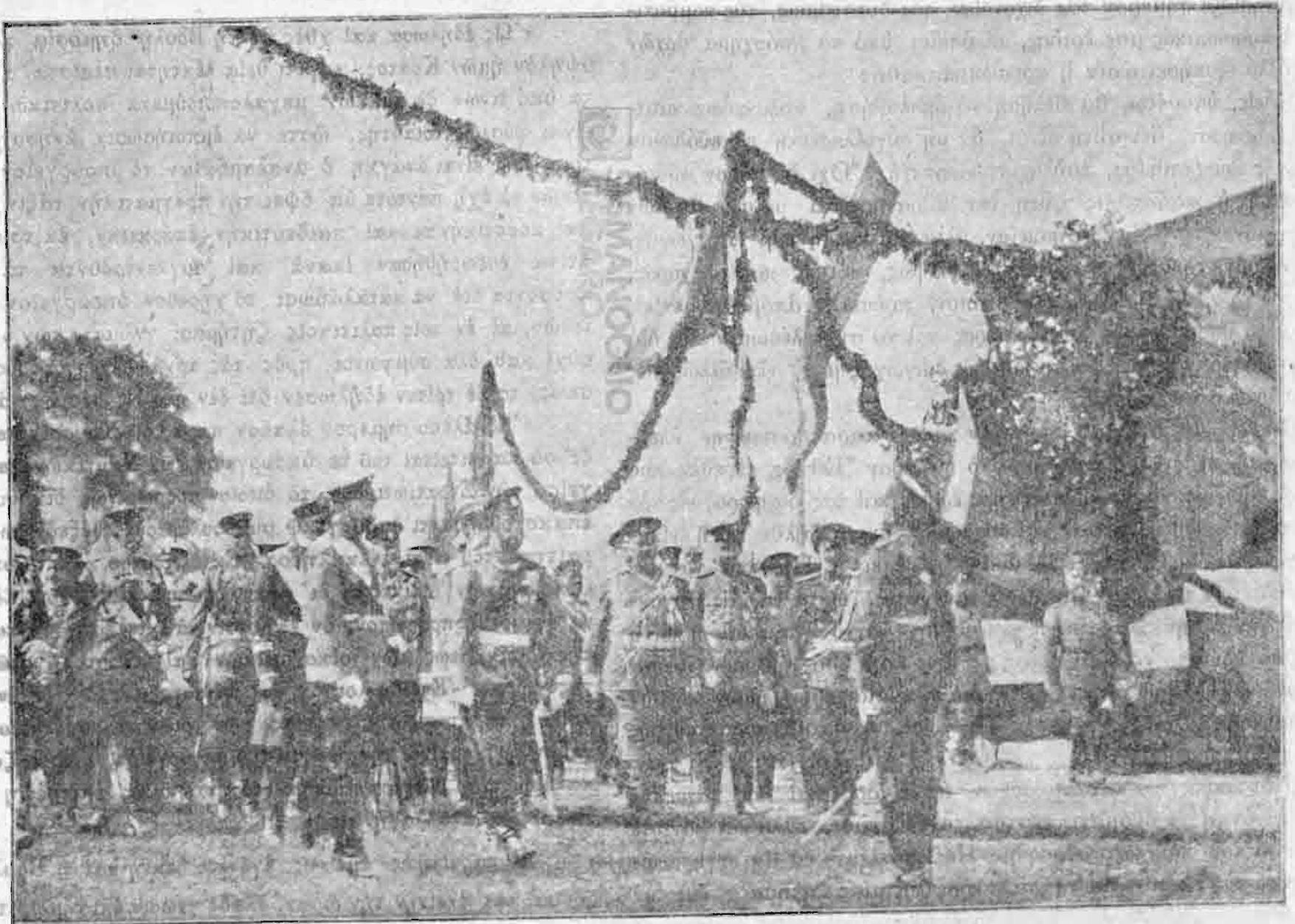
Ὀλίγα

Τὸ σῖμβολόν μας ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΟΡΗΣΙΣ *

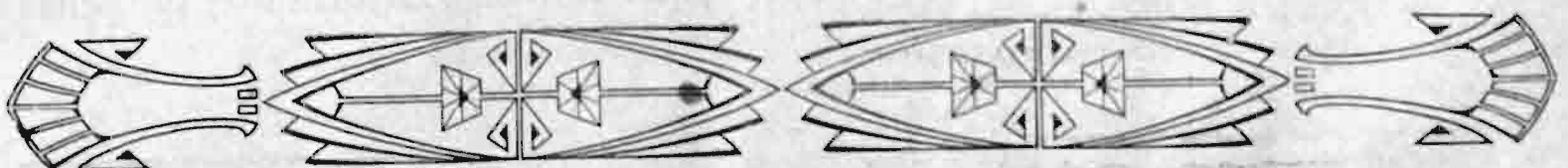

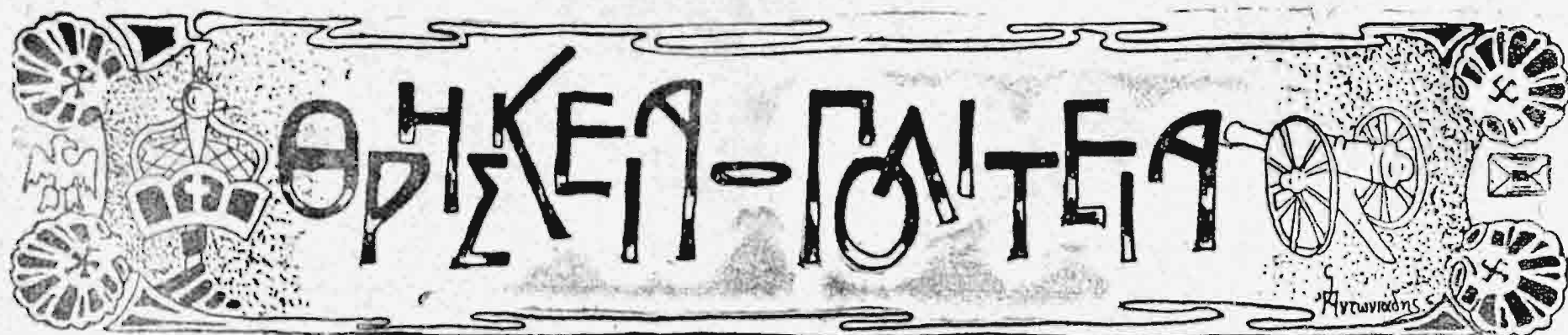
ἈΠΟ ΤΗΝ ΕΝ ΠΟΡΤ-ΒΑΛΤΙΚ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΝ

Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΝΙΚΟΛΑΟΣ, ΚΑΙ Ο ΚΑΪΣΕΡ

ἐπιθεωροῦσι τὴν αὐτοκρατορικὴν φρουρὰν τοῦ Πόρτ-Βαλτικ.

ΤΑ ΣΧΙΣΜΑΤΑ

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἐκφράζει τὴν λύπην του διὰ τὰ σχίσματα, τὰ ὁποῖα μανθάνει ὅτι εἰσῆλθον εἰς τὴν χριστιανικὴν κοινωνίαν τῆς Κορίνθου, συνιστᾷ δὲ ὅπως ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ ὁμονοοῦσιν, ἀφοῦ τίποτε δὲν τοὺς χωρίζει κατὰ τὴν πίστιν, ἀφοῦ ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ βῆσις τῆς Ἐκκλησίας, οἱ δὲ ἀπόστολοι οὐδὲν ἄλλο ἢ τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ κήρυκες.

Ἄν τότε ὁ Παῦλος ἐξέφραζε τὴν λύπην του διὰ τὰς διχονοίας τῆς ἀρτιπαγοῦς χριστιανικῆς κοινωνίας, ἡ ὁποία εἶχεν ἀκόμη ὄλην τὴν ἀθωότητα τῆς βρεφικῆς αὐτῆς ἡλικίας, ἀρά γε μὲ ποίους λόγους θὰ ἐκαυτηρίαζε σήμερον τὰς διχονοίας, τὰς διαστάσεις, τὰς κομματικὰς καὶ προσωπικὰς μᾶς ἔριδας, αἱ ὁποῖαι ὑπὸ τὸ πρόσχημα ἀρχῶν οὐδὲν ἄλλο ἐξυπηρετοῦσιν ἢ προσωπικὰ πάθη;

Οὐδεὶς, ὑποθέτω, θὰ θελήσῃ νὰ ὁμολογήσῃ, κολακεύων κατὰστασιν ὀδυνηράν, ὅτι αὕτη εἶναι, ἂν μὴ συντελεστικὴ εἰς εὐόδωσιν τῆς κοινῆς προσπαθείας, τοῦλάχιστον ἀνεκτή. Ὅχι δὲ μόνον τοῦτο, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ κατάστασις αὕτη δὲν παρατηρεῖται μεταξὺ ἀτόμων ἐχόντων μόνον τὴν ἰδίαν θρησκείαν, ἀλλὰ καὶ κοινὴν τὴν καταγωγὴν, τὸν ἐθνισμόν, τὴν τύχην, κοινὰς τὰς θλίψεις, κοινὰς καὶ τὰς χαρὰς, κοινὸν δὲ τὸ κατάντημα καὶ τὸν σκοπὸν, πρέπει ν' ἀποβλέψωμεν εἰς αὐτὴν μετὰ σοβαρότητος μεγαλειτέρας καὶ νὰ συντελέσωμεν εἴτε διὰ σώφρονός τινος γνώμης, εἴτε διὰ τῆς διαγωγῆς μᾶς, εἴτε ἄλλως πῶς εἰς τὴν θεραπείαν αὐτῆς.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι παρ' ὄλην τὴν κάποτε παρατηρουμένην ὑπερφαντιστικὴν στάσιν τῶν ἀτόμων, τὸ ἡμέτερον Ἔθνος, εὐρεθὲν πρὸ μεγάλων κοινῶν κινδύνων, ἔθαιψε τὰς ἔριδας καὶ τὰς διαφορὰς εἰς τὸν βασιλύτατον τῆς λήθης τάφον καὶ σύσσωμον ἀντεπεξῆλθε καὶ ἡ ἐνίκησεν ἢ γενναίως ἠττήθη. Ἄλλ' ἀρά γε πρέπει ἡ Πρόνοια νὰ μᾶς στέλλῃ πάντοτε τοσοῦτον μεγάλους κινδύνους, ὥστε νὰ μᾶς ἐξαναγκάζῃ εἰς τὴν λήθην καὶ τὸν σωφρονισμόν, τὸν ὁποῖον καὶ ἡ κοινὴ λογικὴ θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπαναφέρῃ; Ἔως πότε θὰ μένωμεν ἀψυχα ἀνδρικόελλα, οὐδαμῶς συντελοῦντες διὰ τῶν ἰδιαιτέρων ἡμῶν κοινῶν προσπαθειῶν εἰς τὸ ἔργον τῆς Προνοίας, ἡ ὁποία τόσον εὖνους ἐφάνη μέχρι σήμερον;

Εἶναι καιρὸς νὰ καταπαύσωμεν τὰς ἔριδας καὶ τὰς μάχας, αἱ ὁποῖαι γίνονται ἐν ὀνόματι πάντοτε τοῦ Ἔθνους, ἀλλὰ καὶ πάντοτε εἰς βλάβην του καὶ καταστροφὴν. Πρέπει πλέον νὰ μὴ συγκρουώμεθα γύρω εἰς τὰ ἐποουσιώδη καὶ μικροφιλοτιμίας ζητήματα, διὰ τὸν δεῖνα γραμματοδιδάσκαλον ἢ διὰ τὸ ἐρμάριον τυχόντος παγκαρίου. Τὰ μεγάλα ζητήματα, εἰς τὰ ὁποῖα ἡ προσοχὴ τοῦ Ἔθνους πρέπει νὰ στραφῇ, εἶναι πολὺ ἀνώτερα τῶν ζητημάτων τούτων, τὰ ὁποῖα μόνον τὸν γέλωτα δύνανται νὰ προκαλέσωσιν.

Ἄν τὸ ἐννοήσωμεν, εἶναι καιρὸς νὰ βελτιώσωμεν κατὰστασιν δυσχερῆ καὶ δυσφόρητον ἂν ὄχι, θὰ καταδικάσωμεν τὸ Ἔθνος καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς εἰς τὸν ὀδυνηρότερον τῶν θανάτων.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

Ἡ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Τὴν Τετάρτην, τὴν μεσημβρίαν, ἐξερράγη ὑπουργικὴ κρίσις. Καίτοι ὑπῆρχόν τινες, οἱ ὁποῖοι ἐπίστευον μετὰ τὴν καταπληκτικὴν πλειοψηφίαν, ἣν ἔσχεν ἡ Κυβέρνησις Σαῖτ πασᾶ κατὰ τὴν ζητηθεῖσαν πρὸ τινῶν ἡμερῶν ψήφον ἐμπιστοσύνης καὶ μετὰ τὸν διορισμὸν τοῦ νέου ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν, ὅτι θὰ ἠδύνατο ἡ Κυβέρνησις νὰ ἀντικρύσῃ τὰς περιστάσεις, ἐν τούτοις δὲν τὸ κατώρθωσεν, ὁ δὲ Σαῖτ πασᾶς τὴν πρωίαν τῆς Τετάρτης κατέθηκε τὴν ἀρχὴν διὰ τῆς ἐπομένης πρὸς τὸν Ἄνακτα παραιτήσεως, ἐχούσης οὕτως:

«Ὡς ἐδήλωσα καὶ χθὲς ἐν τῇ Βουλῇ δημοσίᾳ καὶ σαφῶς, τὸ ὑψηλὸν ἡμῶν Κράτος, χάριτι θεῶν κέκτηται πλεῖστα στοιχεῖα ζωῆς, τὰ ὑπὸ τινῶν δὲ κύκλων μεγαλοποιούμενα πολιτικὰ γεγονότα δὲν εἶναι φύσεως τοιαύτης, ὥστε νὰ ἐμποιήσωσιν ἀνησυχίαν. Ἐν τούτοις, ἐνῶ εἶναι ἀνάγκη ὁ ἀναλαμβάνων τὸ ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν νὰ ἔχῃ πάντοτε ὑπ' ὄψει τὴν πραγματικὴν τάξιν ἐν τῇ στρατῷ καὶ ποσοτικὴν τε καὶ παιδευτικὴν ἐπάρκειαν, ἐκ τριῶν προσώπων, ἅτινα ἐθεωρήθησαν ἱκανὰ καὶ συγκεντροῦντα τὰ ἀπαιτούμενα προσόντα διὰ νὰ καταλάβωσι τὸ χηρεῖον ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν, αἱ ἐν τοῖς πολιτικοῖς ζητήμασι γινώμαι τῶν δύο εὐρέθησαν οὐχὶ καθ' ὅλα σύμφωνοι πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς παρούσης Κυβερνήσεως, τὸ δὲ τρίτον ἐδήλωσεν ὅτι δὲν ἦτο εἰς θέσιν ν' ἀναλάβῃ αὐτό.

»Ἐξ ἄλλου σήμερον ἔλαβον παρὰ τοῦ Χουρσιτ πασᾶ ἔγγραφο, δι' οὗ παραιτεῖται τοῦ τε ὑπουργείου τῶν Ναυτικῶν καὶ τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν, τὸ ὁποῖον προσωρινῶς διηύθυνεν, ἐν δὲ τῷ ἐπακολουθήσαντι ὑπουργικῷ συμβουλίῳ οὗτος ἐξεδήλωσεν ὅτι ἡ παραιτήσις του εἶναι ἀνέκκλητος. Ἐκτὸς τούτου καὶ τὸ ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν διοικεῖται δι' ἀναπληρωτοῦ, καθ' ὅσον δὲν κατωρθώθη νὰ ἐξευρεθῇ πρόσωπον, ὃν εἰς θέσιν νὰ ἐκτελέσῃ δεόντως τὸ καθήκον τῆς διοικήσεως τῶν οἰκονομικῶν καὶ πλουτολογικῶν ζητημάτων τῆς χώρας. Ἐπειδὴ λοιπὸν καὶ πάντοτε μὲν, ἰδίᾳ δὲ ἐν καιρῷ πολέμου, ἡ παράτασις τῆς χηρείας τῶν τριῶν τούτων σπουδαίων ὑπουργείων δυσχεραίνει τὴν δρᾶσιν τοῦ ὑπουργείου, ἀναγκάζομαι νὰ παρακαλέσω τὴν Ἰμετέραν Μεγαλειότητα, ὅπως ἐπιτρέψῃ τὴν ἀπὸ τῆς Βεζυρείας ἀπαλλαγὴν μου».

Ἡ παραιτήσις ἀμέσως ἐγένετο δεκτὴ καὶ ἡ Βουλὴ, συνεδριάζουσα κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν, ἔλαβε γινώσιν ἐπισήμως τοῦ γεγονότος.

Μετὰ τὴν παραίτησιν μυρίαὶ ἐπηκολούθησαν φῆμαι καὶ πολλὰ ὀνόματα ἐφέροντο ὑποψηφίων διὰ τὸν σχηματισμὸν τοῦ ὑπουργείου, μεταξὺ τῶν ὁποίων σημειοῦμεν τὸν ἐν Λονδίῳ πρεσβευτὴν τῆς Τουρκίας Τεβφῆκ πασᾶν, τὸν Ὄσμάν Νιζαμῆ πασᾶν καὶ τὸν Κιαμῆλ πασᾶν. Ἐν τέλει ἐγνώσθη ὅτι ὁ Τεβφῆκ πασᾶς ἐδέχθη καὶ ἀνεχώρησεν ἐκ Λονδίνου κατευθυνόμενος εἰς τὴν Πρωτεύουσαν.

ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

Κατέβαινα προχθές από το Γιουσκέκ-Καλ-διρίμ, ὅτε διακρίνω κάποιον μαθητήν, υἱὸν φίλου μου, νὰ κρατῆ δέμα ὑπὸ μάλης καὶ νὰ ἐμβαίη εἰς ἓν ἀπὸ τὰ παλαιοβιβλιοπωλεῖα τοῦ δρόμου ἐκεῖνου.

Οὔτε ἡ παρουσία τοῦ νέου αὐτοῦ εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον θὰ μοῦ ἐκέντα τὴν προσοχήν, οὔτε τὸ περιεχόμενον τοῦ δέματός του, ἂν μὴ ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον τὸ ἐκράτει καὶ τὸ μετέφερε, δὲν εἶχε τι τὸ ὑποπτον καὶ τὸ μυστηριώδες.

Ἐβράδυνα ὀλίγον τὸ βῆμά μου, εἰσηλθὼν εἰς ἓν πλησίον κατάστημα καὶ περιέμενον. Ὅταν δὲ εἶδα τὸν νέον αὐτὸν ν' ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸ βιβλιοπωλεῖον χωρὶς δέμα καὶ μὲ ταχέα βήματα, ἐπλησίασα τὸν βιβλιοπώλην καὶ μετὰ δύο λεπτὰ ἐμάνθανα ὅλην τὴν ἀλήθειαν.

Ὁ νέος αὐτός, τὸν ὁποῖον χθές ἀκόμη ἐχειροκρότουσιν εἰς τὰς ἐξετάσεις, ἐπώλησε μέχρις ἐνὸς ὄλα τὰ βιβλία του ἀντὶ δώδεκα γροσίων...

*

Ἄν τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἦτο μονομερὲς καὶ σπάνιον, δὲν ἤξιζε κἀν τὸν κόπον νὰ σημειωθῆ, ἀλλ' ὅλοι μας, τοῦλάχιστον οἱ περισσότεροι, γνωρίζομεν πολὺ καλά ὅτι εἶναι συμπτωματικὸν φαινόμενον τῆς ἀπεχθείας, τὴν ὁποίαν τρέφομεν πρὸς τὸ βιβλίον καὶ πρὸς τὴν ἀνάγνωσιν.

Δὲν φοβοῦμαι νὰ χαρακτηρισθῶ ὑπερβολικός, ἂν σημειώσω ὅτι τὸ φαινόμενον αὐτὸ τῆς ἀπεχθείας παρατηρεῖται εἰς ὅλας τὰς ἡλικίας καὶ εἰς ὅλας τὰς τάξεις τῆς κοινωνίας μας.

Ὁ μικρὸς τῆς χθές μαθητῆς πωλεῖ τὰ βιβλία του διὰ νὰ ἀγοράσῃ μίαν σιγαροθήκην, ἡ κόρη, ἂν δὲν ἔχη τὸ θάρος νὰ τὰ πωλήσῃ, τ' ἀφήνῃ κάπου διὰ νὰ μὴ τ' ἀνοίξῃ ποτέ, ἢ βιβλιοθήκῃ τοῦ σπιτιοῦ, καὶ ὅταν περιέχῃ βιβλία, ἀποτελεῖ κόσμημα ἀκίνητον τῆς αἰθούσης, τὸ ὁποῖον πλησιάζει μόνῃ ἢ ὑπηρετρία· ἂν δὲ ποτε τὰ τρυφερὰ δάκτυλα τῶν κυριῶν μας φυλλολογήσουν κανὲν βιβλίον, ἐξάπαντος αὐτὸ θὰ εἶναι ἢ μυθιστόρημά τι ὑστερικῶν ἐρώτων, ἢ τι ἄλλο ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἐκδίδονται μὲ μιὰρὸν σκοπὸν τοῦ νὰ θολώ-νουν τὴν διάνοιαν, νὰ χανόνουν τὰς αἰσθήσεις καὶ νὰ σκορπίζουν τὸν ἡλίθιον γέλωτα.

Περὶ ἡμῶν τῶν ἀνδρῶν δὲν ὀμιλῶ, διότι ἡμεῖς, κατὰ τὴν φράσιν τοῦ κ. Γ. Ἀποστολίδου, «ἐγκύπτομεν εἰς τὴν φυλλολογίαν τῶν 52 σελίδων τῆς τράπουλας».

ὑποθέτω, ὅτι μᾶς ἐπιβάλλεται, χάριν ἡμῶν αὐτῶν, χάριν τοῦ καλοῦ τῆς φυλῆς μας, καὶ χάριν τῆς φιλολογίας μας, νὰ ἐξετάσωμεν

ἐπισταμένως τὸ ζήτημα, νὰ ἐμβαθύνωμεν εἰς τὰ ἐνδότερα ἐλατήριά του καὶ νὰ φροντίσωμεν εἰς τὴν ἐξεύρεσιν δυνατοῦ τινος τρόπου θεραπείας.

Ἄς μὴ ἐθελοτυφλῶμεν ἢ ἀδιαφορίᾳ, τὴν ὁποίαν αἰσθανόμεθα πρὸς τὸ βιβλίον, ἢ ἀπέχθεια πρὸς τὴν ἥρεμον καὶ ἐνδελεχῆ ἀνάγνωσιν, εἶναι καταφανὲς σύμπτωμα ἐκφυλισμοῦ, εἶναι τὸ ἀψευδέστερον πλὴν καὶ πολὺ πένθιμον προανάκρουσμα πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς καταπτώσεως.

Διότι δὲν εἶναι αἱ γνώσεις, αἱ ὁποῖαι μᾶς παρέχονται ἀκόπως διὰ τῆς ἀναγνώσεως, δὲν εἶναι μόνον ἡ γλυκερὰ καὶ ἀθῶα τέρψις, ἢ ὁποῖα μᾶς θωπεύει ἐφ' ὅσον στρέφομεν τὰς σελίδας τοῦ βιβλίου, ἀλλ' εἶναι καὶ ἡ ἠθικὴ ἀναγέννησις καὶ ἐσωτερικὴ ἀναζωογόνησις, ἢ ὁποῖα εἶναι τόσο πολυτίμος. Ἄν αἱ εἰσπνοαὶ τοῦ ὄξυγονου τονόνωσι τὸν σωματικὸν μας ὀργανισμόν, αἱ εἰσπνοαὶ τῶν εὐγενῶν ἰδεῶν τονόνωσι τὸ ἠθικὸν σθένος, τοῦ ὁποῖου δὲν ἔχομεν ὀλιγοτέραν ἀνάγκην.

Τὸ βιβλίον εἶναι ὁ εὐγενέστερος τῶν διδασκάλων, ὁ πειστικώτερος ἱεροκῆρυξ, ὁ πιστότερος φίλος, ὁ γλυκύτερος σύντροφος.

Καὶ ὅμως τὸν φίλον αὐτὸν τὸν ἠρηνήθημεν, τὸν ἀπεδιώξαμεν ἀπὸ τὰς συναναστροφάς μας ἢ τὸν κατεδικάσαμεν εἰς αἰωνίαν σιγήν...

*

Ἴσως ἤθελέ τις παρατηρήσει, ὅτι ἡ παρατηρουμένη καὶ παρ' ἡμῖν ἀδιαφορία εἰς τὸ βιβλίον εἶναι γενικὴ, ἀφοῦ τόσο ἐν Γαλλίᾳ, ὅσον καὶ ἐν Γερμανίᾳ, ἤρχισαν νὰ κρούωσι τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου.

Εἶναι ἀληθὲς τὸ τελευταῖον τοῦτο· αὐτὸς δὲ ὁ Ἀλβέρτος Μπαζουὶν εἰς ἓν πρόσφατον ἄρθρον καταγγέλλει τὴν ἀδιαφορίαν τοῦ γαλλικοῦ κοινοῦ πρὸς τὰς νέας ἐκδόσεις. Ἄλλ' ὅμως μεταξὺ τῆς ἐν Εὐρώπῃ παρατηρουμένης κρίσεως καὶ τῆς παρ' ἡμῖν ἢ διαφορὰ εἶναι καταπληκτικὴ.

Ἐν Εὐρώπῃ τὰ πάντα συντελοῦσι, μοιραίως ἴσως, πρὸς τὴν ἀδιαφορίαν τοῦ κοινοῦ πρὸς τὰ βιβλία. Ὁ βίος τῶν μεγαλοπόλεων μὲ τὰς πολυσχιδεῖς ἀπαιτήσεις του εἶναι τοιοῦτος, ὥστε ν' ἀπομακρύνῃ καὶ τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα ἀπὸ τὴν οἰκογενειακὴν ἐστίαν. Ἡ ἀνάγνωσις δὲ πάντοτε προϋποθέτει ἄνεσιν καὶ οἰκιακὴν γαλήνην. Ἐξ ἄλλου τὸ εὐρωπαϊκὸν κοινὸν κατ' ἐκάστην εὐρίσκεται ἀντιμέτωπον πρὸς τὸσας νέας ἐκδόσεις, πρὸς τὸσα ποικιλόμορφα βιβλία, ὥστε ἀδυνατεῖ ν' ἀνταποκριθῆ πρὸς τὴν ὀσμύρα ἀξαναομένην φιλολογικὴν ὑπερπαραγωγὴν, ἐπιπροσθέτως δὲ ἔχει ἀκόμη τὴν ἀγάπην εἰς τοὺς κλασικοὺς συγγραφεῖς του, ὥστε μὲ ἐνδοιασμόν

ρίπτεται εἰς τὴν νέαν παραγωγὴν, ἢ ὁποῖα ἴσως δὲν εἶναι ἡ καλλιτέρα πάντοτε.

*

Ἐνῶ εἰς ἡμᾶς; Ἄλλοίμονον! Κανὲν ἀπ' αὐτὰ δὲν δικαιολογεῖ τὴν ἀποχήν μας. Ὁ βίος μας δὲν εἶναι τόσο νευρικός, ὅσον εἰς τὰς εὐρωπαϊκὰς μεγαλοπόλεις, ἢ γαλήνη τοῦ ἀνατολικοῦ οὐρανοῦ θωπεύει ἀκόμη τὰς ψυχὰς μας. Καὶ ὅμως δὲν θέλομεν νὰ ἐπωφεληθῶμεν αὐτῆς μὲ τὴν ἀνάγνωσιν. Οἱ φιλόλογοί μας, οἱ παράγοντες δηλαδὴ ἐν τῇ νεωτέρᾳ ἑλληνικῇ φιλοτεχνίᾳ εἶναι τόσο ὀλίγοι καὶ τὰ προϊόντα των τόσο ἀραιὰ, ὥστε θὰ ἠδυνάμεθα νὰ τὰ παρακολουθῶμεν μὲ τὴν μεγαλύτεραν ἄνεσιν καὶ τὴν μᾶλλον ποθητὴν ἐνημερότητα. Ἄν δὲ ἀποβλέπωμεν εἰς τὸ γεγονός, ὅτι ἀγνωστοὶ τελείως, ὡς ἔρημοι τῆς κεντρικῆς Ἀφρικῆς, μᾶς εἶναι ἐνδοξοὶ νεοέλληνες συγγραφεῖς, προσηγηθέντες ἡμῶν κατ' ὀλίγας δεκαετηρίδας, πολὺ δὲ περισσότερον οἱ ἀρχαῖοι κλασικοί, τότε χάνεται ἡ τελευταία δικαιολογία τοῦ Εὐρωπαίου.

Ἡμεῖς ἐμισήσαμεν τὸ σύγχρονον βιβλίον, χωρὶς ν' ἀγαπῶμεν τὸ προληφθὲν, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἀγαπήσωμεν ἴσως ποτέ. Ἀηδιάσαμεν τὴν ἀνάγνωσιν, προτοῦ κουρασθῶμεν μὲ αὐτὴν καὶ κατεδικάσαμεν τὸ ἑλληνικὸν βιβλίον εἰς θάνατον, προτοῦ τὸ ἀφήσωμεν νὰ μᾶς ἀπολογηθῆ.

Ἀνοίξατε τὸ πρῶτον τυχὸν κιβώτιον, τὸ ὁποῖον συνοδεύει τὴν οἰκογένειαν, τώρα ποῦ μεταβαίνει εἰς τὴν ἐξοχὴν· θὰ εὑρετε ἐντὸς αὐτοῦ ὄλα τὰ ἀντικείμενα καὶ τὰ ἐπουσιώδστερα πράγματα, τὰ ὁποῖα εἶναι δυνατόν νὰ φαντασθῆτε. Ἐκεῖ θὰ θαυμάσετε τὴν γυναικίαν προβλεπτικότητα καὶ φροντίδα, διότι θὰ τοποθετήσῃ εἰς αὐτὸ ὄχι μόνον τὰς διαφόρους ἀμπιέσεις διὰ κάθε περίστασιν, ἀλλὰ καὶ τὰ πλέον ἀσήμαντα bibebots, τὰ ὁποῖα θὰ χρησιμεύσουν διὰ νὰ στολίσουν ἓν κορσὰς ἢ μίαν κόμμωσιν. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ εὑρετε, παρ' ὅλας τὰς ἐρεῦνας σας, εἶναι τὸ βιβλίον.

Ἡ χεῖρ, ἢ ὁποῖα ἐφρόντισε διὰ τὰ μᾶλλον ἐπουσιώδη, παρέλειψε νὰ τὸ θίξῃ, καὶ ἡ ψυχὴ, ἢ ὁποῖα μὲ λύπην ἀποχωρίζεται καὶ τὸ μικρότερον κομφοτέχημα, φαίνεται ὁ σκληρότερος δῆμιος τοῦ βιβλίου, καὶ οὔτε στρέφει κἀν νὰ τὸ ἴδῃ ὡς ἡ ἀριστοκρατικὴ Ρωμαία τὸν ἔτοιμον νὰ θυσιασθῆ δι' αὐτὴν δοῦλόν της.

*

Ὁ! Ἄν ἀφίναμεν τὸ βιβλίον νὰ μᾶς διμύλῃ μὲ τὴν ἀπαλήν του γλώσσαν, πόσον θὰ εἴμεθα ἐπεικέστεροι πρὸς αὐτὸ καὶ πόσον θὰ ἐφαινόμεθα εὐγενέστεροι!...

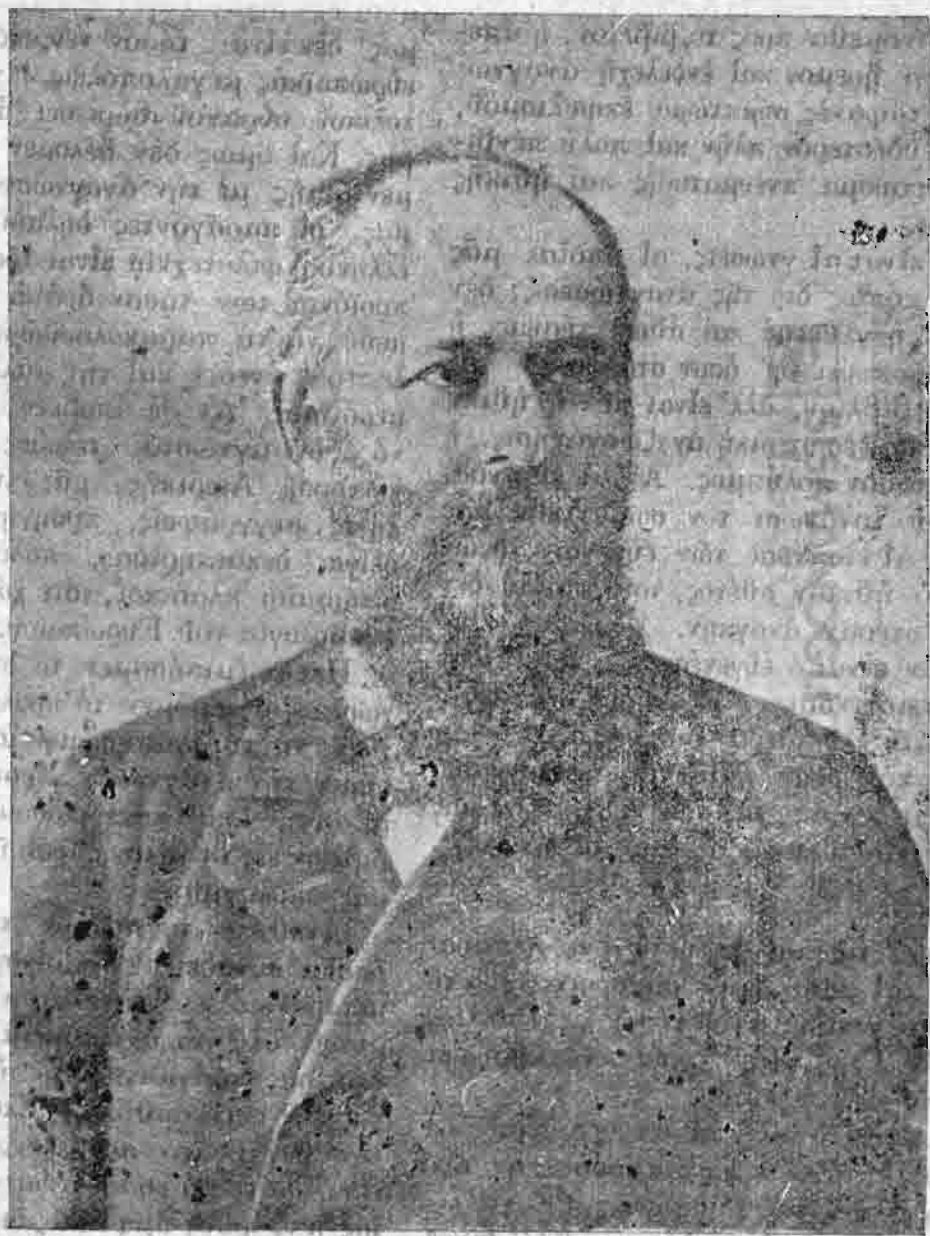
ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΝΘΕΟΥ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΑΤΡΙΩΤΩΝ

ΜΙΧΑΗΛ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

(συνέχεια από σελ. 1418 και τέλος)

B.

Ἀποθανόντος τοῦ Σαμουήλ Χάου, τὴν γενικὴν διεύθυνσιν τῆς ἐν Βοστώνῃ Σχολῆς τῶν τυφλῶν ἀνέλαβεν ὁ Μιχαὴλ Ἀναγνωστόπουλος, ὑπὸ τὴν δεξὴν δὲ αὐτοῦ διεύθυνσιν τὸ μέγα τοῦτο καθί-

μα ὑπετελειοποιήθη, πρότυπον καταστάν εἰς τὸ εἶδος του.

Ὁ Μιχαὴλ Ἀνάγνος ἀνεκηρύχθη οὐ μόνον ἐν Ἀμερικῇ, ἀλλὰ καὶ ἐν Εὐρώπῃ, ἀθθεντία περὶ τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν τυφλῶν· οἱ μέλλοντες δὲ νὰ ἰδρῶσαι Σχολὴν τυφλῶν ἐν τε τῷ Νέῳ καὶ Παλαιῷ κόσμῳ, εἰς τὰ φῶτα αὐτοῦ προσέτρεχον, παρ' αὐτοῦ λαμβάνοντες τὰς σχετικὰς ὁδηγίας. Υπομνηστικῶς ἐνταῦθα ὅτι ἡ Ἑλλεν Κέλλερ ἢ διάσημος τυφλὴ καὶ κωφάλαλος, ὑπὸ τὴν ἄμεσον αὐτοῦ εἰβλεψὴν ἐμορφώθη, καταπλήξασα τὸν ἐπιστημονικὸν κόσμον διὰ τὸν πλοῦτον τῶν γνώσεων καὶ τὴν γλωσσολογίαν αὐτῆς.

Τὸ ὄνομα τοῦ Ἀνάγνος τόσον ὡς διευθυντοῦ Σχολῆς ταύτης, ὅσον καὶ ὡς φιλανθρωποῦ,

πάγκοινον κατέστη ἐν Ἀμερικῇ οἱ ἐπίσημοι δὲ τῆς χώρας κύκλοι διὰ πολλῆς περιέβαλλον αὐτὸν ἐκτιμήσεως. Ὁ Πρόεδρος Ροῦσβελτ τρεῖς εἰς προσκαλέσει αὐτὸν εἰς τὸν Λευκὸν Οἶκον, πολλὰς παρασχὼν τῷ ἐξόχῳ ἄνδρὶ τιμὰς.

Ἴνα νοηθῇ ὅποια ὑπῆρξεν ἡ εὐεργετικὴ τοῦ Ἀναγνωστοπούλου δρασίς ἐπὶ τοῦ φιλανθρωπικοῦ τῆς Βοστώνης καθιδρύματος, ἀναφέρομεν ὅτι καθ' ἣν ἐποχὴν ἀνέλαβεν οὗτος ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν του τὴν Σχολὴν, ἐκέκτητο αὕτη περιουσίαν 1 1/2 ἑκατομμυρίου δολλαρίων· κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἡ περιουσία τοῦ καταστήματος ἀνήρχετο εἰς 14 ἑκατομμύρια!

Δεινὸν πλῆγμα, ἐν ἔτει 1886, ἐπληξεν τὴν καρδίαν τοῦ Μιχαὴλ Ἀναγνωστοπούλου. Ἡ προσφιλὴς αὐτοῦ σύζυγος, ἡ ἀβρὰ Ἰζούλια, μετὰ δεκαεξαετῆ ἀρμονικώτατον βίον, νοσήσασα τὴν καρδίαν, ἀνηρπάγη ὑπὸ τοῦ ἀμειλίχτου θανάτου.

Ἡ τῆς πεφλημένης συμβίβας ἀπώλεια ἀφ' ἐνός

στος τῶν καρπῶν, ἡ παιδεία, ἵνα ἀποδώσω τὸ φῶς τῇ χώρῃ, ἐν ἣ πρώτον εἶδον αὐτὸ οἱ ὀφθαλμοί μου.

Ἀλλὰ δὲν ἐλησμόνησε καὶ τὴν μορφώσασαν αὐτὸν Ζωσιμαίαν σχολὴν. Κατὰ τὸ 1900 ἀνέλαβεν νὰ καταθέσῃ εἰς Τράπεζαν ἐν ἑκατομμύριον φράγκων. Ἐκ τῶν δισχιλίων εἰκοσαφράγκων, ἅτινα θ' ἀπέφερον τόκον κατ' ἔτος, 1200 θὰ ἐλάμβανεν ἡ Ζωσιμαία, 100 ἢ ἐπὶ τῆς νησίδος τῆς λίμνης τῶν Ἰωαννίνων Ἱερατικὴ σχολὴ καὶ 700 ἢ γενέτειρα, ἡ κώμη Πάπιγκον.

Ἀλλ' ἡ αἰτησίς αὕτη ἀπερρίφθη, διότι οἱ διέποντες τὰ τῆς σχολῆς δὲν ἐδέχοντο τὸν ὑπὸ τοῦ δωρητοῦ ἐπιβληθέντα ἔλεγχον!...

Καὶ δευτέρον ἀνά τὴν Εὐρώπην ἀνέλαβε ταξίδιον ὁ Ἀναγνωστόπουλος τῷ 1905. Ἐπεσκέψατο τὴν Ἑλλάδα, πολλὰς ἐχορήγησε βοηθείας εἰς τὰ εὐαγῆ τῶν Ἀθηνῶν ἰδρύματα, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν. Μετὰ μικρὰν ἐν Κωνσταντινουπόλει διατριβὴν, καθ' ἣν πολλῶν ἔτυχε τιμῶν παρὰ τοῦ Πατριάρχου, ἀπῆλθεν εἰς Ρουμανίαν, πρὸς ἐπίσκεψιν γηραιοῦ αὐτοῦ θείου, ἐν Τούρνῳ Σεβερίνῳ διαμένοντος.

Ἀσθενήσας ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀπέθανε, κατ' Ἰούνιον τοῦ 1906, πτωχικῶς ἐκηδεύθη, καὶ τὸ σκῆνος τοῦ γενναίου φρονος ἀνδρός ἐκάλυπεν ὁ χεῖρς ξένης χώρας...

Διὰ διαθήκης, ἐν Βοστώνῃ κατατεθειμένης καὶ δημοσιευθείσης ἤδη, ὁ Μιχαὴλ Ἀναγνωστόπουλος κληροδοτεῖ, ἄκληρος ὢν, ἅπασαν τὴν περιουσίαν αὐτοῦ εἰς ἐκπαιδευτικὰ καὶ φιλανθρωπικὰ ἰδρύματα τῆς τε Βοστώνης καὶ τῆς Ἡπείρου, καὶ εἰς συγγενεῖς αὐτοῦ.

Παραλείποντες τὰ μικρὰ κληροδοτήματα, ἀναφέρομεν ὅτι κατέλιπε 50,000 λίρας πρὸς ἀνέγερσιν Σχολῆς ἐν Ἡπείρῳ, ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Βελλῆς καὶ Κονίτσης, καὶ ἐξησφάλισεν εἰς τὸ διηγεκὲς τὴν λειτουργίαν τοῦ ἐν Παπίγκῳ Καλλινεῖου Παρθενωγογείου.

✠

Τῇ 24ῃ Μαΐου 1907 μεγαλοπρεπῆς τελετῇ συνήγειρεν ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῆς ἐν Βοστώνῃ Σχολῆς τῶν τυφλῶν ἐκλεκτὸν κόσμον, ἀντιπροσώπους τῶν ἀρχῶν, ἀντιπρόσωπον τοῦ Προέδρου Ροῦσβελτ, τοὺς προέδρους ὄλων τῶν σωματείων καὶ τὴν χήραν Χάου. Ἐτελοῦντο τὰ ἀποκαλυπτήρια καλλιτεχνικωτάτου χαλκίνου ἀναγλύφου, φέροντος τὴν προτομὴν τοῦ Μιχαὴλ Ἀναγνωστοπούλου.

Ἐπὶ τοῦ ἀναγλύφου ἀνεγινώσκοντο αἱ λέξεις:

MICHAEL ANAGNOS

November 7, 1835.

June 29, 1906.

Vico ortus Graeco tendebat semper ad meliora
atque excelsiora.

M. ΣΩΦΡΟΝΙΔΗΣ

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ ΑΡΤΕΛΑΡΗΣ

Ἀνταλλάσσει γραμματόσημα μὲ ὄλον τὸν κόσμον. Ἀγοράζει τουρκικὰ γραμματόσημα ἄνω τῶν 5 γροσίων πείσης ἐκδόσεως. Δὲν στέλλει ποτὲ πρῶτος.

Διεύθυνσις: THÉODOSE ARTELARIS

Banque d'Athènes

BAFFRA

près Samsoun (Turquie d'Asie)

καὶ ἡ πνευματικὴ ὑπερκόπωση ἀφ' ἑτέρου, σοβαρῶς τὴν ὑγίαν αὐτοῦ ἐκλόμισαν, χάριν δὲ ἀναψυχῆς ἀπῆλθε τῷ 1888 εἰς Εὐρώπην καὶ ἐπεσκέψατο κατόπιν τὴν γενέτειραν Πάπιγκον, ἰδρύσας αὐτόθι τὰ Καλλινεῖα ἐκπαιδευτήρια, εἰς μνήμην τῆς μητρὸς αὐτοῦ Καλλίνης. Τὸν κανονισμὸν τῶν ἐκπαιδευτηρίων τούτων, ἐπικυρωθέντα ὑπὸ τῶν Πατριαρχείων, συνέταξεν ὁ ἴδιος, γράψας ἐν τέλει ἐπὶ λέξει:

Οὔτε ἐν ταῖς λέπαις μου, οὔτε ἐν ταῖς ἐπιστηχαῖς μου ἐλησμόνησα τὴν φιλιότην μου πατρίδα, εἰς τὴν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν τῆς ὁποίας οὐδέποτε ἔπαυσα νὰ σοντιελῶ. Τὰ ἐναποταμιεύματα πολυχρονίων μόχθων ρίπτω ἄομενος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς μικρᾶς ταύτης γωνίας τῆς Ἡπείρου, ἵνα βλαστήσῃ ὁ κάλλι

ΠΙΘΗΚΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

Σᾶς τοὺς παρουσιάζομεν :

Ὁ Μᾶξ, ὁ Μόριτς καὶ ὁ Κάρολος εἶναι οἱ τρεῖς διαβολεμένοι πιθηκάνθρωποι, οἱ ὅποιοι ἔχουν ξετρελλάνῃ κυριολεκτικῶς τοὺς Παρισινούς μετὰ τὴν ἔκτακτον πολυμάθειάν των.

Ἐμφανίζονται κάθε βράδυ εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ θεάτρου Φολί-Μπερζέρ, ὡς τέλειοι καλλιτέχνη μετὰ τάλαντον πρώτης δυνάμεως καὶ μετὰ συνηθείας, τὰς ὁποίας θὰ ἐξήλενε καὶ ἡ πλέον καλλιτεχνικὴ ἰδιοφυΐα.

Προσκαλοῦνται πολλάκις ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὑπὸ τὸν τρομακτικὸν θόρουβον τῆς πολυπληθοῦς ὀρχήστρας καὶ τὰ παταγώδη χειροκροτήματα τοῦ φρενητιώδους ἀκροατηρίου, ἀτρόμητοι δέ, μετὰ φράκον, μετὰ ἄσπρο γελέκο, μετὰ γάντια, μετὰ μονόκλ καὶ ὄλην τὴν λεπτότητα τοῦ Παρισινοῦ ἀριστοκράτου, ὑποκλίνονται, χαμογελοῦν εὐγενέστατα καὶ ἀφίνουσι νὰ κατανοηθῆ, ὅτι ἐννοοῦν ὅλον ἐκεῖνον τὸν θόρουβον, ὁ ὁποῖος γίνεται διὰ τὸ μικροσκοπικὸν των ἀνάστημα καὶ φιλοφρονέστατα διὰ τοῦτο εὐχαριστοῦν.

Κατοικοῦν εἰς ἰδιαιτέρον διαμέρισμα μεγάλου ξενοδοχείου καὶ διάγουν βίον καθ' ὅλα ὅμοιον μετὰ τὸν βίον τῶν λοιπῶν θαμνῶνων τοῦ ἐν λόγῳ ξενοδοχείου. Δέχονται δηλαδὴ ἐπισηκέφεις πλείστον ὄσων περιέργων καὶ δημοσιογράφων, ἐξέρχονται εἰς περίπατον μετὰ αὐτοκίνητον, ἐξ ὧν ὁ εἷς ὡς σωφὲρ ὀδηγεῖ αὐτό, σταματοῦν εἰς τὰ μᾶλλον ἀξιόθεατα τοῦ Παρισινοῦ πανδαιμονίου κέντρα, περιεργάζονται αὐτὰ μετὰ περιέργειαν Ἀμερικανοῦ περιηγητοῦ καὶ, ἂν πιστεύσωμεν γὰρ ἑλκὸν περιοδικόν, ἀναγνωρίζουσι τὰς τοιχοκολλημένας εἰς τὰ κίοςκια καὶ τὰ ἄλλα μέρη ρεκλάμας των, τὰς ὁποίας μετὰ χειρονομίας καὶ ἄλλους πιθηκισμούς καὶ μορφασμούς δεικνύουσιν ὅτι ἐννοοῦν καὶ ἐξηγοῦν πρὸς ἀλλήλους.

Κατὰ τὰς πληροφορίας, τὰς ὁποίας ὁ κ. Πικάρ, ὁ κύριός των, ἔδωκεν εἰς δημοσιογράφον, εἶναι ἡλικίας πέντε περίπου ἐτῶν καὶ κατάγονται ἀπὸ τὸ Γαλλικὸν Κόγγον τῆς Ἀφρικῆς, ἐκ τοῦ γένους τῶν Χιπαντζῆ.

Ἡ ἐκγύμνασίς των δὲν ἔγεινε μετὰ δυσκολίαν, ὅσῃν κατ' ἀρχὰς ὑποθέτει κανεῖς.

Ἄν ἐξαιρέσωμεν τὸν Κάρον, ὁ ὁποῖος ἔδειξε κάποιαν χονδροκεφαλίαν, ὁ Μᾶξ καὶ ὁ Μόριτς ἔχουν ἀμίμητον ἀντίληψιν καὶ εἰς τὸ δυσκολώτερον ἀκόμη γύμνασμα.

Θυμῶνουσι δταν τοὺς κακομεταχειρίζονται, ὁπότε γίνονται δύστροποι καὶ κακοί. Τούναντιον μετὰ τὸν καλὸν τρόπον ἀφοσιώνονται εἰς τὸν κ. Πικάρ, εἶναι προθυμώτατοι εἰς κάθε του κέλευσμα καὶ διόλου δὲν τὸν κουράζουσι, δταν διὰ πρώτην φορὰν τοὺς διδάσκη κατὶ.

Τρελλοῦνται διὰ τὸ θέατρον καὶ τοὺς βλέπετε νὰ ὑποφέρουσι, ἕως ὅτου ἀρθῆ ἡ αὐλαία.

Ὁ Μᾶξ ἀνεγνωρίσθη ὡς ἰδιοφυΐα κωμικ-

Οἱ πίθηκοι καὶ αἱ ρεκλάμας των.

κοῦ καὶ μετὰ αὐτὸν καθ' ἡμέραν ἀσχολοῦνται οἱ θεατρικοὶ κριτικοί.

Ὁ Μόριτς, πολλάκις στρεφόμενος πρὸς τὸν ἀρχιμουσικόν, τὸν εἰδοποιεῖ, ὅτι σφάλει καὶ μετὰ ρυθμικὸν κτύπημα τοῦ ποδός του, τὸν δίδει νὰ ἐννοήσῃ τὸν χρόνον, τὸν ὁποῖον πρέπει ν' ἀκολουθήσῃ ἡ μπακέτα του.

Ὁ Κάρολος θυμῶνεται μετὰ τὰς παταγώδεις ἐκδηλώσεις τοῦ ἀκροατηρίου, ὡς ἐκ τοῦ ὁποῖου ἕνα βράδυ εἰς πολὺ ἐκδηλωτικὸν κύριον ἐξεσφενδόνθησε τὴν ἀνθοδέσμη, τὴν ὁποίαν ἐκεῖνος τοῦ ἔστειλε μετὰ τὸν ὑπηρετήν τῆς πλατείας τοῦ θεάτρου.

Πρὸ ἡμερῶν, ἀριστοκρατικώτατα ἐνδεδυμένοι, ἐξῆλθον εἰς περίπατον μετὰ τὸ ὄραϊον αὐτοκίνητόν των.

Ὡρα παρῆλθεν ἀρκετὴ καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐφαίνοντο, ὁ κ. Πικάρ ἐξῆλθεν εἰς ἀναζήτησίν των.

Εἰξεύρετε δὲ ποῦ τοὺς συνήντησεν;

Εἰς ἕνα ἀριστοκρατικώτατον ὑπαίθριον ἐξοχικὸν κέντρον, μετὰ μιὰ μεγάλην ἀριστοκρατικὴν ἐκ κυριῶν καὶ κυριῶν παρέαν νὰ πίνουσι σαμπάνιαν καὶ νὰ καπνίζουσι ἀκριβῶτατα ποῦρα τῆς Ἀβάνας.

Εἰς τὴν ἐμφάνισιν τοῦ κ. Πικάρ συνῆλθον ἀμέσως, εἰς ἕν δὲ νεῦμά του ἐσηκώθησαν, ἐφόρεσαν τὸν κύλινδρόν τους, ἐπῆραν τὰ παρνεσοῦ των εἰς τὸ χέρι, ἐμβῆκαν εἰς τὸ αὐτοκίνητόν τους καὶ μετὰ καταφανεστάτην τὴν ἐπίδρασιν τῆς σαμπάνιας ἐπέστρεψαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν τους διαχυτικοὶ καὶ εὐθυμώτατοι.

Τρέφονται πάντοτε μετὰ ἐλεγκτήν καὶ ἐλαφρὰν τροφήν, προτιμοῦσι δὲ τὰ γαλακτερά, τὰ αὐγά καὶ τὰ πουλερικά.

Εἰς ὄρισμένην ὥραν πέρουσι τὸ τσάϊ των καὶ κάμουν τὸ τακτικὸν λουτρόν τους.

Δὲν ἐννοοῦν νὰ τοὺς φωτογραφίζουσι καὶ διὰ τοῦτο ἀπέφυγαν πάντοτε ὅσα κοδάκ ἐδοκίμασαν νὰ πάρουσι εἰκόνας των.

Ἐν τούτοις, πρὸ ἡμερῶν, εἰς μίαν ἀνά τὸ

δόσος τῆς Βουλῶνης μετακωσμηβρινὴν ἐκδρομὴν των, ἐστάθησαν εὐγενέστατα ἐνώπιον τοῦ κοδάκ χαριτωμένης δεσποινίδος, ἡ ὁποία μετὰ ὀλίγας ἡμέρας ἐσκόρπισεν εἰς ὅλο τὸ Παρίσι χιλιάδας φωτογραφίας των, ἐν εἶδει κομψοτυπωμένων κατὰ ποστάλ.

Ἐσχηματίσθη λοιπὸν ἡ ἰδέα, ὅτι τὰ σοφὰ αὐτὰ ζῶα, ἐκτὸς τῶν τόσων ἄλλων χαρισμάτων των, ἔχουν ἀρκετὰ ἀνεπτυγμένην καὶ τὴν ἀντίληψιν τοῦ ὄραϊου, τοῦ καλοῦ, τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷ κανεῖς εἰς μίαν, ὅπως ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος χαριτωμένη Παρισινὴ δεσποινίς.

Ἴσως καὶ ἡ πόλις μας εὐτυχῆσῃ νὰ γνωρίσῃ τὰ περίεργα αὐτὰ σοφὰ ζῶα, ἂν ἡ μελετωμένη μεγάλη περιουσία των ὀρισθῆ καὶ διὰ τὰ μέρη μας, τὰ ὁποῖα ὁμολογουμένως διφοῦν διὰ παρόμοια περίεργα θεάματα.

ΔΗΜ. Π. ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΕΚΛΕΚΤΟΤΕΡΑ

ΚΑΙ ΕΥΘΗΝΟΤΕΡΑ

ΥΦΑΣΜΑΤΑ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΓΛΟΣΚΩΤΙΚΗΝ

Α. ΣΦΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ & ΣΑΣ

Σταμπουλ, Χαμηλιέ Τζατσί, Σιρκετζί, 14

Ἐποκατάστημα :

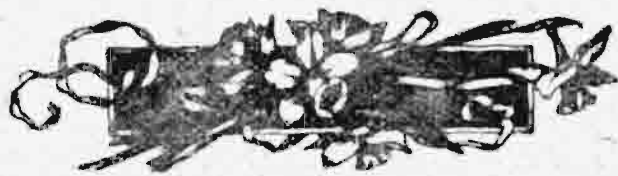
Γαλατῆ, Ὁδὸς Χαροτοῦ, Ἀριθμὸς 3.

Ἰδιαιτέρον τμήμα κουπονίων.

Πλουσία συλλογὴ Γελεσκίων φανταζί.

Πώλησις χονδρικῶς καὶ λιανικῶς.

Ἰδιαιτέροι κατάλογοι εἰς τὴν διάθεσιν τῶν κυριῶν Ραβτῶν Κων/πόλεως καὶ Ἐπαρχιῶν.

ΜΠΙΚΛΗΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΥΠΟΜΗΝΕΥΜΑΤΑ

◆ Η ΒΑΣΤΙΛΛΗ ◆

(1369 — 1789)

Ἡ λέξις Bastille (Βαστίλλη), ἐκ τοῦ κελτικοῦ bast, ἴτοι φρούριον, ἐσήμαινε κατ' ἀρχὰς κάθε προσωρινὸν ἢ καὶ διαρκὲς ὄχυρον, γινόμενον πρὸς ἐνίσχυσιν ἢ καὶ πρὸς ἐκπόρθησιν πολεμικῆς τινος θέσεως. Ὑπὸ τοιαύτην ἔννοιαν ἀπαντᾷ ἡ λέξις καὶ παρὰ τῷ Michelet: «Les Anglais étaient divisés dans une douzaine de bastilles ou boulevards» κτλ. Παρὰ τῷ Οὐγκὼ μάλιστα ἡ λέξις ἀπαντᾷ καὶ ὑπὸ τὴν γενικὴν ἔννοιαν τῆς φυλακῆς: «Les bastilles d'Etat sont nuit et jour gardées».

Εἰδικώτερον ὅμως ἡ λέξις σημαίνει τὴν ὄχυρωτάτην ἐκείνην τῆς πόλεως τῶν Παρισίων ἀκρόπολιν, τὴν περιώνυμον ἐν τῇ γαλλικῇ ἱστορίᾳ **Βαστίλλην**, τὰ πρῶτα τῆς ὁποίας θεμέλια ἐτέθησαν τῷ 1369, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Καρόλου Ε' (1337—1380), τῇ ὑποδείξει δὲ τοῦ περιφήμου ἐφόρου τῶν δημοσίων προσόδων καὶ ἀρχιδικαστοῦ τῶν Παρισίων Οὐγκὼ Ὄβριὸ (Aubriot, † 1382), ὅστις καὶ ἐπεστάτησεν εἰς τὴν οἰκοδομήν, ἡ ὁποία διήρκασε δεκατέσσαρα περίπου ἔτη, μέχρι τοῦ 1383.

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν τὸ φρούριον εἶχε δύο μόνον μεγάλους κυκλοτερεῖς πύργους, συνδεομένους διὰ δύο ὄχυρωτάτων πυλῶν ἐφ' ἑκατέρας τῶν προσόψεων. Ἀργότερον προσετέθησαν δύο ἀκόμη πύργοι, κατέναντι τῶν προηγουμένων, τὸ δὲ ὅλον περιεκλείσθη μὲ ὑψηλὰ τεῖχη. Ἐπὶ τῆς βασιλείας Καρόλου ΣΤ' (1380—1422) τέσσαρες ἄλλοι πύργοι προσετέθησαν εἰς τοὺς ὑπάρχοντας ἤδη τέσσαρας πρώτους, περίξ δὲ τοῦ τεῖχους ἐσκάφη τάφρος. Εἶχον δὲ οἱ ὅκτω οὗτοι πύργοι ἴδιον ἕκαστος ὄνομα: τὸ Παρεκκλήσιον, τὸ Θησαυροφυλάκιον, τὸ Φρέαρ, ἡ Ἐλευθερία, ὁ Λουτήρ (la Bassinière), τὸ Κουρευτήριον (la Bertaudière), ἡ Κομητεία, ἡ Γωνία. Ἐν τούτοις

ἐπὶ πολλὰ ἀκόμη ἔτη ἐξηκολούθησεν ἡ προσθήκη νέων προμαχῶνων καὶ ἐπάλξεων οὕτως ὥστε μόλις τῷ 1553 εἶχε συντελεσθῆ ἡ ὅλη αὐτοῦ οἰκοδομή.

Ἡ κυρία εἴσοδος τῆς ὄχυρᾶς ταύτης ἀκροπόλεως εὐρίσκετο εἰς τὴν σημερινὴν ἄκρην τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἁγ. Ἀντωνίου καὶ ἀκριβῶς ἀπέναντι τῆς ὁδοῦ Τουρνέλλ. Τὸ ὕψος τῶν πύργων καθὼς καὶ τὸ τῶν τευχῶν ἦτο 23 μ., εἶχε δὲ πᾶχος τὸ μὲν τεῖχος 3 μ., οἱ δὲ πύργοι 4 ἕως 5 μ., καὶ τέλος ἡ περιβάλλουσα τὸ φρούριον τάφρος εἶχε πλάτος μὲν 26 μ., βάθος δὲ 8. Ἐσωτερικῶς ἐχωρίζετο εἰς τρεῖς αὐλὰς, αἵτινες πάλιν ἐχωρίζοντο ἀπ' ἀλλήλων διὰ περιαιρειῶν γαφυρῶν. Εἰς τὴν δευτέραν αὐτὴν εὐρίσκετο ἡ κατοικία τοῦ φρουράρχου· εἰς δὲ τὴν τρίτην, τὴν καὶ κυριωτέραν καὶ μεγαλειότεραν αὐλήν, εὐρίσκοντο, ἀνακαινισθεῖσαι τὸ ἔσχατον ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Λουδοβίκου ΙΕ' (1710—1774), αἱ αἰθουσαι τοῦ συμβουλίου, αἱ κατοικίαι τῶν ἀξιωματικῶν τῆς ὑπηρεσίας καὶ τὰ διὰ τοὺς διακεκριμένους ἐγκαθειρόμενους προωρισμένα κελλῖα. Ἡ θέσις φρουράρχου τῆς Βαστίλλης ἦτο ἀξίωμα περιζήτητον· ἐθεωρεῖτο δὲ ὡς ἐνδείξις ὑψίστης εὐνοίας καὶ ἔφερε μισθὸν 60 χιλ. λιρῶν (φράγκων).

Μετὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ Ἑρρίκου Γ' (1589) καὶ τὴν ἐπελθοῦσαν ὡς ἐκ τούτου ἀναστάσει ἐν τῇ διαδοχῇ τῆς βασιλείας, ἔνεκα τῆς ἀντιζηλίας τῶν δύο ἀντιπάλων κομμάτων, τὸ ἐν Παρισίῳ ἐδρεῖον κόμμα, διὰ τὰ τρομοκρατήσῃ τοὺς ἐναντίους, ἐνέκλεισεν ἐντὸς τῆς Βαστίλλης τὸν ἀντιπολιτευόμενον πρόεδρον τοῦ κοινοβουλίου Ἀχιλλέα Harlay (1536—1616) μετὰ πενήντα ἐκ τῶν ἐπισημοτέρων βουλευτῶν. Ὅτε ὅμως μετὰ τέσσαρα περίπου ἔτη, τῇ 25 Ἰουλίου 1593, Ἑρρίκος ὁ Δ', ὑπερισχύσας, κατέλαβε τὴν πόλιν τῶν Παρισίων, μετ' αὐτῆς δὲ καὶ τὴν Βαστίλλην, διώρισεν φρούραρχον αὐτῆς τὸν διάσημον σύμβουλον καὶ στρατηγὸν του, περιώνυμον δὲ διὰ τὴν ἀκαμπτόν του ἀσθηρότητα, Μαξιμιλιανὸν δούκα τοῦ Sully (1560—1641), ἀπὸ τῶν ἡμερῶν τοῦ ὁποίου ἡ φρουρὰ τῆς Βαστίλλης ἠϋξήθη εἰς ἑκατὸν ἄνδρας μετὰ τῶν ἀναλόγων ἀξιωματικῶν καὶ τῶν λοιπῶν δευτερευόντων ὑπαλλήλων. Ἐκτοτε, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, τὸ φρούριον ἤρρισε νὰ μετατρέπηται εἰς φυλακὴν τοῦ κράτους, ἕως ὅτου ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΑ' ἀνεγνωρίσθη πράγματι καὶ ἐπισήμως ὡς τοιαύτη. Ἐκ τῶν πρώτων ὑπέστη ἐντὸς τῆς Βαστίλλης τὴν θανατικὴν ποινὴν, καρατομηθεὶς τῷ 1602, ὁ δούξ τοῦ Βίρον Κάρολος, κατηγορηθεὶς ἐπὶ ἐσχάτῃ προδοσίᾳ. Ἐπὶ τῆς βασιλείας τῶν δύο Λουδοβίκων ΙΔ' καὶ ΙΕ', ἡ Βαστίλλη ἦτο κατάμεστος πολιτικῶν ἐγκαθειρόμενων, οἱ πλεῖστοι τῶν ὁποίων θύματα ἀνακτορικῶν σκανδάλων καὶ ραδιουργιῶν. Ὁ Βολταῖρος καὶ ὁ Ρισελιὲ ἐφυλακίσθησαν ἐπίσης ἐντὸς τῆς Βαστίλλης. Ἐξαιρέσει τῶν ὑψηλῶν προσωπικοτήτων, πρὸς τοὺς ὁποίους ἀπεδίδοντο αἱ δέουσαι περιποιήσεις, ὁ ἐσωτερικὸς τῆς Βαστίλλης κανονισμὸς ἦτο αὐστηρότατος, ἐν πολλοῖς μάλιστα καὶ τραχύτατος· οὐχ ἦττον ὅμως δὲν πρέπει νὰ δίδηται καὶ μεγάλη πίστις εἰς ἅλας τὰς σχετικὰς διηγήσεις, αἱ ὁποῖαι, κατὰ τὸ πλεῖστον τοῦλάχιστον, φαίνονται ἐπινοήσεις τῶν συγγραφέων τῶν.

Ἐκαστος πύργος διηρεῖτο εἰς πέντε πατώματα, ὅπου ἦσαν τὰ δωμάτια τῶν φυλακι-

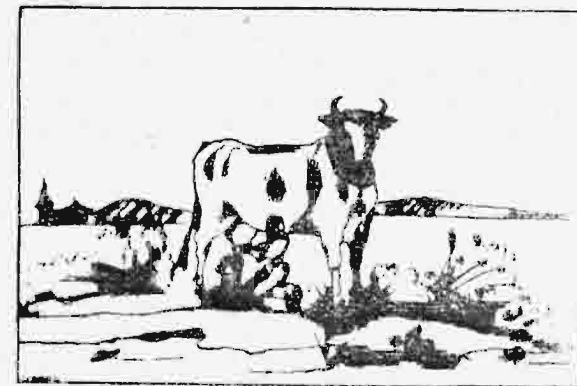
σιμένων, μὲ στενότητα σιδηρόφρακτα παράθυρα, εἰς 2 μέτρων βάθος ἐν τῷ τοίχῳ, καὶ μὲ διπλᾶς σιδηρᾶς θύρας. Τὰ δωμάτια τῶν πέμπτων πατωμάτων, τὰ ὁποῖα, ὡς ἐκ τοῦ κοίλου τῆς ὀροφῆς τῶν ὀνομάζοντο **θολώματα** (calottes), τὸ μὲν θέρος εἶχον ἀφόρητον ζέστην, ὑπερβολικὸν δὲ ψῦχος κατὰ τὸν χειμῶνα. Αἱ ὑπόγειοι κοῦπται, εἰς 6 μ. βάθος ἐντὸς τῶν θεμελιῶν, ἐχρησίμευον διὰ τοὺς ἐξαιρετικῶς βαρυποίνους πολιτικούς καταδίκους.

Ἡ Βαστίλλη ὑπῆρξε τὸ θέατρον πλείστον πολιορκιῶν, μαχῶν καὶ κομματικῶν ἐξεγέρσεων. Εἶναι δὲ περίεργον, ὅτι μεταξὺ τῶν πρώτων ἐντὸς αὐτῆς ἐγκλεισθέντων, ἦτο καὶ ὁ περὶ οὗ προεβίμεν ἰδρυτῆς τῆς Οὐγὸς Ὄβριὸ, ὅτε εἶχε κατηγορηθῆ ἐπὶ αἰρετικῶς φρονήμασιν.

Ἄλλ' ἐφ' ὅσον παρήρχοντο οἱ χρόνοι καὶ ἠϋξάνον αἱ καταχρήσεις τῶν αὐλικῶν εὐνοσιμῶνων, ἠϋξανε καὶ ἡ ἀπέχθεια τοῦ λαοῦ τῶν Παρισίων κατὰ τοῦ φρικώδους τούτου φρουρίου, οἱ μυστηριώδεις τοῦ ὁποίου τοῖχοι ἐκρυπτον τόσους λυγμούς καὶ τόσας κραυγὰς ἀγωνίας ἀνθρωπίνων θυμάτων. Ἡ λαϊκὴ ἐξέγερσις ὑπέβασκεν ἤδη ἀκατάσχετος, τὰ πνεύματα ἔβαινον ὀλονέν ἐξαπτόμενα.

Ἄλλὰ τὸ δριστικὸν σύνθημα τῆς ἐκρήξεως τῆς μεγάλης ἐπαναστάσεως ἐδόθη αἰφνιδίως καὶ ὑπὸ ἐξαιρετικῶς ὄλως συνθήκας κατὰ Ἰούλιον τοῦ 1789, δύο περίπου μῆνας μετὰ τὴν σύγκλησιν (5 Μαΐου) τῆς συνελεύσεως τῶν τριῶν τοῦ βασιλείου τάξεων (Etats Généraux) ὑπὸ τοῦ ἀτυχοῦς Λουδοβίκου ΙΣΤ' (1754—1793). Καὶ ἰδοὺ πῶς:

Τῇ 11 Ἰουλίου, ὁ ἀτυχῆς βασιλεὺς, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ὑφιστάμενος τὴν ἐπιρροὴν

Πωλοῦνται:

ΡΩΣΙΚΑΙ ΓΑΛΑΚΤΟΦΟΡΟΙ ΑΓΕΛΛΕΣ
ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΟΥ ΕΙΔΟΥΣ
ΙΠΠΟΙ ΕΠΙ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ
Ἀπευθυντέον Δ Ν. ΚΙΟΥΡΚΤΣΟΓΛΟΥ

Πάρις, Σούρπ Ἀγκόσι, ἀριθμ. 3.

Ἐοῖκος ΚΑΛΛΙΒΡΟΥΣΗ

(342, Μεγάλη Ὀδὸς τοῦ Πέραν, 342)

μεταρρυθμίσας τὸ ἐργαστήσιόν του,
εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐκτελῇ παραγγελίας
γυναικείων φορεμάτων
εἰς ὅλας τὰς τεμεάς.

μῆμα φορεμάτων ἐπιπέμων ὡς:
Costumes tailleurs, Blouses,
Manteaux, Robes de chambre κτλ.

Καθημεριναὶ ἀφίξεις
τῶν τελευταίων νεωτερισμῶν τῆς ἐποχῆς.

τῆς βασιλείας Μαρίας Ἀντωνέττας (1755—1793) καὶ τῶν πριγκήπων, ἀπεφάσισε νὰ προσκαλέσῃ εἰς Παρισίους καὶ τὰ περίξ τάγματά τινα ἐκ τῶν ἐν τοῖς συνόροις τοῦ κράτους ἐδρευόντων ξένων μισθοφορικῶν σωμάτων, ἀπέλυσε δὲ καὶ τὸν ἐπὶ τῶν οικονομικῶν ὑπουργόν του Ἰάκωβον Νέκερ (Necker, 1732—1804), ὅστις, παρὰ τὰ ἀμφίβολα ὀπωσδήποτε ἐπαναστατικὰ φρονήματά του, ἀπήλαυε μεγάλης δημοτικότητος. Τῇ ἐπαύριον, ὁ κόσμος, κατάπληκτος ἐπὶ τῇ εἰδήσει, ἔσπευσεν ἀθρόος ἔμπροσθεν τοῦ βασιλικοῦ ἀνακτόρου καὶ ἐξήτει ἐξηγήσεις. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ νεαρὸς Κάμιλλος Δεμουλὲν (Desmoulin, 1762—1794), ἐκ τῶν ἐπαναστατικωτέρων συγγραφέων καὶ δημοσιογράφων τῶν χρόνων ἐκείνων, πηδᾷ ἐπὶ τινος παρατυχοῦσης τραπέζης καί, μὲ τὸ πιστόλιον εἰς τὴν χεῖρα, δημηγορεῖ φλογερῶς πρὸς τὰ πλήθη καὶ παρακινεῖ αὐτὰ νὰ λάβωσι τὰ ὄπλα καὶ ὑπερασπίσωσι τὸ πάτριον ἔδαφος κατὰ τῶν ἀλλοδαπῶν. Κατέληξε δὲ διὰ τῆς φράσεως :

— Ἀναπετάσωμεν οἰονδήποτε εἰδνόσημον καὶ ἄγωμεν ἀτρόμητοι!

Καὶ δίδων πρῶτος τὸ παράδειγμα, ἔκοψεν ἐν φύλλον ἐκ τῆς δενδροστοιχίας καὶ ἔπηξεν αὐτὸ ἐπὶ τοῦ πύλου του. Τοῦτο ἤρκεσε διὰ ν' ἀποφυλισθῶσι κυριολεκτικῶς τὰ δένδρα τῆς δενδροστοιχίας ὑπὸ τοῦ πλήθους, εἰς 48 καὶ ἄνω χιλιάδας συμποσούμενου. Ἐκαστος ἔσπευσε νὰ ἐμπήξῃ εἰς τὸν πύλον τοῦ σύμβολον ἐκεῖνο τῆς ἐνώσεως καὶ νὰ διοργανωθῇ εἰς σῶμα πρὸς ἀμυναν τῆς πόλεως ἀπὸ τῶν μελλόντων νὰ ἐπέλθωσι κατ' αὐτῆς ξένων στρατιωτικῶν σωμάτων. Ἐντεῦθεν ἔλαβε τὴν ὀσχὴν τῆς καὶ ἡ περίφημος ἐθνοφρουρὰ (Garde Nationale). Τὴν ἰδίαν νύκτα τὸ ὀπλοστάσιον ἐσυλήθη, 28 χιλ. ὄπλα διενειμήθησαν, τὴν μεθεπομένην δὲ (14 Ἰουλίου), ἀπὸ πρωΐας, μία γενικὴ φωνὴ ἠκούσθη καθ' ὅλην τῶν Παρισίων τὴν πόλιν :

— Ἄγωμεν εἰς κατάληψιν τῆς Βασιλῆς!

Ἡ πολιορκία τοῦ φρουρίου διήρκεσεν ἀπὸ τῆς 10 ὥρας τῆς πρωΐας μέχρι τῆς 5 μ. μ., ὅτε καὶ παρεδόθη ἡ ἐξ 112 ἀνδρῶν ὑπερασπίσουσα αὐτὸ φρουρὰ. Τὰ πλήθη, κατακλύσαντα τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ φρουρίου, ἔσπευσαν νὰ διαρρηξῶσι τὰ κελλῖα καὶ ν' ἀπελευθερώσωσι τοὺς ἐγκαθειρότους. Ἀλλὰ δὲν εὗρον, ὡς λέγεται, εἰμὴ ἐπτὰ μόνον φυλακισμένους, ἐξ ὧν οἱ τέσσαρες παραχαράσσονται... Οὐδέποτε ἡ Βασιλῆς ὑπῆρξε τόσον κενή, ὅσον ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Λουδοβίκου ΙΣΤ'!

Ἐν τούτοις ἀπεφασίσθη ἡ κατεδάφισις τοῦ φρουρίου, τὸ δὲ ὑλικὸν ἐχρησιμοποίηθη πρὸς ἀποπεράτωσιν τῆς γαφύρας τοῦ Λουδοβίκου ΙΣΤ', ἣτις εἶναι ἡ σημερινὴ γαφύρα τῆς Ὁμονοίας, μία τῶν χαριωτέρων καὶ ὠραιωτέρων τοῦ Σηκουάνα γαφυρῶν.

Ἡ ἐπέτειος αὕτη ἐωρτάσθη μεγαλοπρεπέστατα τῷ ἐπομένῳ ἔτει (1790) ἐν τῷ Πεδίῳ τοῦ Ἄρεως, ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν ἀνωτάτων πολιτικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν καὶ ὑπερεκατὸν χιλιάδων λαοῦ. Ἡ ἐορτὴ ἤρχισε δι' ὑπαιθρίου πανηγυρικῆς λειτουργίας, ἣν ἐτέλεσεν ὁ περίφημος ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Λυταν Ταλλεϋράνδος, ἐπὶ καταλήλου ἁγίας Τραπεζῆς, στηθείσης ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Πεδίου, τὴν δὲ νύκτα ἐδόθη χορὸς ἐπὶ τῆς θέσεως τῆς ἀρχαίας Βασιλῆς, ὅπου, μετ' οὐ πολὺ, ἀπεφασίσθη νὰ στηθῇ ἀναμνηστικὴ στήλη εἰς τὴν Ἐλευθερίαν, ὁ θεμέλιος λίθος τῆς ὁποίας

ἔστηθη, τῷ μεθεπομένῳ ἔτει, τῇ 14 ἰουλίου 1792¹.

Ἐντεῦθεν ἡ 14 Ἰουλίου, ἀλλὰ πολὺ ἀργότερον, τῷ 1880, ὠρίσθη, κοινῇ ψήφῳ τῶν Νομοθετικῶν Σωμάτων, ὡς ἐθνικὴ τῶν Γάλλων ἐορτή.

ΔΗΜ. Μ. ΜΕΛΙΣΣΟΠΟΥΛΟΣ
καθηγητὴς ἐν τῇ Ρωσικῇ Σχολῇ.

1. Τῷ αὐτῷ ἔτει (1792), ἐπὶ τῇ ἐκρήξει τοῦ μετὰ τῆς Αὐστρίας πολέμου, ὁ περίπυστος λοχαγὸς τοῦ μηχανικοῦ καὶ ποιητῆς Κλαύδιος Ἰωσήφ Rouget de Lisle (1760—1836), σταθμεύων τότε ἐν Στρασβούργῳ καὶ προσκεκλημένος τυχῶν εἰς δεῖπνον παρὰ τῷ πρώτῳ συνταγματικῷ δημάρχῳ τῆς πόλεως Φιλίππῳ Φρειδερίκῳ βαρῶν De Dietrich (1768—1850), συνέθεσε, τῇ αἰτήσει τούτου, καὶ ἐτόνισεν ἐν μιᾷ μόνῃ νυκτί, τὰς περιλαλήτους στροφὰς τῆς «Μασσαλιώτιδος» (Marseillaise), «τοῦ αἰωνίου τούτου ἔσματος τῆς μεγαλειτέρας τῶν ἐπαναστατικῶν ἐποποιῶν».

ΠΕΡΙ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Τὰ ὠραιότερα κορίτσια

τὰ ἔχει ἡ Σάμος.

Ἐν ἀγγλικὸν περιοδικὸν ἀπηύθυνεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας του τὸ ἐξῆς ἀλλόκοτον ἐρώτημα, ζητήσαν ἐπ' αὐτοῦ τὴν γνώμην των :

— Ποία εἶναι ἡ ὠραιότερα φυλὴ τοῦ κόσμου;

Αἱ ἀπαντήσεις ὑπῆρξαν διάφοροι. Ἐκαστος ἐφρόντισε νὰ δώσῃ τὰ σκῆπτρα τῆς καλλονῆς εἰς τὴν φυλὴν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνῆκει. Ἐνας Ἄγγλος γλύπτης, ὁ Λαντόου, ὑπεστήριξεν, ὅτι οἱ ὠραιότεροι ἄνθρωποι εἶναι οἱ Ἄγγλοι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Ὁ διάσημος ἐξερευνητῆς Σόκλετον ἐπίσης θεωρεῖ ὠραιότεραν φυλὴν τὴν Ἀγγλικήν.

«Δὲν εἶδον, λέγει, ὠραιότερας γυναῖκας ἀπὸ τὰς Ἀγγλίδας καὶ Ἀμερικανίδας...»

Ὁ Σβὲν Ἐντλυ, ἐξερευνητῆς καὶ αὐτός, θεωρεῖ ὠραιότερους ἄνθρώπους τοὺς Σουηδοὺς καὶ Νορβηγούς, μετ' αὐτοὺς δὲ ἀμέσως τοὺς... Ἰάπωνας.

Πολλοὶ ἀνακηρύσσουσι ὡς ὠραιότεραν φυλὴν τοὺς Ἰταλοὺς. Οἱ μεσημβρινοὶ Ἰταλοὶ λαμβάνουσι περισσότερας ψήφους.

Ὁ Ἀρθούρος Τζιόσου, Ἄγγλος συγγραφεὺς, ἀπαντᾷ ὡς ἐξῆς :

«Οἱ Ἰταλοὶ διατηροῦν τὸν κλασικὸν τύπον τῆς καλλονῆς. Ἀλλ' οἱ ὠραιότεροι ἄνδρες εἶναι οἱ Σιῆ καὶ Παλτὸς τῶν Ἰνδιῶν, αἱ ὠραιότεραι γυναῖκες εἶναι αἱ Ἰρλανδαὶ καὶ τὰ ὠραιότερα κορίτσια τὰ ἔχει ἡ Σάμος».

Ἐπεὶ τῶν Σαμιῶν ἐπίσης ὡς ὠραιότερας φυλῆς κηρύσσεται καὶ ἓνας Γερμανὸς καθηγητῆς τῆς Καλλιτεχνικῆς Σχολῆς τοῦ Βερολίνου.

«Ἡ ὠραιότερα φυλὴ τοῦ κόσμου, γράφει, εἶναι οἱ Ἰθαγενεῖς τῆς Σάμου...»

Ἐξεδόθη :

Διὰ τοὺς γονεῖς καὶ διὰ τὴν νεολαίαν μας
Β. Κιολεμένογλου - «Τὰ Ἀφροδίσια ἠνοσήματα»

Ἐφύσσεται εἰς ἅπαντα τὰ βιβλιοπωλεῖα

καὶ παρὰ τῶν συγγραφεῖ :

Διόδωρος Γαλατᾶ Σερβί, ἀριθ. 1.

— Τιμὴ γρ. 4 —

ΔΙΑΤΙ Ἡ ΖΩΗ;

ΤΑ ΠΡΩΒΛΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΥΠΑΡΕΞΩΣ

[συνέχεια ἀπὸ σελ. 1421 καὶ τέλος]

Τὴν πρόοδον διακαῶς ἐπιποθεῖ, ἀκρῶς συγκινεῖται διὰ τὰ δεινοπαθήματα τῶν ὁμοίων του· ἀλλὰ φαντάζεται, ὅτι θὰ ἐκλείψῃ πρὶν ἢ ἴδῃ τὸν θρίαμβον τῶν εὐγενῶν τούτων ἀρχῶν του.

Ὁ εἰς τὸ μηδὲν πιστεύων, ὅσο μᾶλλον ἀσκεῖ τὴν ἀφοσίωσιν, τὴν δικαιοσύνην, τόσον περισσότερον ἀνευρίσκει τὸν βίον μεστὸν πικριῶν καὶ γόνιμον εἰς ἀπογοητεύσεις. Ἡ ὑπαρξίς, τότε, στερεῖται μεγαλείου καὶ πάσης ἄλλης ἀξίας. Καὶ αἱ εὐγενέστεραι διαθέσεις, αἱ ὑψηλοφρονέστεραι τάσεις τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος ἀπονεκροῦνται, ὀλοτελῶς ἐκλείπουσαι.

Ἡ ἰδέα τῆς ἀνυπαρξίας μελλούσης ζωῆς καταργεῖ ἐπίσης πᾶν ἠθικὸν κῦρος. Κατ' αὐτὴν, τόσον τῶν ἀγαθῶν καὶ εὐγενῶν, ὅσον τῶν ἐγκληματικῶν καὶ φαύλων πράξεων, ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ἀποτελέσμα. Δὲν ὑπάρχει ἀμοιβὴ διὰ τοὺς ταλαιπώρους, τοὺς ταπεινοὺς, τοὺς καταδυναστευομένους, τοὺς πάσχοντας· δὲν ὑπάρχει παρηγορία δι' αὐτοὺς. Οὐδεμία ἐν τῷ μέλλοντι διαφορὰ μεταξὺ τοῦ ἐγωῖστοῦ, τοῦ διαβιώσαντος δι' ἑαυτὸν μόνον, πολλάκις δὲ μάλιστα πρὸς βλάβην τῶν ὁμοίων του, καὶ τοῦ μάρτυρος ἢ τοῦ ἀποστόλου, τοῦ ἐν κακουχίαις τὸν βίον διανύσαντος, τοῦ ὑποστάτος ἐν τέλει μαρτυρικῶν θάνατον χάριν τῆς χειραφεσίας καὶ τῆς προόδου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Καὶ διὰ τοὺς πρώτους καὶ διὰ τοὺς δευτέρους ὁ ἴδιος τάφος.

Ἐὰν τὰ πάντα εἰς τὸν θάνατον καταλήγῃ, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ἐκβιάξῃ ὁ ἄνθρωπος ἑαυτὸν πρὸς περιστολὴν τῶν ἐπιτήκειων του, τῶν ὀρέξεών του. Ἐκτὸς τῶν ἀνθρωπίνων νόμων, οὐδεὶς ἄλλος δύναται νὰ τὸν συγκρατήσῃ!

Ἡ εἰς τὸ μηδὲν πίστις, ἐνῶ ἀφ' ἐνὸς καταστρέφει πᾶν ἠθικὸν κῦρος, καταλείπει, ἀφ' ἑτέρου, ἄλυτον τὸ πρόβλημα τῆς ἀνισότητος τῶν ὑπάρξεων, ἐν σχέσει πρὸς τὸ διάφορον τῶν διανοητικῶν δυνάμεων τῶν φυσικῶν χαρισμάτων. Καὶ ὄντως· διατὶ ἄλλοι νὰ εὐμοιρῶσιν ὅλων τῶν χαρισμάτων τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδίας, ἀφθονα ὑπὸ τῆς Τύχης δεχόμενοι δῶρα, ἄλλοι δὲ μόνον κληροῦν νὰ ἔχωσι τὴν διανοητικὴν ἔνδειαν, τὴν κακίαν, τὴν ἀθλιότητα; Διατὶ ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ οικογενείᾳ, ἀδελφοί, συγγενεῖς, γόνιοι τῆς αὐτῆς σαρκός, τοῦ αὐτοῦ αἵματος, ἐπαισθητῶς καὶ ἐπὶ πολλῶν σημείων νὰ διαφέρωσιν ἀλλήλων; Ἴδου προβλήματα ἅλτα, τόσον διὰ τοὺς ὑλιστάς, ὅσον καὶ διὰ τοὺς μὴ τοιοῦτους.

Τῶν προβλημάτων τούτων τὴν ἐξέτασιν θὰ ἐπιχειρήσωμεν ἐν τοῖς ἐπομένοις, ὑπὸ τοῦ φωτός, τῆς λογικῆς καθοδηγούμενοι.

Τὸ Διατὶ Ἡ Ζωὴ ; εἰς κομμὸν τομιδίον ἐκδοθέν, κατὰ γλαφυρὰν μετάφρασιν τοῦ γνωστοῦ καὶ δημοσιογράφου κ. Μ. Σωφρονιάδου, δύναται νὰ προμηθευθῇ ὁ βουλόμενος, ἀποστέλλων γραμματόσημα τριῶν γραμμῶν εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ «Ἀπ' Όλα».

Ρωσικὰ μπαλέτα.

Ἡ ἐν Παρισίοις
Ρωαῖς χορεύτρια
Τρωγιανόβα

εἰς τρεῖς
διαφόρους
ρόλους αὐτῆς.

Αἱ σουφραζέτται ἐν Ἀγγλίᾳ.

Ἐν ἐκ τῶν ζωτικωτέρων ζητημάτων, αἵτινα ἀπασχολοῦν ἐπὶ τοῦ παρόντος τὴν δημοσίαν ἀγγλικὴν γνώμην, φέροντα ταῦτοχρόνως τὴν Κυβέρνησιν εἰς δυσκολωτάτην θέσιν, ἀνμὴ εἰς ἀδιέξοδον, εἶνε καὶ ἡ ὄλονεν διεγειρομένη ἐπίμονος ἀπαίτησις τῶν σουφραζεττῶν, ἕπως δοθῆῃ καὶ εἰς αὐτὰς τὸ δικαίωμα τοῦ ψηφίζεσθαι καὶ ψηφίζεσθαι ἐν τῇ Πολιτείᾳ.

Καὶ τὸ μὲν κατὰ πόσον ἡ ἀπαίτησις τῶν αὐτῆ εἶνε δεδικαιολογημένη ἢ ἐπίκαιρος, δὲν θὰ ἐξετάσωμεν ἐνταῦθα, τοῦτο ὅμως μετὰ θετικότητος δυνάμεθα νὰ διαβεβαιώσωμεν, ὅτι τὸ παρὸν κίνημα δὲν προέρχεται τὴν φορὰν ταύτην, ὡς ἄλλοτε, ἐξ ὀρισμένων τάξεων φιλοδόξων καὶ ὑστερικῶν ἀριστοκρατῶν, ἀλλ' ἐκ σωματείων καὶ ἄλλως κατηρητισμένων ἐξ ἀμφοτέρων τῶν ἑλλῶν, ἢ ἐκ κολλοσιατικῆς κεφάλαια

καὶ μὲ πρόσωπα ἀποφασισμένα νὰ ἐπιτύχωσι τὴν ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ τῶν διὰ παντὸς μέσου θεμιτοῦ καὶ ἀθεμιτοῦ. Ἡμέρα σχεδὸν δὲν παρέρχεται χωρὶς νὰ συγκροτήσῃ αἱ σουφραζέτται νέα συλλαλητήρια καὶ διαδηλώσεις ἢ νὰ ἐκφωνήσῃ λόγους εἰς πᾶσαν γωνίαν τοῦ Λονδίνου καὶ εἰς τὰ ἰδιαίτερά τινων κέντρα, κατηχοῦσαι τὸ πλῆθος καὶ ὑποδεικνύουσαι εἰς αὐτὸ πῶς ὡς διὰ μαγικῆς ράβδου θὰ κατάρθουν νὰ βελτιώσωσι τὴν παροῦσαν τῆς κοινωνίας κατάστασιν εὐθὺς ὡς θὰ ἀπέκτιν τὴν ψῆφον.

Παρ' ὅλας ὅμως τὰς ἀκαταπονήτους ἐνεργείας καὶ τὰς ὑποχρεωτικὰς διαθέσεις τῶν γυναικῶν καὶ τῶν γυναικοφίλων ἀρσενικῶν, ἢ νῦν ἐν τῇ ἀρχῇ εὐρισκομένη φιλελευθέρᾳ Κυβέρνησις δὲν ἐννοεῖ νὰ διακυβεύσῃ καθόλου τὴν θέσιν τῆς, ἀξάνουσα κατὰ δέκα καὶ πλέον ἑκατομμύρια τοὺς ἐκλογεῖς τῆς, ἀν καὶ πολλάκις μόνον καὶ μόνον πρὸς ἀλίευσιν

ψῆφον ἢ καθήσυχασιν τῶν πνευμάτων καὶ ὄχι βεβαίως ἐκ πεποιθήσεως διακηρύττει ὅτι ἐγκρίνει τὸ ἐθνικοσωτήριον τοῦτο μέτρον καὶ ζητεῖ μικρὰν μόνον προθεσίαν διὰ τὴν σύνταξιν τοῦ ἐπὶ τούτῳ νομοσχεδίου. Ἡ μικρὰ αὕτη προθεσμία οὐδέποτε τελειώνει, εἶνε δὲ ἀκριβῶς ἡ τοιαύτη διπρόσωπος καὶ ἀσυνεπὴς πολιτικὴ τῆς Κυβερνήσεως, ἣτις προξενεῖ ἕξασιν εἰς τὰ εὐαίσθητα τῶν σουφραζεττῶν νεῦρα, ἀναγκάζουσα αὐτὰς νὰ καταφεύγωσι κατὰ καιροὺς εἰς τὰ βίαια καὶ ἱλαροτραγωδικὰ μέσα, εἰς ἀκατέφυγον τελευταίως.

π

Κατὰ γενικὸν ὁτιῶς εἰπεῖν κανόνα, εἶνε εὐκολώτατον νὰ βαυκαλίζῃ τις αἰωνίως τὴν γυναῖκα μὲ παχυλὰς ὑποσχέσεις χωρὶς ποτε νὰ ἀναγκασθῇ νὰ τὰς ἐκτελέσῃ. Τοῦ γενικοῦ ὅμως κανόνος ἐξαιρέσιν ποιοῦσιν ἐν μέρει αἱ νέαι Ἀμαζόνες, αἵτινες, ἐξαπατηθεῖσαι μέχρι τοῦδε, δὲν ἐννοοῦν πλέον τῶρα νὰ ἀφήσωσι ἡσυχίαν τοὺς ὑπευθύνους πρὶν ἢ ἴδωσι τὰς ὑποσχέσεις τῶν ἐκτελουμένων.

Προσεπάθησαν αἱ δυστυχεῖς νὰ συγκινήσωσι τὴν σκληρὰν τῶν τυράννων καρδίαν διὰ τοῦ καλλίστου τρόπου. Ἐστειλαν δῶρα, παρέθεσαν συμπόσια, ἔδειξαν ἐρωτοτροπίας κτλ. πρὸς ἅπαντας τοὺς ἐν τῇ ἀρχῇ, ἀλλ' ἀνευ ἀποτελέσματος. Καὶ ἐπὶ τέλους ἦσαν ἄνθρωποι καὶ δὲν ἦτο δυνατόν παρὰ νὰ ἐξαντληθῇ ἡ ὑπομονή των!

Ἦτο πλέον καιρὸς νὰ ἀπαλλαγῶν ἀπὸ τὴν δυσωδίαν τοῦ μαγειρείου καὶ τὰς ἀκαθαρσίας τοῦ βρέφους καὶ νὰ ἀναπνεύσωσι τὸν καθαρὸν ἀέρα ὡς ἐλεύθεροι πολῖται!

«Ὅπου δὲν ἰσχύει ὁ λόγος, ἰσχύει ἡ ράβδος», λέγει ἡ παροιμία· τοῦτο δὲ ἀκριβῶς ἠναγκάσθησαν νὰ ἐφαρμόσωσι καὶ ἐφαρμόζουσι εἰσέτι κατὰ γράμμα αἱ ψηφομανεῖς σουφραζέτται, ἐπιτιθέμεναι διὰ μαστίγων, λίθων ἢ καὶ γλώσσης ἀκόμη (τὸ δηλητηριωδέστατον πολεμικὸν ὄργανον τῆς γυναικὸς) κατὰ παντὸς μέλους τῆς Κυβερνήσεως καὶ θραύουσαι, ἐν εἴδει προκλήσεως ἢ διαμαρτυρίας, τὰς ὑάλους τῶν προθηκῶν τῶν καταστημάτων καὶ τῶν δημοσίων κτιρίων.

π

Τὴν ἐκδήλωσιν τῶν ἐπιθετικῶν τῶν διαθέσεων κατέστησαν διὰ πρώτην φορὰν φανερὰν τῇ 4 Μαρτίου, ὁπότε, ὀπλισθεῖσαι διὰ σφυρίων καὶ ράβδων, συνέτριψαν πᾶν τὸ πρὸ αὐτῶν τυχὸν εἰς τὰς κεντρικωτέρας ὁδοὺς τοῦ Λονδίνου. Ὡς ἀντίποινα τῆς διαγωγῆς τῶν ταύτης ἑκατοντάδες σουφραζεττῶν μετὰ τῶν τριῶν ἀρχηγῶν των, οἵτινες ὑπῆρξαν κυρίως οἱ ὑπεύθυνοι ὡς ὑποκινηταὶ τῆς στάσεως ταύτης, κατεδικάσθησαν εἰς ἐννεάμηνον φυλάκισιν εἰς τὰς κοινὰς φυλακάς, παρ' ὅλας τὰς ἀγωνιώδεις προσπάθειάς των τε ἔσω καὶ ἔξω ἐνδιαφερομένων, ἕπως, ἀναγνωριζόμενοι ὡς πολιτικοὶ κατάδικοι, ἀποτίσωσι τὰς ποινὰς των εἰς τὰς ἰδιαίτερας φυλακάς.

Ὅπωςδήποτε ὅμως, δύο ἑβδομάδας μετὰ τὴν καταδίκην, ἀκατάληπτον διὰ πολλοὺς λόγους, μᾶλλον δὲ ἐνεκα τῆς μεγάλης δυνάμεως τῶν ἀρχηγῶν, ἡ Κυβέρνησις ἔσχε τὴν λίαν ἄστοχον πολιτικὴν νὰ μεταφέρῃ μὲν τοὺς τελευταίους εἰς τὰς φυλακάς τῶν πολιτικῶν καταδικῶν, νὰ ἀρνηθῇ ὅμως τὴν ἐπέκτασιν τοῦ ἰδίου προνομίου καὶ ἐπὶ τῶν ὀπαδῶν των.

Και ἦτο λογικωτάτη βεβαίως ἀπαίτησις ἐκ μέρους τῶν σουφραζετῶν νὰ μεταφερθοῦν καὶ αἱ λοιπαὶ εἰς τὰς ὡς ἄνω μνησθείσας φυλακάς, ἀφοῦ ἀπαξ διὰ τῆς μεταφορᾶς τῶν ἀρχηγῶν ἀνεγνωρίζετο ἐπισημῶς τὸ πολιτικὸν τοῦ κινήματος.

Ἡ ἐπιμονὴ τῆς Κυβερνήσεως καθίστατο γελοιοδεστέρα, ἀφοῦ καὶ ἐν Ἰρλανδίᾳ ἀκόμη ἀπασαὶ αἱ φυλακισμένοι σουφραζέτται ἀπύλαουον τῶν προνομίων τῶν πολιτικῶν καταδικῶν.

Τῆς Κυβερνήσεως κωφευούσης ὀλοτελῶς εἰς τὴν δικαίαν ταύτην αἴτησιν, ἐν μόνον μέσον ὑπελείπετο, ὅπερ, ἂν καὶ τραγικὸν εἰς συνεπείας, θὰ προσεῖλκυε τοῦλάχιστον τὴν προσοχὴν τοῦ κοινοῦ ἐπὶ τῆς φανερᾶς προσγενομένης μεροληψίας, καὶ θὰ ἐξηνάγκαζε πιθανὸν τοὺς ἐν ἀρχῇ νὰ εἴνε δημοκρατικώτεροι, μὴ κάμνοντες διάκρισιν μεταξὺ ἀρχηγῶν καὶ ὀπαδῶν· καὶ ταῦτο ἦτο ἡ κήρυξις γενικοῦ hunger strike, δηλ. ἡ μέχρι θανάτου ἀποχὴ τῶν φυλακισμένων, ἀρχηγῶν τε καὶ λοιπῶν, ἀπὸ πᾶσαν τροφὴν καὶ ποτᾶ.

Ἡ μακρὰ ἀτροφία θὰ προῦκάλει βεβαίως τὸν θάνατον, εὐθυνομένη δὲ ἡ Κυβέρνησις διὰ πάντα μὴ φυσικὸν ἐν ταῖς φυλακαῖς θάνατον, διέταξε τὴν διὰ βίας τροφήν. Καὶ ἀπὸ τῆς διαταγῆς ταύτης ἄρχεται ἡ τραγωδία, μεθ' ὧν τῶν σπαρακτικῶν καὶ ἀπανθρώπων σκηνῶν τῆς.

Φαντάσθητε πρὸς στιγμὴν τὴν ὡς ἐκ τῶν κακουχιῶν τῆς φυλακῆς ἡμιθανῆ σχεδὸν κατάδικον σουφραζέτταν παλαύσαν μετὰ τὰς ὀλίγας ὑπολειπομένας δυνάμεις τῆς τρις τῆς ἡμέρας κατὰ ἐννέα φυλάκων καὶ δύο ἰατρῶν, οἷτινες, ἐπικαθήμενοι ἐπὶ τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν τῆς, καὶ θέτοντες εἰς ἐνέργειαν τὰς μηχανὰς των, προσπαθοῦσι νὰ διατρέψωσιν αὐτὴν διὰ τῶν ρωθῶνων. Αἱμορραγίαι, λιποθυμίαι, πολὺσφορος ἀναισθησία, τελικὴ σωματικὴ ἐξασθένησις καὶ ἀλλεπαλλήλοι ἀπόπειραι αὐτοκτονίας ἐν ταῖς φυλακαῖς, ἦσαν φυσικὰ τῆς βαναυσότητος ταύτης ἀποτελέσματα· πέντε δὲ ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς διὰ βίας τροφῆς τεσσαράκοντα καὶ πλέον σουφραζέτται μετὰ τῶν τριῶν ἀρχηγῶν ἀφιέντο ἐλεύθεροι, ὡς διατρέχουσαι κίνδυνον βεβαίου θανάτου, ἐν ἡ περιπτώσει ἐκρατοῦντο ὀλίγας ἀκόμη ὥρας ἐν ταῖς φυλακαῖς.

Νέαι πρόωροι ἀπολύσεις λαμβάνουν χώραν καθ' ἑκάστην, αἰσθάνεται δὲ τις ἀληθῶς φρικίαν βλέπων νεαρὰς ὑπάρξεις ἐντελῶς κατερειπωθείσας εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας των.

Ἡ ἐξακολούθησις τῆς κτηνώδους ταύτης διατροφῆς μετὰ τῶν ἀλλεπαλλήλων θυμάτων τῆς ἀφ' ἑνός, καὶ ἡ ἀπαθεστάτη ἐμμονὴ τῆς Κυβερνήσεως εἰς τὰ προαποφασισθέντα ἀφ' ἑτέρου, ἀνεστάτωσαν κυριολεκτικῶς τὸ στρατόπεδον τῶν σουφραζετῶν. Συγχρόνως δὲ προῦξένησαν μέγιστον παρὰ τῷ κοινῷ ἐρεθισμῶν, ὅστις ἡμέραν παρ' ἡμέραν ἐξογκούμενος ἐξέσπασε τέλος ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Κοινοτήτων, ὅπου ὑπὸ τὰ παταγώδη χειροκροτήματα τῶν ὁμοφρόνων του, ὁ σοσιαλιστῆς βουλευτῆς κ. George Lansbury, μένεα πνέων καὶ ἔτοιμος νὰ ἐπιτεθῆ διὰ γρόνθων κατὰ τοῦ πρῶτουπουργοῦ, ἐξέφερε μεταξὺ ἄλλων τὰ ἑξῆς καυστικώτατα : «Εἶνε αἰσχος διὰ σὲ τὸν Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως νὰ μένης ἀπαθῆς πρὸ τῶν εἰς τὰς φυλακάς τερατουργημάτων.

Εἶσαι ἐγκληματίας φονεῶν ἀθώας γυναῖκας. Εἶσαι ὁ ἀπανθρώποτερος τῶν τυράννων καὶ ἀνάξιος τῆς θέσεως, τὴν ὁποίαν κατέχεις, κακοῦργε!»

Τὴν στιγμὴν δὲ, καθ' ἣν συνέβαινον ταῦτα ἐντὸς τῆς Βουλῆς, σουφραζέτται, πρὸ ἡμέρας μολις ἀπολυθεῖσα τῶν φυλακῶν, ἔθραυε τὰς ὕλους τῶν διαδρόμων.

Τὰ κατὰ σύμπτωσιν καὶ ὡς ἐκ προμελέτης δύο σύγχρονα ταῦτα ἐπεισόδια ἴσχυον νὰ κατατρομάξουν τοὺς βουλευτάς, τοὺς ὁποίους μάλιστα κατέλαβε καὶ πανικὸς ἐπὶ τῇ ἀπλῇ διαδόσει, ὅτι σῶμα ὀλόκληρον σουφραζετῶν, συμπεριλαμβάναν καὶ τοὺς συζύγους πολλῶν ἐξ αὐτῶν, ἤτοιμάζετο νὰ κάμῃ ἐφοδὸν κατὰ τῆς Βουλῆς!

Ἴδου ταῦτα ἐν ὀλίγοις περὶ τῶν σουφραζετῶν καὶ τῶν γενναίων κατορθωμάτων των. Παρακολουθῶ τακτικῶς τὴν σταζιοδρομίαν των καὶ ἐνθυμοῦμαι τὴν ἀγνήν Ἑλληνίδα, ἀπορῶν ἐὰν καὶ αὕτη, ἣτις ἀρκεῖται πρὸς τὸ παρὸν εἰς τὴν εὐπρεπῆ τῶν τέκνων τῆς ἀνατροφῆς, θὰ κατέλθῃ σὺν τῇ παρελεύσει τοῦ χρόνου εἰς τὸ ἴδιον ἐπίπεδον, εἰς ὃ κατήλθον αἱ ἐν Ἀγγλίᾳ πεπολιτισμένοι ὁμόφυλοι τῆς!

Λονδῖνον.

ΠΡΟΔΡ. Π. ΓΙΑΝΝΑΣΟΓΛΟΥ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Ἡ πολιτικὴ κατάστασις ἐπέδρασε, φαίνεται, καὶ ἐπὶ τῆς ἀτμοσφαιρας, ἐνῶ μέχρι τοῦδε ἐπέδρα μόνον ἐπὶ τοῦ Χρηματιστηρίου. Καὶ τὸ ἐφετεινὸν καλοκαίρι παρουσιάζει τὰς πλέον ἄλλοκότους μεταβολὰς καὶ μεταπτώσεις. Τὸ θερμομετρον ἀνέρχεται καὶ κατέρχεται πλειστάκις τῆς ἡμέρας, ὅπως καὶ αἱ ἀξίαι εἰς τὰ Χρηματιστήρια. Πότε καύσων καὶ πότε ψυχῶς, πότε ἥλιος καὶ πότε βροχή, πότε καταιγίς, πότε θύελλα καὶ πότε χιῶν. Χιῶν ἐν μέσῳ καλοκαιρίῳ! Μὴ χειρότερα! Ἡ διατάραξις αὕτη τῆς φυσικῆς τάξεως πόθεν ἀρά γε; Μήπως εἶναι συνέπεια τῆς διαταραξέως τῆς ἰσορροπίας τῆς Μεσογείου;

Εἰσηλθόμεν εἰς τὸν Ἰούλιον καὶ βαίνομεν ὀλοταχῶς πρὸς τὸν Αὐγούστον. Οἱ διδάσκαλοι ἐν τούτοις τοῦ Ἐθνικοῦ Ἑλληνογαλλικοῦ Λυκείου ἔχουν νὰ λαμβάνουν ἀκόμη τὸν Μάρτιον. Καθὰ δὲ πληροφοροῦμεθα, δι' ἀναφορᾶς των πρὸς τὸ Ἐθνικὸν Κέντρον ζητοῦν, ἀφοῦ μαρτυροῦν ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ Ἐθνικοῦ Λυκείου, ν' ἀναγνωρισθῶσιν ἐπισημῶς ὡς ἐθνομάρτυρες. Καὶ δικαίως.

Προκειμένου δὲ περὶ τοῦ Ἐθνικοῦ Λυκείου, σημειοῦμεν, χάριν τῆς ἱστορίας, καὶ τὸ ἑξῆς : Κατὰ τὴν τελετὴν τῆς ἐπιδόσεως τῶν πτυχίων οἱ μαθηταὶ ἐψαλλον ἐμμελέστατα τὸ : «ἐπὶ τὸν ποταμὸν Βαβυλῶνος ἐκεῖ ἐκαθίσασμεν καὶ ἐκλαύσαμεν». Τοῦτο ἀνεγράφη εἰς τὰς ἐφημερίδας. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δὲν ἀνεγράφη, εἶναι ὅτι μετὰ τὸ ἄσμα τῶν μαθητῶν, ἐψάλη καὶ ὑπὸ τῶν διδασκάλων τὸ ὑπ' αὐτῶν συντεθὲν καὶ μελοποιηθὲν ἄσμα : «παρὰ τὸ κενὸν τῆς ἐφορίας ταμεῖον ἐκεῖ ἐκαθίσασμεν καὶ ἐκλαύσαμεν». Τὸ ἄσμα τοῦτο ἀπεπειράθη

νὰ ἐναρμονίσῃ ὁ κ. Σταματιάδης, ἀλλ' οἱ διδάσκαλοι ἀντέτειναν, εἰπόντες ὅτι εἶναι ἤδη ἐνηρμονισμένον πρὸς τὸν ταμπουρᾶν, τὸν ὁποῖον ἀπὸ τῆς μετατροπῆς ἤδη τοῦ Ἑλληνογαλλικοῦ Λυκείου εἰς Ἐθνικόν, ἔμαθον νὰ παίζουν θαναμίσια.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ διδασκάλων, δὲν θεωροῦμεν ἄσκοπον νὰ ὑπομνήσωμεν ὅτι εὐρισκόμεθα ἤδη εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ **δασκαλοπαζάρου**. Διδάσκαλοι ἐκ περάτων συναθροισθέντες ἐνθάδε, πληροῦσι τὰ βιβλιοπωλεῖα. Καὶ οἱ βιβλιοπῶλαι εὐρίσκονται ἤδη εἰς τὸ στοιχείον των. Σοβαροί, σοβαρότατοι, ἔχουν τὸ ὕφος διπλωματῶν. Ἀπαξ τοῦ ἔτους, κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ **δασκαλοπαζάρου**, οἱ βιβλιοπῶλαι μεταβάλλονται εἰς Μπέρτχολδ, καὶ Χόλβεγκ καὶ Σαζόνωφ, διεξάγοντες διπλωματικώτατα τὰς μεταξὺ διδασκάλων καὶ τῶν διαφόρων ἐφορειῶν διαπραγματεύσεις. Βόμβος διδασκαλικὸς ἀντηχεῖ ἀπὸ τὰ κατακλύζοντα τὰ βιβλιοπωλεῖα δίκην μελισσῶν διδασκαλικῆς σμήνης καθ' ὅλην τὴν ὁδὸν Γιοργαντζιλᾶρ, ἣτις δύναται νὰ ὀνομασθῆ, πολὺ δικαίως, κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην **ὁδὸς Χοτζαλάρ**.

Κατὰ τὰς μεταξὺ τῶν διαφόρων διδασκάλων συναντήσεις λαμβάνουσι χώραν οἱ ἑξῆς κλασικοὶ διάλογοι :

- Ὡς εἰ παρέστης, φίλε Πλάτων.
- Νῆ καὶ σύ γε, φίλτατε Κρίτων.
- Πόθεν φαίνῃ;
- Ἐκ Σηλυβρίας.
- Μενεῖς αὐτόθι;
- Συμβέβλημαι.
- Εὐοῖ! Εὐάν!

- Πῶς ἔχεις, φίλον ἦτορ;
- Ἀπόλωλα ὁ τάλας.
- Διατί, ὦ βέλτιστε;
- Πελαῦκασί με.
- Ἰαταταί!

Νέας μόδας ἀνταποκρίσεις ἤρχισαν νὰ δημοσιεύωνται εἰς τὰς ἐφημερίδας ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν ἐξ ἀφορμῆς ἐκδρομῶν καὶ λοιπῶν. Οὕτως ἀναγινώσκομεν, ὅτι τῆς ἐκδρομῆς μετέσχον διάφοροι κύριοι, ὀνομαστί ἀναφερόμενοι, πατρῴζοντες υἱοὶ διαφόρων φιλογενεστάτων πατέρων, ὀνομαστί ἀναφερομένων, καὶ ἔγγονοι ἐνδόξων πάππων, ὀνομαστί ἀναφερομένων. Τὸ τοιοῦτον πρωτότυπον εἶδος ἀνταποκρίσεων θέλει διευκολύνῃ μεγάλως τὸ ἔργον ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι θὰ συγγράψωσιν εἰς τὸ μέλλον Λεξικὸν τῆς ἱστορίας, εἰς ἑμὲ ὅμως δὲν ἤξεύρω δατί ὑπενθυμᾶται τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον : «Ἡ κυράτσα Κρουσταλλένια» ποίημα τοῦ ἀειμνήστου Τανταλίδου καὶ ἰδίως τοὺς ἑξῆς δύο στίχους, ἀναφερομένους εἰς τὴν γενεαλογίαν τῆς Κρουσταλλένιας :

Συννοτάδα τῆς Μαργιόγκας π' ἐχ' ἡ Φρόσω τοῦ
[Μιμήκου
παρακόρη τῆς δευτέρας παρακόρης τοῦ Κοζίκου·

ΑΝΤ... ΠΑΠ...

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

(συνέχεια ἀπὸ σελίδος 1417)

ΣΟΥΛΤΑΝ ΟΣΜΑΝ Ο Β΄

(1618—1622)

Τοῦτο ἤρχεσε διὰ νὰ κηρυχθῇ ἐπισήμως ἡ στάσις. Τῇ δὲ 9 Μαΐου 1622, ἀπὸ πρωΐας, οἱ Γενίτσαροι ἐπιτεθέντες κατὰ τῶν ἀνακτόρων, τὸν μὲν Μουσταφᾶν ἀπηλευθέρωσαν καὶ ἀνηγόρευσαν πάλιν σουλτάνον, τὸν δὲ Ὀσμᾶν συλλαβόντες, πρῶτον μὲν ἤγαγον εἰς τὸ Ὀρτά-τζαμή, τῇ δὲ ἐπαύριον (10 Μαΐου) εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ Ἐπταπυργίου, οὗ καὶ ἐφόνευσαν αὐτόν, ἐν ἡλικίᾳ δεκαεπτάμισυ ἐτῶν καὶ μετὰ βασιλείαν τεσσάρων ἐτῶν καὶ τεσσάρων μηνῶν.

Οὕτως ἐξετελέσθη ἡ πρώτη βασιλοκτονία, ἣτις ἐμίανε τὴν ἱστορίαν τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας, τριακόσια εἰκοσιδύο ἔτη ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως αὐτῆς ὑπὸ Ὀσμᾶν τοῦ Α΄. Ἀνέρχεται δὲ πάλιν τὸν θρόνον Μουσταφᾶς ὁ Α΄ τὸ δευτέρον, πρωτοφανὲς καὶ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ μοναδικὸν εἰς τὰ τουρκικὰ χρονικὰ παράδειγμα.

ΣΟΥΛΤΑΝ ΜΟΥΣΤΑΦΑΣ Ο Α΄

ΤΟ 200

(1622—1623)

Ἀλλὰ καὶ ἡ δευτέρα τοῦ Μουσταφᾶ βασιλεία, μολονότι διήρκεσε δεκαῆξ μῆνας, δὲν ὑπῆρξεν εὐτυχεστέρα τῆς πρώτης. Τὸ κράτος, ἀρχετὰ ἤδη τεταραγμένον, παρέλυσεν ἀπελπιστικῶς. Αἱ ἐσωτερικαὶ στάσεις διεδέ-

χοντο ἀλλήλας, οἱ ἐξωτερικοὶ κίνδυνοι ἐπολλαπλασιάσθησαν. Ἀπεφασίσθη λοιπὸν καὶ δευτέρα τοῦ Μουσταφᾶ καθαίρεσις. Πεισθέντων δὲ καὶ τῶν στρατευμάτων ν' ἀπόσχων, ἕνεκα τῆς πτωχείας τοῦ δημοσίου ταμείου, τοῦ συνήθους κατὰ τὴν ἀλλαξοβασίλειαν χρη-

ματικοῦ δώρου, ὑπεχρεώθη ὁ Μουσταφᾶς νὰ ἐγκαταλείψῃ καὶ διὰ δευτέραν φοράν τὴν ἀρχὴν, ἀποσυρόμενος καὶ πάλιν εἰς τὸ ἐν τοῖς ἀνακτόροις διαμέρισμά του, τῇ 9 Σεπτεμβρίου 1623. Καὶ εἰς μὲν τὸν θρόνον ἀνεβιβάσθη ὁ ἐνδεκαετής Μουράτ ὁ Δ΄, ἀνεφίως μὲν τοῦ Μουσταφᾶ, ἀδελφὸς δὲ οὐχὶ ὁμομήτριος (ἐκ τῆς περιφύμου Μάχ-Πεϊκέρ) τοῦ Ὀσμᾶν Β΄. Ὁ δὲ Μουσταφᾶς ἐπέζησεν ἄλλα δεκαῆξ ἔτη καὶ ἀπέθανε, κατὰ Ἰούνιον τοῦ 1630, ἐν ἡλικίᾳ 47 ἐτῶν.

ΣΟΥΛΤΑΝ ΜΟΥΡΑΤ Ο Α΄

(1623—1640).

Ἐνδεκαετής καὶ ἀπερίτμητος εἰσέτι, καθὼς καὶ ὁ πατήρ του σουλτάν Ἀχμέτ ὁ Α΄, ἀνήλθε τὸν θρόνον Μουράτ ὁ Δ΄ ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν τῆς μητρὸς αὐτοῦ Μάχ-Πεϊκέρ, τὰ φιλόδοξα τῆς ὁποίας σχέδια ἐπραγματοποιοῦντο τοιοῦτοτρόπως. Ἐν τούτοις οἱ Γενίτσαροι, εὐθύς ὡς εἶδον ἀποκατασταθέντα τὸν νέον σουλτάνον, μεταβαλόντες γνώμην, ἀπήτησαν τὸ σύνθημα εἰς ἐκάστην ἀλλαξοβασίλειαν χρηματικὸν δῶρον· ἕως οὗ δὲ ἐξευρεθῇ τὸ ἀπαιτούμενον ποσόν, ἠρνήθησαν νὰ μεταβῶσιν ἐναντίον τῶν Περσῶν, οἵτινες, ἐπωφελοῦμενοι τῆς δεινῆς κατὰ τὰ τελευταῖα ἐκεῖνα ἔτη ἀνωμαλίας τοῦ Ὀθωμανικοῦ Κράτους, προώδευσον εἰς τὰς κατακτήσεις αὐτῶν, εἰς τὰς ὁποίας συμπεριέλαβον μετ' οὐ πολὺ, κατὰ Νοέμβριον τοῦ αὐτοῦ ἔτους (1623), καὶ αὐτὴν τὴν Βαγδάτην. Ἰδίως ἦτο οἰκτρὰ ἡ ἐν παντὶ διοικητικῇ κλάδι ὡς ἐκ τῆς ἐλαττώσεως τῶν δημοσίων προσόδων ἐπελθούσα ἀναρχία καὶ σύγχυσις. Οἱ διοικηταὶ διαφόρων ἀσιατικῶν καὶ ἀφρικανικῶν κτήσεων ἀδιακόπως ἐστασίαζον, οἱ μεγάλοι βεζύραι ἀλληλοδιαδόχως ἐπαύοντο, πολλοὶ δ' ἐξ αὐτῶν ἐδίδοντο καὶ θύματα πρὸς ἐξευμένισιν τῶν ἐξηγριωμένων Γενιτσαρῶν. Ὅτε, ἐν τῇ ἐκλύσει ἐκεῖνη καὶ τῇ ἀταξίᾳ, ἰδοῦ, κατὰ τὸ ἔαρ τοῦ 1626, ἐξ χιλιάδων Κοζάκοι, ἐπιβαίνοντες στολίσκου ἐξ 150 πλοιαρίων, ἀναφαίνονται εἰς τὸν ἀνω Βόσπορον καὶ λεηλατοῦσι τὰς Εὐρωπαϊκὰς αὐτοῦ ἀκτὰς, πυρπολοῦσι δὲ τὴν Στένην, τὸ Νεοχώριον, τὰ Θεραπεῖα, τὸ Βουγιουκδερε καὶ τὸ Φαναράκιον. Καὶ ἐξεδιώχθησαν μὲν οὗτοι, κατατροπωθέντες μάλιστα παρὰ τὴν Βάρναν ὑπὸ τοῦ ἀρχιναύαρχου Ρεδζέπ-πασᾶ· ἐδέησεν ὅμως νὰ κτισθῶσιν ἐκατέρωθεν τοῦ στομίου τοῦ Βοσπόρου τὰ καὶ μέχρι σήμερον σωζόμενα φρούρια τοῦ Ρούμελι καὶ τοῦ Ἀνατόλ-Καβάν, ἡ οἰκοδομὴ τῶν ὁποίων συνετελέσθη ἐν μηνὶ Αὐγούστῳ τοῦ 1628, ἐξασφαλισθέντος ἐν τῷ μεταξὺ τοῦ Βοσπόρου διὰ τῆς τοποθετήσεως τῆς τὸν Κεράτειον πάλαι ποτέ, ἐπὶ Βυζαντινῶν, ἀποκλειούσης

ἀλύσεως, ἣτις ἐφυλάσσετο, ὡς γνωστόν, ἐν τῷ Ναυστάθμῳ. Μόλις ὅμως ἐτελειώθησαν τὰ φρούρια, δὲν παρέρχονται πολλαὶ ἡμέραι, καὶ ἰδοῦ ἄλλη θεομηνία πλήττει τὴν Κωνσταντινούπολιν· ἡ τρομερὰ ἐκεῖνη δεκαπενταγουστιανὴ πυρκαϊά, ἣτις, ἐν Ὄυν-καπὸν ἐκραγεῖσα, κατέκαυσεν ὅλας τὰς περὶ τὸ ὑδραγωγεῖον τοῦ Οὐάλεντος (Μποζδογάν-κεμερῆ) μέχρι τοῦ Σουλεῦμανιέ τουρκικὰς συνοικίας, ἐν αἷς 200 κονάκια καὶ σουλτανικὰ σεράϊα, 6 χιλ. οἰκίας, 30 λουτρῶνας, 120 φούρνους κλπ. Εἰς τὴν πυρκαϊᾶν ταύτην εἶχεν εὖρει τὸν θάνατον, μαζῇ μὲ 300, ὡς λέγεται, Θεραπαινίδας τῆς, ἡ γηραιὰ θεῖα τοῦ σουλτάνου Χουμαῖ, κλεισθεῖσα μετ' αὐτῶν ἐν τινι τῶν κονακίων καὶ μὴ δυνηθεῖσα πλέον νὰ ἐξέλθῃ ἐξ αὐτοῦ.

Κατὰ τοὺς χρόνους ἐκεῖνους, τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριαρχικὸν θρόνον διὰ τρίτην ἤδη φοράν ἐκλείζεν ὁ ἐκ τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου μετακληθεὶς περίπυστος ἐκεῖνος **Κύριλλος Α΄ Δούκαρις** ὁ Κρήσις. Καὶ τὴν μὲν πρώτην φοράν πατριαρχεύσας ἀπὸ τοῦ 1621 μέχρι τοῦ 1623, ἐδείχθη ἀμείλικτος τῶν κατακλυσάντων τότε τὴν Κωνσταντινούπολιν ἀγρίων Ἰησουϊτῶν διώκτης καὶ ἀντίπαλος, παντοιοτρόπως ἐξουδετερῶν τὰς προσηλυτιστικὰς αὐτῶν ἐνεργείας· διὸ καὶ διαβληθεὶς ὑπ' αὐτῶν εἰς τὴν ὀθωμανικὴν κυβέρνησιν ὡς ἐπαναστάτης καὶ ρωσοφρων, ἐπαύθη καὶ εἰς ἐξορίαν ἐστάλη.

(ἀκολουθεῖ)

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Μ. ΜΗΛΙΣΣΟΠΟΥΛΟΣ
καθηγητὴς ἐν τῇ Ρωσικῇ Σχολῇ

Ὅσοι φθάνετε

εἰς Τραπεζοῦντα

νὰ καταλύετε εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΠΛ ΠΑΛΑΣ
CONSTANTINOPLE PALACE

Ἐκεῖ θὰ εὑρετε :

Λωμάτια εὐάερα καὶ εὐήλια. Μαγειρικὴν τελειότητα. Ὑπηρεσίαν πρόθυμον. Καθαριότητα ἀμεμπτον. Τιμὰς λογικὰς.

Αἴθουσαν ὑποδοχῆς, σφαιριστήριον, κλειδοκύμβαλον, ἀναγνωστήριον κτλ.

Ὁ κ. Κ. ΑΔΡΑΜΥΤΤΛΗΣ ἐκ Κων)πόλεως, ἐσχάτως ἀφικθεὶς μετὰ καταλλήλου προσωπικοῦ, μετέτρεψε τὸ «Κωνσταντινούπλ Πάλας» εἰς table d'hôte, ἐφ' ὁμοίῳ τῶν ἐν Κων)πόλει ἀρίστων ξενοδοχείων.

Ὅσοι μείνουν ἐκεῖ θὰ καταγοητευθοῦν.

Ο ΜΠΙΤΖΗΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΕΚ ΤΟΥ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΥ

(Σκηναί του έν Ζακύνθω βίου)

Είς όλας τας συνουκίας και είς όλα τα κατηλεία της Ζακύνθου ήτο γνωστός ο Μπιτζής. Δέν ύπηρεν άνθρωπος μή γνωρίζων αυτόν ή τουλάχιστον μή έχων άκούσει έπεισόδιον τι του βίου αυτού. Καί ήσαν πολλά, άναριθμητα τά έπεισόδια του βίου του Μπιτζή, άστεία ώς επί τώ πλείστον και μάρτυρονται την στωϊκότητα και τόν ιδιόρρυθμον χαρακτήρα αυτού.

Ήτο γνωστός υπό τώ όνομα Μπιτζής. Δέν είχεν άλλο όνομα· ούτε κανείς ποτε έφρόντισε νά μάθη τώ βαπτιστικόν ή τώ οικογενειακόν αυτού όνομα.

Θά έλεγέ τις, ότι τά άγρια κύματα του ώκεανού του βίου είχον συμπαρασύρει αυτόν από της κοιτίκος του και τόν είχον ρίψει είς τόν σάλον της τοινωνίας έρημον, άνευ γονέων, άνευ συγγενών, άνευ προστάτου. Ωμοιάζε πρds τώ αυτοπαρές τών χέρσων άγρών φυτόν, τώ όποιον άφίεται άπροστά- άευτον και έκτεθειμένον είς τας προσβολάς τών άγρίων άνέμων και τών παγετών ή είς την σκληράν άδιαφορίαν του τυχόντος διαβάτου, όστις, διερχόμενος, ποδοπατεί αυτό.

Άλλαις λέξεσιν ήτο ο Γαβριάς τών Άθλιών του Ούγκω. Καί αυτός δέν έγνωρίζε παύτοι ύπηρεξαν οί γονείς του και πds άνετρόφη· αλλά, και άν έγνωρίζε τι περί της καταγωγής του και της άνατροφής του, είς ουδένα ποτε είπε τώ μυστικόν του πάντως όμως ή καταγωγή του ήτο ταπεινή, ή δέ άνατροφή του πενιχρά, διότι ούτε γραμίματα έγνωρίζεν, ούτε τώ έξωτερικόν του είλε τί τώ έλκύνον κί γοητεύον. Έκ τών χαρακτηριστικόν του προσώπου του και εκ τών άλλων φυσικόν προσημασίων του έξαίρεσιν άπετέλειον οί ζωηροί και εκφραστικοί γαλανοί όφθαλμοί του και ή ισχυρά και εύηχος φωνή του.

Δωδεκαετής περίπου εύρέθη ήμέραν πινά είς τούς δρόμους· μετά πλάας δέ περιπλανήσεις έστη περιλυπος έξωθεν του ύποδηματοποιείου του Κατσαρού, είς την Πλατείαν Ρούγαν, και παρετήρει μετά προσοχής τούς διαβάτας.

Ο Κατσαρός, εύπλαγχνισθείς, έπλησίασε πρds τόν μικρόν και τώ είπε:

— Κάθεσαι, μωρέ, στό μαγαζί μου νά μου κάνης τά θελήματα και άγάλια-άγάλια νά μάθης τη τέχνη και νά γένης τσαγκάρης;

— Κάθουμαι, απήντησε ξηρώς ο Μπιτζής.

Ούτω δέ προσελήφθη είς τώ ύποδηματοποιείον του Κατσαρού, ένθα είργάσθη επί πολλά έτη, κατά τά όποια κατώρθωσε νά μάθη όποσδήποτε την τέχνην και νά γίνη «τσαγκάρης».

..

Άλλά δέν ήρέσκετο, φαίνεται, είς την τέχνην του ύποδηματοποιού, διότι συχνάκις έγκατέλειπε τώ ύποδηματοποιείον και έγινετο πλανόδιος πωλητής διαφόρων ειδών έγχωρίου παραγωγής ή βιομηχανίας, ολον πηλίνων άγγείων, σαρώθρων, ίδιων κλπ., διαλαλών τά έμπορεύματά του με την ήχηράν και διάτορον φωνήν του, με την όποιαν προσείλκυε την προσοχήν τών αγοραστών.

— Μπιτζή, τί πουλείς; τόν ήρώτων διά νά τόν άναγκάσω νά επαναλάβω τώ κήρυγμα.

Και εκείνος επανελάμβανε εύχαριστως, δίδων είς την φωνήν του τόνον φδιζόν:

— Βήκες κανάτια για τώ κρύο νερό, σαρώματα, γουδια για τη άλάδα, καθήγια για...

Και διεκόπτετο γελών.

— Πές το, πές το, Μπιτζή, έφώναζον οί αγυιό- παιδες.

— Για τή κοιλιορρεμέρα σας μουλαράτσι,

απήντα ο Μπιτζής, εξακολουθών άτάραχος τόν δρόμον του.

Άλλοτε πάλιν, κατά τώ θερος, ένεφανίζετο ώς πλανόδιος άνθοπωλής.

— Τά διπλοτζαντζαμίνια, τά μπουγαρίνια, ή κίσκες, έφώναζε διαλαλών τά εύσημα και κατά- λευκα ζάνθη του· και δίδων είς την φωνήν του τόνον θεατρικόν, ήώσει άδων άσμα Ιταλικού τινος μελοδράματος.

Και έγνωρίζε πολλούς ήχους Ιταλικών άσμα- των, ιδίως έσύχναζε τακτικώς είς τας παραστάσεις του Ιταλικού μελοδράματος, χωρίς ποτε, έννοείται, νά πληρώση εισιτήριον· είχε δέ τώ προσόν, τώ όποιον έχουν όλοι οί Ζακύνθιοι, είχε τουτέστιν, ως κοινώς λέγουν, μουσικό αυτί.

— Μπιτζή, θά πds στό θεατρο άπόψε; τόν ήρώτων οί φίλοι του.

— Άκούς εκεί! Άπόψε άντζι πούναι κ' ή όπερα πού μ' άρέσει.

— Και τί όπερα είναι;

— Η «Νόρμα».

Και έφρευγεν ο Μπιτζής, άδων ύψηλοφώνως άσμα τι εκ της «Νόρμας».

Κατά τας παραστάσεις του θεάτρου ο Μπιτζής ήτο ταρζολοποιόν στοιχείον.

Έπεδοκίμαζε και χειροκροτεί ένθουσιωδώς τούς άξιους και ικανούς καλλιτέχνας και ιδίως τας καλλιτέχνιδας, άπαιτών θορυβωδώς την επανιληψιν της έκτελεσθείσης μονωδίας ή δυωδίας.

— Ντά κάπο, ντά κάπο, μπds, εκραύγυζε με την ήχηράν και όξειαν φωνήν του, χειροκροτών συ- χρόνος μετά πατάγον.

Ότε δέ ή καλλιτέχνης ένεδωδεν είς την έπίμονον άπαιτησιν του κοινού και, άνασυρομένης της αυλαίας, ένεφανίζετο επί της σκηνής ίνα επανα- λάβη τώ άσμα, ήκούετο και πάλιν ή ήχηρά φωνή του Μπιτζή:

— Γειά σου, πασίνα μου, άβάντι, άηδονάκι μου! Κηλαΐδισε πάλι... κ' έλίγωσα.

Άλλοίμονον όμως είς τόν άοιδόν εκείνον, όστις ήθελεν ύποπέσει είς παραφωνίαν πινά, ή είχε φωνήν όχι γλυκειάν και εύστροφον.

Πρώτος ο Μπιτζής έδιδε τώ σύνθημα της άποδοχασίας.

Και τώ θεατρον μεταβάλλετο αυθωρεί είς πανδαιμόνιον, πρωτοστατούντος του Μπιτζή.

Έν τώ μέσω δέ τών άγρίων κραυγών, τών ποδο- κρατημάτων και τών συριγμών του έν τη πλατεία του θεάτρου και τώ ύπερφω πλήθους, ή παράστα- σις διεκόπτετο, ή δέ άστυνομία ήναγκάζετο νά επέμβη και ν' άποπέμψη τούς παραζίτας.

Έννοείται ότι πρώτος έξ όλων, όστις συνελαμ- βάνετο και άπεπέμπετο, ήτο ο Μπιτζής.

— Στάσου, μωρέ άδελφούλη μου, έλεγεν ο Μπι- τζής διαμωρτυρούμενος πρds τόν σύροντα αυτόν άστυφύλακα, στάσου νά σού πώ κ' έγώ δύο λόγια.

— Πές τα, Μπιτζή, πές τα στό κοντεστάμπιλο, τώ έλεγον οί σύντροφοί του.

— Άντζε και βέβαια θά τά πώ, έξηκολούθει ο Μπιτζής άποτεινόμενος πρds τόν άστυφύλακα. Τι θές, τζογουλά μου, νά κάθουμαι ν' άκούω τω γλα- βαριώτες, πού μάς φέρνει ο Μπεριέλλης ο Ιμπρε- σάριος και θέλει νά μάς τω περάση για καντα δόρους ντι καρτέλο;

Έννοείται ότι οί δι μαρτυρία του Μπιτζή δέν είσηκούοντο, ή δέ άστυνομία άπέπεμπεν αυτόν εκ του θεάτρου

Ο Μπιτζής ήτο άνθρωπος ολιγαρκής. Έξη λιτώς με τά όλίγα χρηματα, τά όποια εκέρδιζε, χωρίς ουδένα ποτε νά επιβαρύνη. Έτρω- γε ξηρόν άρτον, έπινεν όμως πoλύν οίνον, άλλ' ουδέποτε μεχρι κραυιάλης. Ηγάτια δέ τόν εύώδη και καλής ποιότητας οίνον και διά τούτο έφοίτα τακτικώς είς τά κατηλεία εκείνα, τά όποια έπώ- λουν εκλεκτόν οίνον.

Ότε δέ έξηντιλούντο τά έμπορεύματά του και περιήρχετο είς οικονομικάς στενοχωρίας, κατέ-

φρευγεν είς τώ ύποδηματοποιείον του Κατσαρού και έζητει εργασίαν.

— Μάστορα, έλεγε πρds τόν Κατσαρόν, ήρθα νά μου δώσης δουλειά... νά δουλέψω.

— Ά! εκατάλαβα, έφινίρανε τά λιανά και σέ έσφιξε τώ παπούτσι, απήντα μειδιών ο Κατσαρός.

— Ναύσκε, μάστορα, και κύταξε τί κουριόζο πρds, νά με στενεύη τώ παπούτσι και νά μή μου πονη τώ πόδι παρά... ή κοιλιά!

Ο Κατσαρός έγέλα από καρδίας και έδιδεν εύχαριστως εργασίαν είς τόν Μπιτζήν, διότι ήγά- πι αυτόν διά τόν ιδιόρρυθμον χαρακτήρα του, ουδέποτε δέ τόν επέπληξεν επί τώ ότι συχνάκις έγκατέλειπε τώ ύποδηματοποιείον του και περιήρ- χετο είς τας όδους ως πλανόδιος μεταπράτης, διότι είς τούτο διεβλέπει τάσιν πρds άνεξάρτητον βίον.

Έσπέραν πινά, κατά τας παραμονάς τών Χρι- στογενώνων, καθ' ός τά ύποδηματοποιεία, ως και όλα τα άλλα εργοστάσια και καταστήματα, έχουσι συνήθως πολλάς εργασίας, ο Μπιτζής παρέμεινε έν τώ ύποδηματοποιείω μετά τών άλλων εργατών εργαζόμενος πέραν της όρισμένης ώρας.

Ο Κατσαρός, έννοήσας ότι ή ώρα είχε παρέλ-θει, διέταξε τούς εργατάς του νά παύσωσι την εργασίαν, συστήσας είς αυτούς νά έξυπνήσωσιν ένωρίς την επομένην.

— Σκολάστε τώρα, είπεν είς αυτούς, και αύριο νά έρθετε με τόν Άγιον.

Ο Κατσαρός ήνώει διά τούτου νά συστήση είς τούς εργατάς του νά είναι παρόντες είς τώ ύποδη- ματοποιείον πρds επανάληψιν της εργασίας των κατά την χαραυγήν ακριβώς, όπoταν δηλαδή οί μεγάλοι και ήχηεντες κώδωνες του κωδωνοστασίου του ναού του Άγίου Λιονουσίου, προστάτου της νήσου, καλώσιν επανειλημμένως τούς μοναχούς είς την έσθινην προσευχήν. Είναι δέ κοινή και συνήθης έν Ζακύνθω ή φράσις «θά ξεπνήσω με τόν Άγιον», όταν θέλη τις νά είπη ότι θά έξυπνή- ση λίαν ένωρίς.

Πραγματικώς την έπιούσαν κατά την χαραυγήν είχον προσέλθει είς τώ ύποδηματοποιείον όλοι οί εργατάι, εκτός του Μπιτζή.

— Και βέβαια πds νά ξεπνήσω άμπονόρα ο ίνφάμες πού μεθοκοπέει ουλή την νύχτα! είπε μο- νολογών ο Κατσαρός.

Και ήρχισε νά δυσανασχετη, διότι ή ώρα είχεν ήδη παρέλθει, ότε ένεφανίσθη αφνης ο Μπιτζής με όφθαλμούς έρυθρούς και έξωγκωμένους και φέρων διά της άριστερας χειρός Ιεράν εικόνα, την όποιαν έστήριζεν επί του στήθους.

— Πού ήσουνα, μωρέ, τέτοια ώρα; τόν ήρώ-τησεν όργύλιος ο Κατσαρός.

Έκοιμώμouνα, απήντησεν άπαθώς ο Μπιτζής.

— Μά δέν σουπα, μωρέ, πού νά σέ πέρη ο διάο- λος, νάρθης άμπονόρα;

— Όσκε, δέν μουπες νάρθω άμπονόρα. Μούπες ν' άρθω με τόν Άγιον. Και έντιονέ, σού τόν έφε-ρα... βοήθεια σου!...

Και ο Μπιτζής έδειξε την εικόνα του Άγίου Λιονουσίου, την όποιαν έφερε μεθ' έαυτού.

Πάντες άνεκάγχυσαν, ο δέ Κατσαρός έκλινε την κεφαλήν και έξηκολούθησε την εργασίαν του, προσπαθών νά κρατήση τούς γέλωτας.

Τόν χειμώνα ο Μπιτζής διενυκτέρευεν έντός κατηλείου τινός, συσπειρούμενος έν πνι γωνία, τώ δέ θερος είς τας όδους και τά ρεπάρα (παράλιαν), ζητών νά καταβέσση διά της δροσεράς αύρας της θαλάσσης την φλόγα, την όποιαν μετέδιδον έντός αυτού αί αφθονοί είς τόν Βάχχον σπονδαί.

Άλλά πρds της ώρας του ύπνου του συνειθίξε νά περιέρχεται μόνος τας όδους της πόλεως, άδων διαφορά άσματα έν τώ μέσω δέ της γενικής ήρε- μίας και της βαθείας σιγής, ήτις επικρατεί συνή-θως κατά τας μεταμεσονυχτίους ώρας, ήκούετο ή όξεία και ήχηρά φωνή του Μπιτζή, ως ή φωνή του άλέκτορος έν τώ μέσω έρημηκής έπαύλεως.

Σχεδόν δὲ πάντοτε ἦδε τὸ προσφιλὲς του δημοῦδες ἄσμα :

Καὶ τί φραῖα προγουλά ! Καὶ ποῖα κυρὰ τὴν ἔχει,
Ποῦ κόβει ἀπὸ τῆς ρίζαις της ροδόσταμο καὶ τρέχει !

Ἄλλὰ δὲν ἦτο καὶ ἐντελῶς ἄστεγος ὁ Μπιτζῆς. ἔλεγε καὶ αὐτὸς τὸ παλάτι του, ὅπως ὁ ἴδιος ἔλεγε, ὅπως τῆς ἀποκέντρου συνοικίας τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου, παρὰ τοὺς πρόποδας λοφίσκου τινός.

Μία ἰσόγειος πλινθόκτιστος καλύβη μὲ μίαν μόνον θύραν καὶ ἄνευ παραθύρων ἦτο ἡ κατοικία τοῦ Μπιτζῆ, χρησιμεύουσα εἰς αὐτὸν μᾶλλον ὡς ἀποθήκη τῶν ἐμπορευμάτων του, τὰ ὁποῖα ἐπώλει εἰς τὰς ὁδοὺς, ἢ ὡς κατοικία.

Θερμὴν τινα ἐσπέραν, καθ’ ἣν ὄραν ὁ ἥλιος ἔλεγε ἤδη δύσει, ἡ δὲ σελήνη ἤρχιζε νὰ περιλούη διὰ τοῦ ἀργυροῦ φωτός της τὴν περικαλλῆ νῆσον, ὁ Μπιτζῆς, ἐνῶ μετέβαινε ἄδων εἰς τὴν οἰκίαν του πρὸς τὸν σχολὸν νὰ προετοιμάσῃ καὶ τακτοποιήσῃ τὰ ἐμπορεύματά του, διότι τὴν ἐπιούσαν ἐσκόπευε νὰ μεταβληθῇ εἰς πλανόδιον μεταπράπην, εἶδε μακρόθεν, ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης, σκιὰν κινουμένην παρὰ τὴν θύραν τῆς καλύβης του.

Πάραυτα διέκοψε τὸ ἄσμα του καὶ, ὑποθέσας ὅτι ἡ σκιά ἐκείνη ἦτο γειτονικοῦ τινος κυνός, ἐκυψεν, ἔλαβε διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς ὀγκώδη λίθον καὶ προὐχώρησεν ἀκροποδητὶ ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ κτυπήσῃ διὰ τοῦ λίθου τὸ ζῷον.

Ἄλλὰ μόλις προὐχώρησεν ὀλίγα εἰσεῖτι βήματα, ἤκουσε βαθὴν στεναγμὸν καὶ εἶδεν εὐδιακρίτως ἵτι παρὰ τὴν θύραν τῆς καλύβης του ἐκάθητο κατὰ γῆς ἀνθρώπινον πλάσμα.

Ἐρριψεν ἀμέσως τὸν λίθον καὶ, ἐπιταχύνας τὸ βῆμα ἐπλησίασεν ἀφόβως καὶ ἤρχισεν ἐξετάζων δὲ τὸ βλέμματος τὴν σκιάν.

— Μπα ! ἐσὺ εἶσαι, μορῆ Κατίνα ; εἶπε μετ’ ὀλίγων ἀπορῶν. Καὶ τί θές, μορῆ, ἐδῶ τέτοια ὦρα ;

Ἠράγματος ἦτο δωδεκαετὲς κοράσιον, τὸ ὁποῖον ἐκάθητο κατὰ γῆς καὶ ἔκλαιε πικρῶς.

— Τί ἔχεις, μορῆ, καὶ κλαῖς ; Τί ἔπαθες, γαμιά ; ἠρώτησε μετ’ ἐνδιωφρόντος ὁ Μπιτζῆς, συγκινηθεὶς ἐκ τῶν δακρύων τῆς παιδίσκης.

— Ἡ μάνα μου εἶναι . . . ἄρρωστη καὶ . . .

Καὶ ἡ ἀτυχὴς παιδίσκη διεκόπη, καταληφθεῖσα ὑπὸ λυγμῶν.

— Μπα ! ἡ κακομοῖρα ἡ Ἑλένη ! . . . ἐπιθύρισε περιλάπως ὁ Μπιτζῆς, ὅπως ἐγνώριζε τὴν μητέρα τῆς Κατίνας.

Ἡ Ἑλένη ἦτο δυστυχὴς χήρα, ἣτις προσεπάθει διὰ τῆς ἐργασίας της νὰ ζήσῃ καὶ ν’ ἀνατρέφῃ

τὴν μονογενῆ θυγατέρα της, ἣτις κατὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς της ἦτο μόλις πέντε ἐτῶν.

Χρηεῦσασα νέα καὶ ἀπομείνασα μόνη ἐν τῷ κόσμῳ ἄνευ προστάτου, ἄνευ στηρίγματος, ἄνευ στενοῦ συγγενοῦς, ἡ Ἑλένη ἠναγκάσθη νὰ γίνῃ πλύντρια καὶ σιδηρώτρια, ἵνα ἐπαρκέσῃ εἰς τὰ πρὸς τὸ ζῆν.

Ἄγασθῃ, τιμία καὶ ἐργατική, ἡ ἀτυχὴς χήρα ἔλεγε κατακτῆσαι τὴν συμπάθειαν καὶ τὴν ἀγάπην ὄλων τῶν γειτόνων της, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ὁ Μπιτζῆς.

Ζητήσας πληροφορίας παρὰ τῆς μικρᾶς Κατίνας, ὁ Μπιτζῆς ἔμαθεν, ὅτι ἡ Ἑλένη ἔλεγε προσβληθῆ ἀπὸ δεκαήμερίας ὑπὸ διαλειπόντων πυρετῶν, ὅτι, φύσει ἀδύνατος οὖσα, ἔλεγε ἀτάβληθῃ ὑπ’ αὐτῶν, ὅτι ἔλεγε δαπανῆσαι μέχρι λεπτοῦ ὄλας τὰς οικονομίας της πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν συνταγῶν τοῦ ἱατροῦ καὶ πρὸς συντήρησιν αὐτῆς, ὅτι κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἔλεγε ἐπιδεινωθῆ ἡ κατάστασις της, διότι δὲν ἔλεγε πλέον χρήματα διὰ νὰ προμηθευθῇ γάλα, οὔτε διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν συνταγὴν τοῦ ἱατροῦ, ὅτι ἀπὸ τῆς προίτας τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἡ Κατίνα ἦτο νηστὴς καὶ τέλος, ὅτι πρὸς τὸ ἐσπέρας ἐξῆλθεν. ἵνα ζητήσῃ τὴν βοήθειαν τῶν γειτόνων.

Ὁ Μπιτζῆς, ἀκούσας ταῦτα, ἔμεινε σὺννοισ.

Ἄελογιόσθη τὴν θέσιν τῶν δύο ἐκείνων ἀτυχῶν ὑπάρξεων καὶ ἠσθάνθη λίπην καὶ οἶκτον δι’ αὐτάς.

Τί ἔπρεπε νὰ πράξῃ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ;

Ἀναμφιβόλως ἔπρεπε νὰ ἔλθῃ ἀρωγὸς εἰς αὐτάς καὶ νὰ προσπαθήσῃ διὰ πανιὸς τρόπου νὰ σώσῃ τὴν Ἑλένην καὶ τὴν κόρην αὐτῆς ἀπὸ βεβαίου θανάτου.

Ἠρεμήσεν εἰς τὰ θυλάκιά του καὶ εὔρε μόνον ὀλίγα χάλκινα κερμάτια.

Ἐξήγαγε καὶ ἠρίθμησεν αὐτὰ ἐπὶ τῆς παλάμης τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς του καὶ εἶτα ὑψωσε μετ’ ἀδημονίας τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐπιθύρισε :

— Θεέ μου ! γιατί νὰ μὴν εἶμαι πλούσιος ἐτούτῃ τῇ στιγμῇ ;

Καὶ ἡ ἐπίκλησις αὕτη δὲν ἦτο ἐκφρασις παραπόνου ἢ βλασφημίας ἐπὶ τῷ ὅτι δὲν ἦτο πλούσιος, διότι ὁ Μπιτζῆς δὲν ἠγάπα ἐκ φύσεως τὸν πλοῦτον ἄλλ’ ἦτο ἀπλῆ ἐκδήλωσις ὀδυναμίας, διότι δὲν θὰ ἠδύλατο νὰ ἐκτελέσῃ, ὡς ἠρμοξε, τὴν ἐντολήν, τὴν ὁποίαν κατὰ τὴν κρίσιν ἐκείνην στιγμὴν ἔλεγε ἀναθέσει εἰς αὐτὸν ἡ Θεῖα Πρόνοια, ἐκλέξασα αὐτὸν ὡς ἀντιπροσώπον της ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἄλλ’ ἔπρεπε νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὰς ἀνεξερευνήτους τῆς Θεῖας Προνοίας βουλάς.

Καί, ὡς ἀγαθὸς χριστιανός, ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος, ἐνθα ἠγεῖρετο ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου, ἔκλινεν εὐλαβῶς τὴν κεφαλὴν καὶ ἔκαμε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ.

— Γεννηθῆτω τὸ θέλημά σου ! ἐπιθύρισε.

Μεθ’ οὗ ἔλαβε ταχέως τὴν χεῖρα τῆς μικρᾶς Κατίνας, ἔθεσεν ἐντὸς αὐτῆς ὀλίγα χάλκινα κερμάτια καὶ τῇ εἶπεν, ὠθῶν αὐτὴν ελαφρῶς :

— Ἐσύ, μορῆ, τώρα νὰ πεταχθῆς κάτω στὸ φουῖρνο νὰ πάρῃς ἕνα ψωμί κ’ ἐγὼ θὰ πάω νὰ φέρω γάλα γιὰ τὴ μίνα σου.

Μετ’ ὀλίγα λεπτὰ ἡ Κατίνα ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πενιχρὰν κατοικίαν της, ἐνθα εὔρε τὸν Μπιτζῆν, περιποιημένον τὴν μητέρα της καὶ δίδοντα εἰς αὐτὴν νὰ πῆ γάλα.

Μετὰ ταῦτα ὁ Μπιτζῆς ἔλαβε τὴν συνταγὴν τοῦ ἱατροῦ καὶ ἐξῆλθεν.

Ἄλλὰ, πρὶν μεταβῆ εἰς τὸ φαρμακεῖον, ὅπως ἐκτέλεσῃ τὴν συνταγὴν, διῆλθεν ἐκ τῆς καλύβης του, εἰσῆλθεν εἰς αὐτὴν, ἔλαβεν ὑπὸ μάλης δέμα τι καὶ εἶτα, κλείσας τὴν θύραν, διηυθύνθη εἰς τὸ φαρμακεῖον τοῦ Ρήγα.

— Κάμε μου γλήγορα ἐτούτῃ τῇ ρετοῦτα, εἶπεν ἀποταθεὶς πρὸς τὸν φαρμακοποιόν.

— Καὶ ποῖος εἶναι ἄρρωστος, μορῆ Μπιτζῆ ; ἠρώτησεν ὁ φαρμακοποιός, ἐνῶ ἀνεγίνωσκε τὴν συνταγὴν.

— Ἡ Ἑλένη, ἡ χυλίστρα, ποῦ σοῦ χυλίζει τὰ πονκῆμα.

— Μπα ! ἡ καυμένη ! εἶπε ξηρῶς ὁ φαρμακοποιός καὶ ἤρχισεν ἐκτελῶν τὴν συνταγὴν.

Ὅτε δὲ ἐτελείωσε :

— Πάρε, εἶπε πρὸς τὸν Μπιτζῆν. Μία δραχμὴ κάνει.

— Ἐχεις νὰ τὴν παίρῃς. Τὴν κάνεις καλὰ ἀπάνου στὰ πλυστῆκα καὶ στὸ χύλισμα. Φτωχὴ γυναῖκα εἶναι . . . δὲν ἔχει νὰ στη δώσῃ τώρα.

— Δὲν ξέρω γὰρ τέτοιους λογαριασμούς. Κε’ ἀν πεθάνῃ ; εἶπεν ἀποτόμως ὁ φαρμακοποιός.

Ὁ Μπιτζῆς ἔρριψε βλέμμα βλοσυρὸν ἐπὶ τοῦ φαρμακοποιοῦ καὶ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

ἔλεγε προμαντεύσει τὰς διαθέσεις τοῦ φαρμακοποιοῦ καὶ διὰ τοῦτο ἔλεγε παραλάβει ἐκ τῆς καλύβης του τὸ δέμα.

— Ἄλλοιᾶ ἴπὸ τὸν κόσμον, καυμένε, ἂν οὐλοῖ ἦτανε σὺν ἐσέ, εἶπε μὲ τόνον περιφρονητικὸν ὁ Μπιτζῆς.

Καί, ἐκτυλίξας τὸ δέμα, τὸ ὁποῖον ἔφερεν ὑπὸ μάλης, ἐξήγαγεν ὠραῖον καινουργῆ ἐπενδύτην, τὸν ὁποῖον ἀπαξ μόνον ἔλεγε φορέσει κατὰ τὰς ἐορτὰς τοῦ Πάσχα.

— Νά, μορῆ, εἶπε πρὸς τὸν φαρμακοποιόν, βάστα τὴν γιακέττα μου σημάδι (ἐνέχυρον) καὶ δόσε μου ὀκτῶ δραχμαῖς.

Ὁ φαρμακοποιός ἐδίστασε κατ’ ἀρχάς, ἀλλ’ εἶτα ἐνέδωκε, διότι ἐγνώριζε τὸν χαρακτήρα τοῦ Μπιτζῆ καὶ ἦτο βέβαιος περὶ τῶν χρημάτων του.

ἔλαβε λοιπὸν τὸν ἐπενδύτην τοῦ Μπιτζῆ καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτὸν τὰ ζητηθέντα χρήματα, ἀφαιρέσας τὴν ἀξίαν τῆς συνταγῆς.

Ὁ Μπιτζῆς, λαβὼν τὰ χρήματα καὶ τὸ φάρμακον, ἀπῆλθε καὶ διηυθύνθη δρομαίως εἰς τὴν ἀγοράν, ἐνθα ἠγόρασεν ὀλίγον κρέας καὶ ἄλλα τινὰ τρόφιμα μετ’ οὗ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν κατοικίαν τῆς Ἑλένης καί, χωρὶς νὰ εἰσελθῇ εἰς αὐτὴν, ἐκάλεσεν εἰς τὴν θύραν τὴν Κατίναν.

— Νά, μορῆ, πάρε τὸ γιατρικό, τῇ εἶπε, κ’ ἐτούτα ἔδω καὶ κύτταξε νὰ κάμῃς κομμάτι ζουμί γιὰ τὴ μάνα σου.

Ἡ κοράσις ἠπλωσε τὴν ἐμπροσθέλλαν της διὰ νὰ παραλάβῃ τὰ τρόφιμα.

— Στάσου, προσέθεσεν ὁ Μπιτζῆς, πῆρε ἀκόμα κ’ ἐτούτα . . . θὰ χρειαστοῦνε αὔριον.

Καὶ ἔρριψεν ἐντὸς τῆς ἐμπροσθέλλας τὰ ὑπόλοιπα, τὰ ὁποῖα ἔλεγε ἀπομείνει ἐκ τῶν ἐπτά δραχμῶν, τὰς ὁποίας τῷ ἔλεγε δώσει ὁ φαρμακοποιός.

Μετὰ ταῦτα δὲ ἀπῆλθεν, ἡσυχος πλέον, διότι ἠδυνήθη νὰ φανῇ χρήσιμος εἰς δύο πάσχοντα πλάσματα.

Τὴν ἐπιούσαν ἡ καλύβη τοῦ Μπιτζῆ ἦτο κενή, ἡ δὲ θύρα αὐτῆς ἀνοικτή.

Ὁ Μπιτζῆς ἔλεγε μετακομίσει διὰ νυκτὸς εἰς ἄλλην συνοικίαν, διότι δὲν ἠθέλε νὰ γίνῃ ἀντικείμενον ἐπαινετικῶν σχολίων καὶ θερμῶν συγχαρητηρίων ἐκ μέρους τῶν γειτόνων του.

ΣΥΥΡ. ΤΖΑΡΝΟΤΗΣ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ

εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ «Ἄπ’ Όλα» τὰ ἐξῆς βιβλία :

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ καὶ **ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ** (Ἄπὸ τὴν ἀπολυταρχίαν — Ἄπὸ τὴν χώραν τοῦ Μαλῆς — Ἄπὸ τὰ περασμένα καὶ μὴ ξεχασμένα — Ἄπὸ τὴν κοινωνίαν — Ἄπὸ τὴν ζωὴν), ὑπὸ **Α. Ν. Παπαδοπούλου**, δημοσιογράφου, σελ. 150. Γρ. 5.

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ (πραγματεία θεηοικονομική, ἱστορική καὶ ἐποικοδομητική), ὑπὸ **Δημοσθ. Κ. Μισιτζῆ**, σελ. 50. Γρ. 5.

ΕΓΚΟΛΠΙΟΝ ΣΤΡΑΤΟΛΟΓΙΚΟΝ (ἦτοι ὁδηγία περὶ στρατολογίας, τῶν ἐξαιρουμένων ἢ μὴ ταύτης, τῶν προσπατιῶν τούτων καὶ περὶ ποινῶν φυγοστράτων), ὑπὸ **Μιλτ. Καραβοκυροῦ**, δικηγόρου, σελ. 25. Γρ. 3.

Η ΝΕΟΜΑΡΤΥΣ ΑΡΓΥΡΗ (1688—1721) (πραγματεία θεηοικονομική, ἱστορική καὶ ἐποικοδομητική), ὑπὸ **Φιλ. Σ. Φιλίππιδου**, δικηγόρου, σελ. 64. Γρ. 5.

Ὁ ἀποσιέλλων εἰς γραμματόσημα ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν :

Direction de la Revue «ΑΡΟΛΑ»

Galata, Saatchi han — Constantinople.

τὸ σχετικὸν ἀντίτιμον τοῦ αἰτουμένου βιβλίου, θὰ λάβῃ τοῦτο ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελῶν.

Τὰ θαυμάσια προϊόντα τῆς Ἰαπωνικῆς βιομηχανίας, τὰ κομπόζιτρα καὶ χρησιμώτερα ἀντικείμενα τῆς Ἰαπωνικῆς καλλιτεχνίας, τὰ περίφημα Ἰαπωνικὰ οὐκίη, κατάλληλα διὰ κάθε οπίτι, ἐξαιρετικά διὰ δῶρα, θὰ εὔρωσι εἰς τὸ κατάστημα τοῦ κυρίου

Εἶδη εὐρισκόμενα. Βάζα, παραβάν, τραπεζάκια, σερβίτσια τείων καὶ καφέ, ὑφάσματα τοίχων, δίσκοι, ἔβαντάλλ, κτλ.

Καὶ ἐν ἄλλοι : Οἱ ἀγορασταὶ τοῦ καταστήματος δικαιούνται νὰ λάβωσι δωρεὰν εἶδος προμείας τῶν Σιδηροδρόμων Ρωμυλίας, παρέχουσαν τὸ δικαίωμα διὰ μίαν κλήρωσιν.

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ

Ἀφίκετο ἐνταῦθα ὁ νέος Μητροπολίτης Λήμου κ. Στέφανος. Ἀνεχώρησεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν τοῦ ὁ Μητροπολίτης Δράμας κ. Ἀγαθάγγελος. Ὁ ἀπὸ ὀλίγων ἡμερῶν παρεπιδημῶν ἐνταῦθα Μητροπολίτης Νικαίας κ. Βασίλειος ἀνεχώρησεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν του. Ἐπὶ Συνόδου ἀνεγνώσθη ἱστορικὴ ἐκθεσις τοῦ Μητροπολίτου Νικαίας περὶ τοῦ ἀρχαιοτάτου ναοῦ τῆς Παναγίας ἐν Νικαίᾳ, ὅπου, ὡς γνωστόν, θα μεταβῶσιν ἡ Α. Θ. Π. καὶ οἱ Συνοδικοὶ κατὰ τὴν ἐορτὴν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. Ἐκ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ἀπεφοίτησαν οἱ: Δημήτριος Χρήστου, ἐκ Καστορίας, Ἰωάννης Κοκινάκις, ἐκ Μυριοφύτου, Ἰωάννης Ἀναγνωστόπουλος, ἐκ Χίου, Ἰωάννης Φυνουράκις ἐκ Κρήτης, Κύριλλος Λαμπρινίδης, διάκονος, ἐκ Τριβαλίου, Μενέλαος Γεωργούλης, ἐκ Ξάνθης καὶ Σεραφεὶμ Καραμάλης, ἐκ Μαδύτου. Πυρκαϊὰ ἐκραγεῖσα εἰς τὸ δάσος τῆς ἱστορικῆς Μονῆς τῆς Ἁγίας Λαύρας ἔκαυσε τὴν βορείαν πλευρὰν τῆς Μονῆς. Τὰ Ἱερά κειμήλια τοῦ Ἀγῶνος τοῦ 1821 διεσώθησαν.

ΠΟΛΕΜΟΣ

Τὴν νύκτα τῆς Πέμπτης ὀκτώ τορπιλλοβόλα Ἰταλικά προσέβαλον τὸ φρούριον Σουλτανιέ τῶν Δαρδανελλίων. Τὰ φρούρια ἀνταπήντησαν. Δύο Ἰταλικά τορπιλλοβόλα ἐβυθίσθησαν, τὰ ἄλλα 6 ἐβλάβησαν. Κατ' ἐπίσημον κατάλογον, ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐχθροπραξιῶν ἠχμαλωτίσθησαν ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν 88 Τούρκοι ἀξιωματικοί, 87 ὑπαξιωματικοὶ 160 δεκανεῖς καὶ 1436 στρατιῶται, ὁδηγηθέντες εἰς Ἰταλίαν 3 δεκανεῖς καὶ 19 στρατιῶται ἀπέθανον. Ἐκ Βεγγάζης μετεφέρθησαν εἰς Ρόδον 700 Ἰταλοὶ τραυματιαί. Τεσσαράκοντά τέσσαρες Ἑλληνες προσελήφθησαν εἰς τὴν πολιτοφυλακίαν τῆς Ρόδου. Ἀύστηρά λογοκρισία ἐφαρμόζεται ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν ἐν Ρόδῳ, μὴ ἐξαιρουμένων καὶ τῶν κρυπτογραφικῶν τηλεγραφημάτων τῶν προξένων.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

Τὴν Δευτέραν ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς ὁ πρωθυπουργὸς Σαΐτ πασᾶς ἐξέθηκε τὴν ἐξωτερικὴν καὶ ἐσωτερικὴν πολιτικὴν τῆς Κυβερνήσεως. Κατόπιν σφοδρᾶς ἐπιθέσεως ἐκ μέρους δύο βουλευτῶν, ἡ Κυβέρνησις διὰ ψήφων 104 κατὰ 4 ἔλαβε ψήφον ἐμπιστοσύνης. Τὴν Τρίτην ἀπεφασίσθη ἡ ἀποστολὴ εἰς Ἀλβανίαν ἐξαμελοῦς ἐπιτροπῆς πρὸς μελέτην τῶν αἰτημάτων τῶν στασιαστῶν. Τὴν Τετάρτην ὁ γηραιὸς πρωθυπουργὸς ὑπέβαλλεν εἰς τὸν Ἀνακτα τὴν παραίτησιν τοῦ ὑπουργείου. Ἡ Α. Μ. ὁ Σουλτάνος ἐκάλεσε τὸν ἐν Λονδίνῳ πρεσβευτὴν Τεβφὴκ πασᾶν νὰ σχηματίσῃ ὑπουργεῖον. Ὁ Τεβφὴκ πασᾶς ἐδέχθη. Ἡ κατάστασις ἐν Ἀλβανίᾳ, παρὰ τὰ μέτρα τῆς Κυβερνήσεως, δὲν ἀβελπώθη. Καθ' ἐκάστην σχεδὸν αἱματηραὶ ἐπερχοῦνται συγκρούσεις μεταξὺ στρατοῦ καὶ στασιαστῶν. Καθὰ ἐπίσημως ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς ἐδηλώθη, οἱ στασιασταὶ ἀπαιτοῦσι τὴν διάλυσιν τῆς Βουλῆς, τὴν διενέργειαν νέων ἐκλογῶν, τὴν ἐκτέλεσιν τῆς στρατιωτικῆς θητείας ἐντὸς τῶν τοπικῶν περιφερειῶν, καὶ τὸν διορισμὸν Ἀλβανῶν ὑπαλλήλων ἐν Ἀλβανίᾳ. Ἐν Πριστινῇ συνεκροτήθη πολυπληθὲς συλλλητήριον. Οἱ συνέλθοντες ἀπῆθυσαν μακροσκελὲς τηλεγράφημα εἰς τὴν Κυβέρνησιν, ἐπαι-

τοῦντες νὰ παύσουν ἐν τῇ περιφερείᾳ αἱ στρατιωτικαὶ κινήσεις, νὰ ἐξετασθῶσι τὰ αἰτήματα τῶν λιποτακτῶν καὶ νὰ ληφθῶσι ταῦτα ὑπ' ὄψιν.

Αἱματηρὰ συγκρούσεις ἐπῆλθεν εἰς τὰ Τουρκομαυροβουνιωτικὰ μεθόρια. 9 Μαυροβούνιοι ἐφονεύθησαν καὶ 5 ἐτραυματίσθησαν.

Ἡ Γερουσία ἐπεκύρωσε τὸ νέον νομοσχέδιον τῶν πολεμικῶν φόρων.

Τὸ β' ποινικὸν δικαστήριον Πόλεως ἠθώωσε τὸν διευθυντὴν τῆς «Νέας Πατρίδος» κ. Κεσίσογλου. Ὡς γνωστόν, τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐσωτερικῶν ἤγειρε δίκην ἐναντίον αὐτοῦ ἐπὶ παρανόμῳ ἐκδόσει τῆς ἐφημερίδος του. Ἡ «Νέα Πατρίς» ἐπανελάβε τὴν ἐκδόσιν τῆς.

Τὸ Λαϊκὸν Συμβούλιον τῶν Ἀρμενίων ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστραφῇ εἰς τὴν Κυβέρνησιν τὸ βεράτιον τοῦ νέου Ἀρμενίου Πατριάρχου. ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἀντὶ τῆς λέξεως «Προνόμια» εἶχε τὴν λέξιν «Δίκαια» καὶ ἀντὶ τοῦ ὀνόματος «Ἀρμενικὸν Ἔθνος» τὰς λέξεις «Ἀρμενικὴ Κοινότης».

Τῇ ἐνεργείᾳ τῆς Μητροπόλεως συνεστήθη ἐν Σμύρῃ ἑλληνικὴ κολυμβητικὴ σχολή, ἐν τῇ ὁποίᾳ θὰ διδάσκωνται ὑποχρεωτικῶς τὸ κολύμβημα ὅλοι ἀνεξαρτήτως οἱ μαθηταὶ τῶν κοινοτικῶν σχολῶν ἀπὸ τοῦ 9 μέχρι τοῦ 18 ἔτους τῆς ἡλικίας, ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν καταλλήλων διδασκάλων, ἐξ Εὐρώπης μετακληθέντων, καὶ ἐφορείας ἐκ τριῶν ἐιδικῶν ἰατρῶν.

Κατ' ἀνακοίνωσιν τῆς διευθύνσεως τῆς παιδείας ἐν Σμύρῃ, οἱ διευθυνταὶ τῶν τε κοινοτικῶν καὶ ἰδιωτικῶν σχολείων ὑποχρεοῦνται: 1] Νὰ εἰδοποιῶσι τὴν διεύθυνσιν τῆς παιδείας κατὰ τὴν μεταφορὰν τῆς σχολῆς. 2] Νὰ ἐπικυρώσωσι τὰ διπλώματα τοῦ διδάσκοντος προσωπικοῦ. 3] Κατὰ τὰς ἐξετάσεις ἢ κατὰ τὰς τελετὰς διανομῆς βραβείων νὰ γνωστοποιῶσι τοῦτο πρὸς τὴν διεύθυνσιν ἵνα παρευρίσκηται κατ' αὐτὰς ἰδιαιτέρως ἀπασταλμένος τῆς Κυβερνήσεως. 4] Κατ' ἔτος νὰ ὑποβάλλωσι κατάλογον τῶν ὀνομάτων τῶν ἀπολυομένων καθηγητῶν. 5] Νὰ ὑποβάλλωσιν ἀπᾶς τοῦ ἔτους σημειώσιν διὰ λαμβάνουσαν τὴν φοίτησιν τῶν μαθητῶν εἰς τὴν σχολήν. Οἱ μὴ συμμορφούμενοι πρὸς τὰς ἀνωτέρω διατάξεις θὰ τιμωροῦνται, κλειομένης τῆς σχολῆς, συμφώνως πρὸς τὸ ἀρθρον 129 τοῦ νόμου τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

Τὸ ναυτοδικεῖον Σεβαστουπόλεως κατεδίκασε 10 ναῦτας εἰς θάνατον καὶ 5 ἄλλους εἰς ἐξαιτῆ καταναγκαστικὰ ἔργα, ὡς ὑποκινήσαντας εἰς στάσιν τὸ πλήρωμα τοῦ ρωσικοῦ εὐδρόμου «Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος».

Ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν ἀεροπλάνων τῆς Ἑλλάδος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ συνελήθησαν 900 λίραι.

Τὴν Κυριακὴν ὁ Ἕλλην ἀεροπόρος Καμπέρος, ἐπιβαίνων τοῦ ἀεροπλάνου «Δαίδαλον», ὅπερ μετεσκευάσθη καὶ εἰς ὑδροπλάνον, ἐπέπλευσεν ἐκ Παλαιῶν Φαλήρων πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ πρώτου του ταξιδίου εἰς Ὑδραν. Κατ' ἀρχὰς ἐπλευσε μετ' ἱλιγγιστὴ ταχύτητα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ Σαρωνικοῦ, ἀναστρεφθεὶς εἰς μεγάλην ἀπόστασιν, κατόπιν ὑψώθη εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἐφθασεν εἰς Ὑδραν, διανύσας τὴν ἀπόστασιν εἰς διάστημα 43 λεπτῶν.

Σφιγὲς ἐξ ἀλαβαστροῦ 90 κόννων βάρους καὶ 9 μέτρων μήκους, ἀνεκαλύφθη ἐν Μέρμηρι, παρὰ τὸν κάλασπον τοῦ Ραμση. Οὐδεμίαν φέρει ἐπιγραφὴν, ἀλλ' ἡ τεχνολογία καὶ οἱ ὅροι τῆς τοποθεσίας τῆς ἀναγοῦσιν αὐτὴν εἰς τὸν 18 π. Χ. αἰῶνα.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Γάμοι. — Μετὰ πολλῆς τῆς εὐχαριστήσεως ἀγγελομένης τοῦ ἐν Δαρδανελλίοις τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ τελεσθέντος γάμου τοῦ ἐκ τῶν ἀνωτέρων ὑπαλλήλων τοῦ αὐτοῦ ὑπονομικοῦ γραφείου κ. Κωνστ. Μανάκη μετὰ τῆς χρηστῆς δεσποινίδος Ἀφροδίτης Κ. Σεραφειμίδου. Τοῖς νεονύμφουσι εὐχόμεθα ρόδινον τὸν συζυγικὸν βίον.

Σχολικαὶ τελεταί. — Ἀπὸ τὰς ὡραίας σχολικᾶς μας τελετᾶς ἦτο καὶ ἡ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς τῶν ἐκπαιδευτηρίων Τσεγγελεκτοῦ τοῦ Βοσπόρου. Ἡ

ἀμεμπτος καθ' ὅλα ἔργασία, ἡ ὁποία εἰς τε τὸ ἀρρεναγωγεῖον καὶ τὸ παρθεναγωγεῖον ἐπιτελεῖται, ἀπεδείχθη ἐκ τῶν γενομένων γραπτῶν καὶ προφορικῶν ἐξετάσεων, τὰς ὁποίας παρεκαλύθη καὶ εἰδικὴ ἐξεταστικὴ ἐπιτροπὴ. Δὲν ἔχομεν ἢ νὰ συγχαρώμεν ἀμφοτέρως τὰς διευθύνσεις καὶ τὴν ἐφορείαν διὰ τὰ ἄριστα κατηρητισμένα ἐκπαιδευτήρια τῶν καὶ πρὸ παντός τὴν ἐγνωσμένης ἀξίας διευθυντῶν δεσποινίδα Κορηλίαν Ἀπέργη, ἡ ὁποία ὁμολογουμένως νέον καθ' ὅλα μορφωτικὸν σύστημα ἐνεφύσησεν εἰς τὸ ὑπ' αὐτὴν παρθεναγωγεῖον.

— Ὁραιόταται, καθ' ἃ ἐπιστέλλουσιν ἡμῖν ἐκ Τραπεζοῦντος, ἐγένοντο τὴν προπαρελθούσαν Κυριακὴν, ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Φροντιστηρίου, αἱ ἐπὶ τῇ ἀπονομῇ τῶν πτυχίων εἰς τοὺς τελειοφοίτους τοῦ τε Γυμνασίου καὶ τοῦ Παρθεναγωγείου τελεταί, πρὸ μεσημβρίας μὲν ἡ τοῦ Παρθεναγωγείου, μετὰ μεσημβρίαν δὲ ἡ τοῦ Γυμνασίου. Αἱ ὑπὸ τῶν διευθύνσεων ἀναγνωσθεῖσαι λογοδοσίαι πολὺ εὐάρεστον προῦξένησαν ἐντόπωσιν τοῖς πᾶσι, καταδειξάσαι τὴν ἐπιτελουμένην ἀποτελεσματικὴν ἐργασίαν. Κατ' ἀμφοτέρως τὰς τελετὰς ἐπῆλθον διάφορα ἄσματα, συναρπάσαντα κυριολεκτικῶς τοὺς πάντας, εἰς διφωμίαν καὶ τριφωμίαν, ὑπὸ τὰς ὁδηγίας τῆς καλλιφώνου Κωνσταντινουπολίτιδος Δ/ος Φιλομήλας Σταυρίδου, διδασκάλου τῆς γαλλικῆς τῶν ἀνωτέρων τάξεων Ζ', Η' καὶ Θ', πάνυ εὐγενῶς καὶ προθύμως διδασκούσης καὶ τὴν φωνητικὴν μουσικὴν, καὶ τοῦ ἐλλογιμοῦ κ. Π. Θωμαΐδου, πρὸς οὓς ἀμφοτέρως θεομύατα ἐν τέλει ἐξεφράσθησαν συγχαρητήρια. — Ε.

Ἐκπαιδευτήρια Χάσκιοι. — Εἰδοποιοῦνται οἱ ἀξιότιμοι κηδεμόνες καὶ γονεῖς, ὡς καὶ πᾶς ἐν γενεῇ φιλόμοσος, ὅτι αἱ ἐξετάσεις τοῦ μεν ἀρρεναγωγείου ἤρχισαν τὴν 1 Ἰουλίου καὶ ἔληξαν τὴν 3, τοῦ παρθεναγωγείου τὴν 8 καὶ λήγουσι τὴν 10, ἡ δὲ κοινὴ τῶν σχολῶν τελετὴ μετὰ τῆς ἐκκαυεύσεως τοῦ λαχείου γενήσεται τὴν 22 Ἰουλίου.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Τί πρέπει νὰ ξεύρουν τὰ κορίτσια μας. — Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ἐξεδόθη ἐν ὠραίων καὶ πολὺ χρήσιμον βιβλίον. Μερικαὶ ἀλήθειαι, τὰς ὁποίας δὲν ἐσυνήθισαμεν νὰ βλέπομεν γραφομένας, ἀναπτύσσονται εἰς τὰς σελίδας του καὶ προτίθενται νὰ καθοδηγήσωσιν ἐπαρκῶς τὴν νεανίδα ἀπὸ τῆς ἐφηβικῆς τῆς ἡλικίας μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν θὰ νυμφευθῇ. Τὸ ἔργον ἀφείλεται εἰς τὴν ἀμερικανίδα Mary Nood Allen, εἶναι δὲ συστηματικώτατα καὶ μετὰ πολλὴν μεθοδικότητα γραμμένον.

Ὁ Ἕλλην Ὀλυμπιονίκης τῶν ἐν Στοκχόλμῃ ἀγώνων κ. Τσικλητήρας.

ΕΓΩ ΚΛΕΠΤΗΣΙ:

Ἐπέστρεφον ἀπὸ τὴν τακτικὴν συγκέντρωσιν τοῦ ἐν Τζιβαλίφ ἐδρεύοντος σωματείου μας τὸ παρελθὸν Σάββατον, περὶ τὴν 4 μ. μ. ὥραν. Ὅτε ἔφθασα εἰς τὴν γέφυραν, τὴν παλαιάν, ἔθεσα τὴν δεξιάν εἰς τὸ θυλάκιόν μου διὰ νὰ ἐτοιμάσω τὴν ἀπαραίτητον διὰ τὴν διάδασιν δεκάραν, τὸ ἀφόρητον τοῦτο τοῦ Χάρωνος πορθμείου. Ἐφωδίασα τὸ χέρι μου μὲ αὐτὴν καὶ προὐχώρησα πρὸς τὸ μέρος, ὅπου εἰσπράττονται τὰ εἰσόδια, διὰ νὰ τὴν δώσω. Ἐξῶ εἰς τὴν γέφυραν οὐδεὶς ὑπῆρχεν. Ὁ ἐντὸς τοῦ δωματίου ἐπὶ τῶν εἰσπράξεων ὑπάλληλος, καθήμενος ἐπὶ τῆς κλασικῆς του καθέκλας, μὲ κλειστοὺς τοὺς ὀφθαλμούς, τὰς χεῖρας συμπεπλεγμένας καὶ τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην πρὸς τὸ στήθος, ὕμνει καὶ ἐδόξαζε τὸ μεγαλεῖον τοῦ Μορφέως ἐν ἡχῷ βαρεῖ, ρογχαλιζῶν ἀγριώτατα. Ἐσταμάτησα πρὸ τῆς ἱερᾶς ταύτης σκηνῆς, ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὴν προσευχὴν, τὴν ἀναπεμπομένην ἐκ τῶν ρωθῶνων τοῦ μακαρίως εἰς τὰς μαλακὰς ἀγκάλας τοῦ Μορφέως ἀναπαυομένου ὑπαλλήλου καὶ πρὸ τῆς παρουσίας τοῦ ἐπιγείου Θεοῦ, τοῦ χρυσοῦ, τοῦ βασιλέως τούτου τῶν βασιλευόντων καὶ κυρίου τῶν κυριευόντων. Ἐὰν διηρχόμην, θὰ ἐθεωρούμην ὡς ὕρατος καὶ τολμηρός, αὐθάδης καὶ ἀπειθῆς στρατιώτης τῶν δύο τούτων θεοτήτων. Ὡσὼν νὰ μοι ἐδόθη λοιπὸν τὸ παράγγελμα τῆς προσοχῆς, ἐστάθην ἀμέσως εἰς προσοχὴν, μὴ τολμῶν οὐδὲ βῆμα οὔτε πρὸς τὰ ἔμπρὸς οὔτε πρὸς τὰ ὀπίσω νὰ κάμω. Κυριολεκτικῶς ἐκοκκάλιασα. Ποῖον ἐκ τῶν δύο θεῶν νὰ προσκυνήσω; Τὸν Μορφέα ἢ τὸν Χρυσόν; Καὶ ἔπεσεν ὁ κληρὸς εἰς Ἰωνᾶν, τὸν λεγόμενον Χρυσόν. Ὁ πρῶτος ἦτο ἀπησχολημένος μὲ τὸν αἰνοῦντα αὐτὸν ὑπάλληλον καὶ ἠδιαφόρει δι' ἐμέ, ἐνῶ ὁ ἄλλος ἐξήγει νὰ προσελκύσῃ τινὰ εἰς τὸν Χρυσόν. Καὶ δὲν ἤργησε νὰ εὖρη ἐκείνον, τὸν ὁποῖον ἐξήγει. Οὗτος δὲ ἦμην ἐγώ.

Κίτρινος πυρετὸς μὲ κατέλαβεν, ὅτε εἶδον ἐπὶ τοῦ πεδίου ἐκείνου, ὅπου ὀλόκληρα πολάκις ἔχθρικὰ στρατεύματα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου ἀντιπαρατάσσονται κατὰ τῶν τοῦ χαλκοῦ καὶ νικελίου σωροὶ ὀλόκληροι χρυσοῦ νομισμάτων. Ἐθάμβωσαν οἱ ὀφθαλμοί μου. Παρετήρησα δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ μὴπως μὲ βλέπει τις· οὐδένα εἶδον παρακολουθοῦντά με διὰ τῶν βλεμμάτων του. Φαίνεται, ὅτι καὶ οἱ ἄλλοι ὑπάλληλοι θὰ εἶχον παραδοθῆ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Μορφέως. Εὐτυχῆς ἐγώ, εἶπον, καὶ ἀμέσως ὤρμησα κατὰ τῶν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης εὐρισκομένων ταγμάτων τοῦ χρυσοῦ. Ἀμαχητεὶ κατέλαβον αὐτὸν ὥστε νὰ σκεφθῶ, ὅτι αὐτό, τὸ ὁποῖον ἔπραττον, ἦτο καθαρὰ κλοπὴ, καὶ διηυθύνθη δρομαίως εἰς τὸ μέγαρόν μου. Μία ὅμως ἰδέα μ' ἐδασάνιζεν ὅτε διηρχόμην τὴν γέφυραν: μὴπως μ' ἀντελήφθησαν καὶ τότε θὰ πάθαινα τῶν παθῶν μου τὸν τάραχον. Μὲ τί πρόσωπον θὰ ἀπρουσιάζομαι εἰς τὸν κόσμον; Ἐγώ

δ... νὰ χαρακτηρισθῶ ὡς κλέπτης! νὰ φυλακισθῶ! νὰ...! νὰ...! νὰ...! Φοβερὸν!... Αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς μου ἠνωρθοῦντο, ὅταν ἐσκεπτόμην ταῦτα. Τέλος διήλθον τὴν γέφυραν ἀνευ δυσαρέστου τινός.

— Ἐως ἐδῶ τὰ πῆγαμε καλά, ἐψιθύρισα καὶ ἕκαμα τὸ βῆμά μου μεγαλείτερον καὶ γοργότερον, ἵνα ἐνωρίτερον φθάσω εἰς τὸ μέγαρόν μου.

Δὲν ἐπρόφθασα ἕως πολὺ νὰ προχωρήσω καὶ αἰσθάνομαι χεῖρα *συλλήπτουσαν* με (ἵνα κατ' ἀγραμμάτους εἶπω). Ἐστρεψα νὰ ἴδω ποῖος ἦτο· καὶ τί βλέπω; Ἐνα τῶν ἐπὶ τῶν εἰσπράξεων τῆς γεφύρας ὑπαλλήλων.

— Τώρα τὴν πάθαμε χιώτικια, εἶπον τρέμων.

— Ἐλα δῶ, μὲ λέγει· ποῦ εἶναι αἱ δέκα λίρες, τὰς ὁποίας ἔκλεψες ἀπὸ τὸν μπάγκον;

— Ἐγώ; τοῦ λέγω. Μὲ εἶδες;

— Ναὶ σύ, ὄλος καὶ ὄλος σύ, μὲ ἀπαντᾷ.

Ἡθέλησα νὰ διαμαρτυρηθῶ, ἀλλὰ ποῦ;... Ἐκεῖνος εἰς ἐπίμετρον ὄλων ἤρχισε νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ ζητῇ τὰ χρήματα. Πλήθος ἀπειρον μὲ περιεκύκλωσεν. Ὁ εἰς ἔλεγε:

— Κρίμα στὰ μαλαματένια γυαλιὰ ποῦ φορεῖ.

— Ἀμ! βέβαια, ἔλεγεν ἄλλος· καὶ ἐγώ, ἐὰν εἶχον τὸ ἐντιμὸν αὐτὸ ἐπάγγελμα, καὶ μαλαματένια παπούτσια θὰ φοροῦσα.

— Μωρὲ καὶ ὀρθὸς γιὰ κάς τοῦ χρειάζεται· βέβαια δὲν συμφέρει παρακάτω, ἔλεγεν εἰς ἄλλος.

Ἐγώ, ὅσον ἤκουα τὰ ἐγκώμια ταῦτα, τόσον κατακόκκινος ἐγινόμην ἀπὸ τὴν ἐντροπὴν μου. Τὰ ἐνθυμοῦμαι αὐτὴν τὴν στιγμὴν καὶ πυρετὸς μὲ πιάνει. Πρώτην φοράν, βλέπετε, ἐπεχείρησα τοιαύτην ἀγαθὴν (;!) πράξιν καὶ διὰ τοῦτο ἠλλαξε τὸ χρῶμά μου.

Ὁ συλλαβὼν με ἐξηκολούθει νὰ ζητῇ τὰ χρήματα. Ἐπέμενε μάλιστα νὰ κάμῃ ἔρευναν εἰς τὰ θυλάκιά μου. Τὸν ἔφερα λοιπὸν ἐντὸς γνωστοῦ μου καταστήματος, ἐκεῖ πλησίον εὐρισκομένου, καὶ τοῦ λέγω:

— Στάσου νὰ βγάλω τὰ χρήματα, τὰ ὁποία ἔχω καὶ νὰ ἴδῃς ἂν ἔκλεψα.

Συγκατετέθη εἰς τὴν παράκλησίν μου ταύτην καὶ ἐσταύρωσε τὰς χεῖράς του περιμένων.

Κατ' ἀρχὰς ἐξήγαγον ἕνα ποσὸν λιρῶν.

— Νά, εἶδες; μὲ λέγει. Πῶς βρέθησαν ἔπάνω σου τόσες λίρες; αὐτὲς εἶναι ὅλες δικές μας· ἔχεις καὶ ἄλλες· δὲς τες γρήγορα.

Συμεμορφώθη λοιπὸν καὶ ἐγώ μὲ τὴν δια-

ταγὴν του καὶ τοῦ ἔδωκα τὸ ποσὸν τῶν λιρῶν, τὰς ὁποίας ἤρπασα.

Δευτέραν τότε φοράν κατελήφθη ὑπὸ κιτρίνου πυρετοῦ, βλέπων τὸν χρυσὸν ἐγκαταλείποντά με. Καὶ ἐγὼ δὲν ἤξεύρω πόσας λίρας τοῦ ἔδωκα καὶ ἔπαυσε τὰς φωνὰς του· κατώρθωσα δὲ διὰ τῶν παρακλήσεών μου νὰ τὸν πείσω νὰ μὴ μὲ καταγγείλῃ εἰς τὴν ἀστυνομίαν, διότι, ἂν ἔπραξα τὴν κακὴν ταύτην πράξιν, τὴν ἔπραξα χωρὶς νὰ σκεφθῶ ὅτι ἦτο κακὴ καὶ διότι ἐξάλισθην ἀπὸ τὴν λάμψιν τοῦ χρυσοῦ. Τὸν ἔδωσα νὰ ἐννοήσῃ ὅτι δὲν ἦμην κλέπτης καὶ ὅτι πᾶς ἄλλος εἰς τὴν θέσιν μου εὐρισκόμενος καὶ ὑπὸ τοιαύτας περιστάσεις, τὸ ἴδιον θὰ ἔπραττε. Τέλος, χωρὶς νὰ εἶπη περισσότερα, ἔλαβε τὸ χρηματικὸν ποσὸν καὶ ἔφυγε περιχαρῆς. Τότε μὲ πέρασε μία ἰδέα μὴπως ὅσα ἕκαμε, τὰ ἔκαμεν ἐπίτηδες διὰ νὰ πάρῃ τὸ χρήμα. Ἐσκάσα ἀπὸ τὸ κακὸν μου διατί νὰ μὲ παίξῃ τέτοιο ἕνα παιχνίδι. Παρηγορήθη ὅμως κάπως ὅτε ἔθεσα καὶ πάλιν τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιόν μου καὶ εὗρον ἐντὸς αὐτοῦ λείψανα μόνον τοῦ ἀρπαγέντου χρυσοῦ, δύο δηλ. λίρας, χρυσαῖς καὶ λαμπούσας, ὡς ὁ χρυσός.

— Κι' αὐτὲς καλές, ἐψιθύρισα, καὶ μόλις τὰς ἔθεσα ἐντὸς τοῦ θυλακίου μου...

— Ἰστερα; θὰ ἐρωτήσῃ ὁ ἀναγνώστης μὲ τὴν αὐτὴν περιέργειαν, τὴν ὁποίαν ἔχουν τὰ μικρὰ παιδία, ὅταν ὁ καλὸς των πάππος τὰ διηγῆται παραμῦθιόν τι καὶ σταματᾷ εἴτε διότι διαφεύγει τῆς μνήμης του ἢ λοιπὴ διήγησις, εἴτε διότι, διηγούμενος, παραδίδεται εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Μορφέως.

— Ἰστερα λοιπὸν...;

— Ἄ! Ἰστερα... *Εὐπνησα*... Χωρὶς δὲ νὰ χάσω καιρὸν σηκώνομαι καὶ εὐθὺς λαμβάνω τὸ βαλάντιόν μου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐξήγουν νὰ εὗρω τὰς δύο λίρας· πλὴν φεῦ!... Ἐκτὸς τῶν τριῶν ἐσκωριασμένων ἀργυρῶν τετάρτων καὶ τῶν τριῶν γροσίων, τῶν λειψάνων τούτων τοῦ διδασκαλικοῦ μου μισθοῦ τοῦ τελευταίου μηνός, τὰ ὁποία εὐρίσκοντο πρὸ πολλοῦ, οὐδὲν ἄλλο εὗρον. Ταλαπωρε Νικόλαε, ἐψιθύρισα, σφίγγον δυνατότατα τὸ βαλάντιόν μου ἐντὸς τῆς παλάμης, ἐκ φόβου μὴ χάσω, ὅπως τὰς λίρας, καὶ τὸ ἐντὸς αὐτοῦ ποτὸν, πάλιν πτωχός!...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΕΦΕΥΡΕΣΙ

Θέλετε νὰ πλύνετε τὰ ρούχια σας καθαρώτατα, εύκολώτατα καὶ εύθηνώτατα; Δὲν ἔχετε, εἴμῃ νὰ μεταχειρισθῆτε τὸν ἐν Λονδίῳ νεωστὶ ἐφευρεθέντα σάπωνα ΡΕΕ.

Ὁ σάπων ΡΕΕ ὀλιγοστεύει τὰ ἔξοδα, συντομεύει τὴν πλύσιν, δὲν καυράζει τὰς πλύστρας καὶ δὲν φθείρει καθόλου τὰ ρούχα.

Ὁ σάπων ΡΕΕ, ἀποδειχθεὶς ἐν ἀγγλικῷ διῦλιστηρίῳ ἀπὸ ἀπληραγμένους πάσης φθοροποιᾶς ὕλης, ἐφωδίασθη καὶ μὲ ἐπίσημον πιστοποιητικὸν τοῦ Κυβερνητικοῦ Χημείου.

Μὲ ὀλίγον ΡΕΕ δύνασθε περιφῆμα νὰ καθαρίσετε μαγειρικὰ σκευῆ, τάπητας, μουσαμάδες, μάρμαρα, ὕλους παραθύρων, ὅλα ἐν γένει τὰ ὑάλινα καὶ ἀργυρὰ σκευῆ καὶ σανίδα ἀκόμη.

Ἡ ἐφάπαξ χρῆσις τοῦ σάπωνος ΡΕΕ ἀρκεῖ ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀλήθειαν τῶν γραφομένων μας.

Ἡ χρῆσις τοῦ σάπωνος ΡΕΕ εἶναι πολὺ εύκολος καὶ ἀπλουστάτη, δίδονται δὲ δωρεάν εἰς τοὺς ἀγοραστὰς ὁδηγίαι χρῆσεως εἰς 7 γλώσσας.

Τιμὴ ὠρισμένη ἐν Κων/πόλει τὸ κεντιόν, (1 χιλιόγρ. καθ.) πρὸς 4 γρ.

Διὰ τὰς ἐπαρχίας προστίθεται τὰ ἔξοδα τῆς ἀποστολῆς.

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ.

Εἰς τοὺς πωλητὰς γίνεται ἀνολογος ἐκπτώσις. Παραχωρεῖται μονοπωλιακὴ ἐξόδευσις εἰς τὰς ἐπαρχίας διὰ λ/σμὸν τοῦ πωλητοῦ.

Γενικοὶ πράκτορες δι' ὅλην τὴν Τουρκίαν ἐν Κων/πόλει οἱ κ. κ. Δ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΙΑΔΗΣ καὶ Α. ΣΙΚΙΑΡΟΓΛΟΥ.

Γραφεῖον καὶ κεντρικὴ ἀποθήκη ἐν *Σταμπούλ, Βαλοῦκ Παζάρ, Νέβσεχιρ Χάν.*

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Ἡ σιγή, τὴν ὁποίαν μερικοὶ ἀπὸ τοὺς κυρίους ἀντιπροσώπους καὶ ἀναγνώστας μας ἀντιάσονται τόσον εἰς τὰς ἐπανελημμένας ὑπομνήσεις μας, ὅσον καὶ εἰς τὰς ἐπιστολάς μας, μᾶς ἀναγκάζει νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ ἀνιαρὸν ζήτημα τῆς καθυστερήσεως τοῦ τιμήματος τῆς ἐγγραφῆς των.

Κύριοι, οἱ ὁποῖοι ἀξιοῦσι νὰ αὐτοκαλῶνται **Συνδρομηταὶ** ἐνὸς φύλλου, πῶς ἐννοοῦσι τὴν συνδρομήν, τὴν ὁποίαν παρέχουσιν εἰς αὐτό, ἂν ἐξακολουθοῦσι μὲ πείσμονα ὄντως ἀδιαφορίαν νὰ καθυστερῶσι τμήμα τόσον γλίχορον Ἐπιθεωρήσεως, ἣ ὁποία μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τῆς θελήσεώς της, τῶν ὑλικῶν πόρων της, τῶν ἠθικῶν καὶ πνευματικῶν κεφαλαίων της, ἐξυπηρετεῖ τὴν Ἑλληνικὴν κοινωνίαν;

Ἡ παραιτηρμένη ἀδιαφορία, δὲν εἶναι κολακευτικὴ δι' ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι τὴν ἔχουν ὡς σύμβολον.

Περιβάλλομεν τοὺς φίλους ἀναγνώστας μας διὰ τῆς μεγαλειτέρας τρυφερότητος καὶ τῆς πλέον θερμῆς ἀγάπης, ἀλλὰ τὰς διαθέσεις μας αὐτὰς δὲν θὰ ἐπιτρέψωμεν ποτε νὰ καταχρασθῶσι καὶ μερικοί, οἱ ὁποῖοι ὄλως ἀναξίως ὑπεισέρχονται εἰς τὸν κύκλον των.

Ἀποτεινόμεθα μίαν ἐπὶ πλέον φορὰν πρὸς αὐτούς. Ἄς σπεύσωσι νὰ κανονίσωσι τοὺς λογαριασμούς των. Εἶναι καιρὸς τοσούτω μᾶλλον, ὅσον ἣ δ' ἑξαμηνία λήγει μετὰ τινὰς ἑβδομάδας.

Ἀλληλογραφία

AMISON, Σ. Ἰωάννογλου ζητούμενα ἐστάλησαν, φύλλα θὰ λαμβάνητε εἰς διεύθυνσιν Σ. Καπνοπούλου.—ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ, Προηγούμενον Κύρ. Σηροποταμινόν, Ζητούμενον ἀριθμ. ἀπεστείλαμεν.—**Ἀυτόθι**, Προηγούμενον Εὐδόκιμον Σηροποταμινόν, ταχυδρομικῶς ἀπαντῶμεν.—**Ἀυτόθι**, Κ. Ἀθ. Σμαραγδῆν, ἐπιστολῇ ἐλήφθη, ἠλλάγη διεύθυνσις, ἀπετείλαμεν 3 σειρὰς ἀπὸ 1 Ἰα. αἰαρίου, γράφομεν ἰδιαιτέρως, εὐχαριστοῦμεν διὰ φροντίδας.

ΒΙΓΑΝ, Ἀχ. Λογοθέτην, ἐλήφθη τμήμα, φύλλα λαμβάνετε πληροφορησάτε μᾶς, ἐπειδὴ εἰς Περιστασιν ἀπεστέλλομεν εἰς πρώτην διεύθυνσιν σας.—ΒΑΛΙ ΚΕΣΕΡ, Ἄνδρ. Τολλόγλου, φύλλον σας ἀποστέλλεται εἰς δέμα Π. Πασχαλίδου.—ΒΙΑΕΤΖΙΚ, Ι. Θεοδορίδην, δελτάριον καὶ ἀντίτιμον Ἐπιθεωρήσεως ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν.

ΔΟΞΑΤΟΝ, Ι. Νάνον, ἀπηντήσαμεν εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν τοῦ 95ου φύλλου.

ΖΟΓΚΟΥΛΔΑΚ, Εὐστρ. Δήμου, ἐλήφθησαν γραμματόσημα τῶν ζητουμένων ἀριθμῶν, τοὺς ὁποίους πιστεύομεν, ὅτι ἐλάβετε.—ΖΟΥΠΑΝΙΟΝ, Ἐξάδελ. Τζατζου, ἠλλάγη διεύθυνσις.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΝ, Ἀδελφοὺς Σπυράκη, μέχρι τελευταίου ἀριθμοῦ ἀπεστάλησαν, ἐλήφθησαν γρ. 60, εὐχαριστοῦμεν.

ΙΒΡΙΝΤΙ, Ι. Γιάγκον, γραμματόσημα δι' ἄλληλῃν διεύθυνσεως ἐλήφθησαν, φύλλα ἀπεστάλησαν εἰς τὴν διεύθυνσιν σας.

ΚΑΙΣΑΡΕΙΑΝ, Κωνστ. Τσιρίκογλου, δελτάριον ἐλήφθη, ἀπεστάλησαν ζητούμενα.—ΚΑΡΑΤΖΑΚΙΟ-Ι', Βασίλ. Βασιλειάδην, ἅμα τῇ λήψει τῆς ἐπιστολῆς σας ἀπεστάλη παραγγελία.—ΚΑΙΣΑΡΕΙΑΝ ΤΑΛΑΣ, Μιχ. Ἐδζέογλου, ἐστάλησαν ζητούμενα.

ΜΥΣΟΠΟΛΙΝ, Δ. Ἀλεξανδρίδην, ἐπιστολῆς σας γραφόμενα ἐσημειώσαμεν.—ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΝ, Δ. Ζάλλην, τὰ ἐν τῷ δελταρίῳ σας σημειούμενα ἀποστέλλομεν, ἄλλαγὰς διεύθυνσεων ἐσημειώσαμεν.—ΜΙΤΥΛΙΝΗΝ, Γ. Α. Νιτέλην, εἰς ἀπάντησιν τῆς τελευταίας σας παραπέμπομεν ὑμᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν τοῦ 96 φύλλου, ἀπαντήσατέ μας ἂν ἀκομῆ δὲν τὰ ἐλάβετε.

ΝΙΚΟΜΗΔΕΙΑΝ, Χρ. Βαφειάδην, ἐπιστολῇ ἐλήφθη, ὡς καὶ ἀντίτιμον 120 γρ., εὐχαριστοῦμεν, δηλώσατέ μας πόσα σάματα ν' ἀποστείλωμεν τῶν ζητουμένων ἀριθμῶν.

ΞΑΝΘΗΝ, Α. Σαχίνην, πληρώσατε τμήμα καθυστερούμενον.

ΠΛΩΜΑΡΙΟΝ, Ι. Μαυραγάνην, ἀναμένομεν ἀπάντησιν εἰς τὰς ἐπιστολάς μας.—ΠΥΡΓΟΝ (Βουλγαρίας), Ἀβραάμ Βένρηην, εἰς διεύθυνσιν σας ἐστάλησαν ζητούμενοι ἀριθμοί.—ΠΟΛΙΤΣΑΝ, Μεν. Οἰκονομίδην, τμήμα ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν, γραφόμενά σας ἐσημειώσαμεν.—ΠΑΝΟΡΜΟΝ, Εὐστρ. Τσαγκάκην, γραφόμενά σας ἐσημειώσαμεν, φύλλα ἀπεστάλησαν.—**Ἀυτόθι**, Ν. Σιαμίδην, ἐλάβομεν γρ. 130, εὐχαριστοῦμεν.

ΣΙΝΩΠΗΝ, Δ. Δημητριάδην, ζητούμενα ἀπε-

στάλησαν, εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι τὰ ἔχετε λάβει, εὐχαριστοῦμεν θερμῶς διὰ τὰ εὐγενῆ αἰσθήματά σας πρὸς τὴν Ἐπιθεωρήσιν μας ὧ, καὶ διὰ τὰς προσπαθείας σας.

ΤΟΓΑΠΣΕ (Ρωσίας), Δημ. Παρασκευᾶν, ἐλήφθη ἐπιστολῇ καὶ τμήμα δ' ἑξαμηνίας, εὐχαριστοῦμεν, ὡς μᾶς γράφετε, διεύθυνομεν τὸ φύλλον.—ΤΣΑΡΣΑΜΠΙΑ, Θ.Π. Παναγιωτίδην, γρ. 250 ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν, σημειούμενα ἐν τῇ ἐπιστολῇ σας φύλλα στέλλομεν δι' ὑμῶν, παρακαλοῦμεν δὲ ὅπως δοθῶσιν εἰς τοὺς αἰτοῦντας.

Όλα τῆς κεφαλῆς τὰ χειρουργικὰ νοσήματα : Ὄτων, Ρινός, Δαιμοῦ, Στόματος Θεραπεύει ὁ εἰδικὸς ἰατρός **Α. ΕΥΣΤΑΘΙΑΝΟΣ** Πρώην χειρουργὸς εἰς τὴν Λαρυγγολογικὴν κλινικὴν τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Bordeaux καὶ τακτικὸς βοηθὸς τοῦ καθηγητοῦ Mourc. — Ἰατρός τοῦ Περσικοῦ νοσοκομείου.— Μέλος τῆς λαρυγγολογικῆς ἐταιρείας τῶν Παρισίων. Τὰς ἐγχειρήσεις ἐκτελεῖ ἄνευ πόνων καὶ ἄνευ αἱμορραγιῶν. Λέχεται ἀπὸ 1—5 μ.μ. Πέραν, Ἀνατὸλ χάν, 13. Τοὺς πτωχοὺς δωρεάν Τρίτην καὶ Σάββατον τὴν πρωίαν ἀπὸ 8—10½. Ἰδιαιτέρον τμήμα μὲ ἐπιστήμονα ὀδοντοποιὸν πρὸς κατασκευὴν παντὸς εἶδους τεχνικῶν ὀδόντων.

LE "DANUBE, A VIENNE

ΑΥΣΤΡΙΑΚΗ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ "Ο ΔΟΥΝΑΒΙΣ"

Καίσαρροβασιλικὴ Προνομιοῦχος ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τῆς Αὐτοκρ. Αὐστριακῆς Κυβερνήσεως, ἰδρυθεῖσα ἐν Βιέννῃ τῷ 1867.

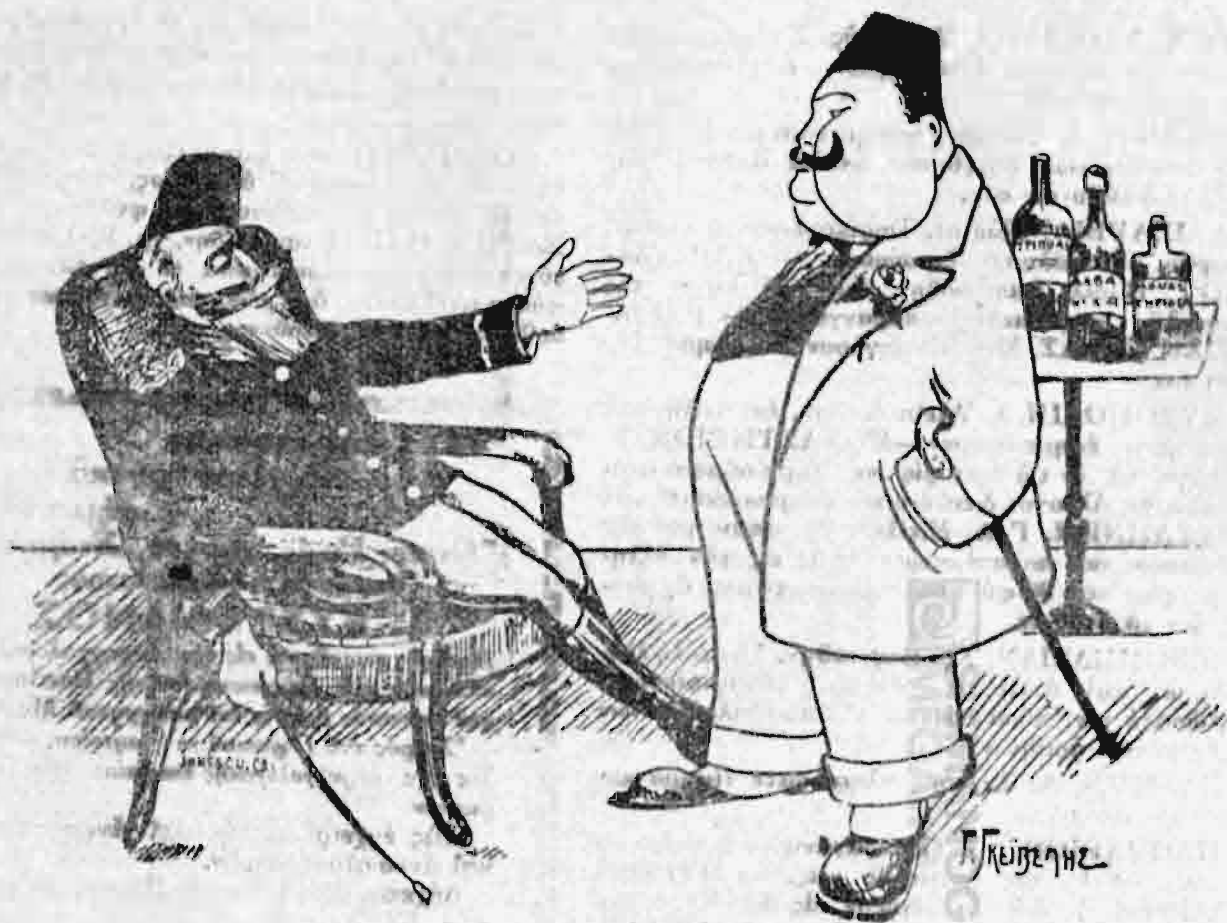
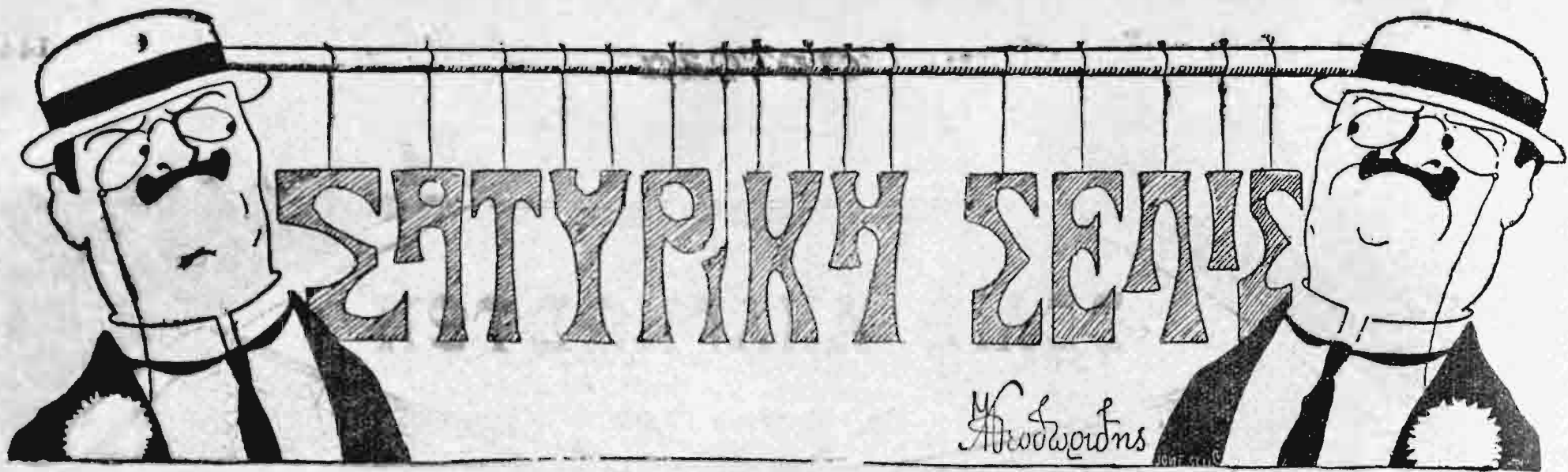
Table with 2 columns: Description of insurance services and amounts in Φρ. (Francs). Includes rows for 'Ποσά πληρωθῆ... μέχρι τέλος τοῦ 1910', 'Ἐγγυήσεις καὶ ἀποθεματικὸν διὰ τὸν κλάδον ζωῆς', 'Ἀξία ἀκινήτων', and 'Ἐταιρικὸν Κεφάλαιον καθ' ὀλοκληρίαν κατατεθῆν.'

Ὅροι ασφαλείας ἐλευθεριώτατοι. — Ἀσφάλιστρα μέτρια. — Νέος συνδυασμὸς ασφαλείας ἄνευ ἰατρικῆς ἐξετάσεως.

Διὰ πᾶσαν αἴτησιν ἀπευθυντέον :

Ἐν Κωνσταντινουπόλει εἰς τὸν Γενικὸν Πράκτορα θλοναππ Ραδαγγίλα, Σταμπούλ, Ράλλη Χάν, ἀριθμ. 33. Ἐν Ἀμμοῦ εἰς τοὺς Γεν. Πράκτορας Ἀδελφοὺς Ἀβράτογλου.

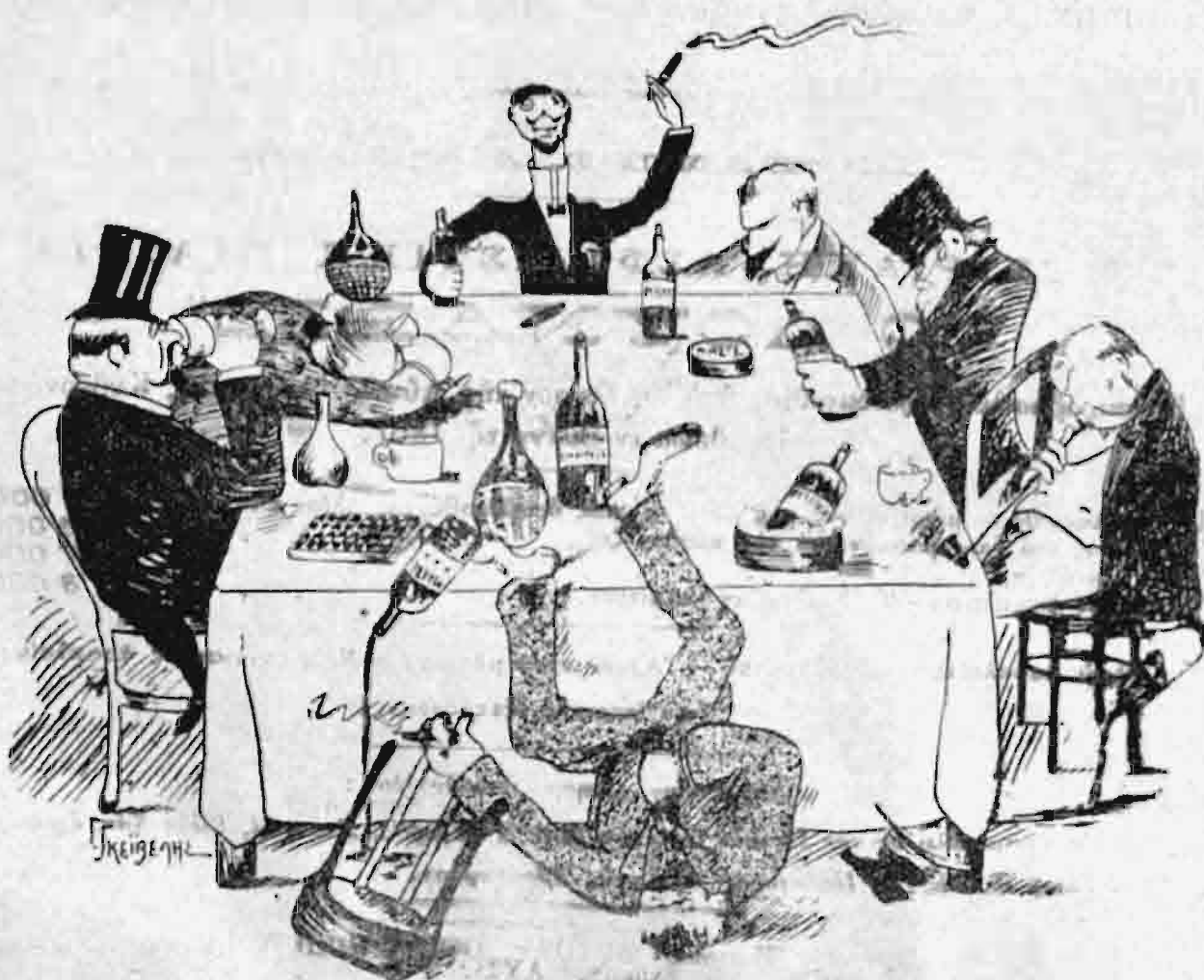
Τραπεζίτης τῆς Ἐταιρείας : ΑΥΤΟΚΡ. ΟΘΩΜΑΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

Ο ιατρός Χαλκή βέη.— Πώς είστε, πασά μου ;
 Σκοπέτ πασάς.— Σας βεβαίω πως απ' τον καιρό που δεν παίρνω πια τα γιατροικά σας, είμαι θαυμάσιος.

Δόξα σοι ο Θεός ! Η παραίτηση της Κυβερνήσεως
 μ' Ισουλούς. Πώς θα δικαιολογήσει το έλλειμμα των
 500 λιρών του Κεϊσογλου, τις δαπάνες είχα θύσει τις
 των προϋπολογισμών ;

Η πρώτη συνεδρία των μελών του ένταυθα 'Αντιαλκοολικού Συλλόγου.

